

ДЖОН ГРИШАМ ИЗНУДВАНЕТО

Превод от английски: Силвия Падалска, 2009

chitanka.info

*На Стив Рубин, Сюзан Хърц, Джон Питс, Алисън Рич,
Ребека Холанд, Джон Фонтана и всички останали в
„Дабълдей“*

1

Правилникът на Младежката лига в Ню Хейвън изискваше всяко дете да играе поне десет минути на мач. Изключения се допускаха единствено за онези, които ядосваха треньорите, защото бягаха от занимания или нарушаваха други правила. В такива случаи треньорът можеше да подаде оплакване и да информира съдиите, че въпросното момче ще играе съвсем малко или изобщо няма да участва заради провинение. Лигата не харесваше подобни решения, тъй като те имаха по-скоро обезкуражаващ, отколкото насърчителен ефект.

До края на срещата оставаха четири минути. Треньорът Кайл огледа скамейката, кимна на едно навъсено хлапе на име Маркърс и попита:

— Искаш ли да играеш?

Без да отговори, Маркърс отиде до масата на съдиите и зачака сигнала. Нарушенията му бяха многобройни — бягство от тренировки и учебни занятия, слаби оценки, загуба на униформа, мръсен език. Всъщност в рамките на десет седмици и петнайсет мача Маркърс бе пренебрегнал всяко едно правило, което треньорът се опитваше да наложи. Кайл отдавна бе разбрал, че звездата на отбора веднага ще се противопостави на всяко нововъведение. Ето защо съкрати своя списък и се пребори с изкушението да добави допълнителни изисквания. Усилията му бяха напразни. Компромисното му отношение към десетте самонадеяни деца изпрати „Ред Найтс“ на последно място в долната дивизия на Зимната лига.

Маркърс беше само на единайсет, но определено изпъкваше с уменията си. Предпочиташе атаката и отбелязването на точки пред пасовете и защитата. Само за две минути успя да превземе зоната под коша, да се пребори с далеч по-едри противници и да реализира шест точки. Средното му постижение беше четиринайсет и ако го оставеха да играе повече от половин мач, вероятно щеше да донесе на отбора поне трийсет. В своите детски представи той наистина смяташе, че няма нужда от тренировки.

Въпреки блестящото му дриблиране мачът беше обречен. Кайл Макавой седеше мълчаливо на скамейката и чакаше времето да изтече. Оставаше още една среща до края на сезона, последната му като баскетболен треньор. За две години бе спечелил десет и бе загубил двайсет мача и се питаше как някой нормален човек би станал доброволно треньор, на каквото и да е ниво. Непрекъснато си повтаряше, че го прави заради малките — деца без бащи, деца от проблемни семейства, деца, които се нуждаят от позитивен модел на подражание. Все още вярваше в това, но след две години, прекарани в безкрайни грижи за момчетата, кавги с родителите, когато изобщо се появяваха, спорове с нечестни треньори и стремеж да не обръща внимание на младите съдии, които не правеха разлика между блокада и очевидно нарушение, на Кайл му бе омръзнало. Беше изпълнил дълга си към обществото, поне в този град.

Той наблюдаваше играта и чакаше. От време на време подвикваше на момчетата, както е присъщо на всеки треньор. Огледа почти празния салон — стара тухлена сграда в центъра на Ню Хейвън, където от петдесет години се провеждаха мачовете на Младежката лига. По трибуните се виждаха неколцина родители, които очакваха последния съдийски сигнал. Маркърс отбеляза отново. Никой не аплодира. „Ред Найтс“ изоставаха с дванайсет точки две минути преди края на срещата.

През вратата в далечната част на игрището, точно под старото светлинно табло, влезе мъж в тъмен костюм и се облегна на подвижната трибуна. Отдалеч се набиваше на очи, тъй като беше белокож. И в двата отбора нямаше бели момчета. Мъжът носеше черен или тъмносин костюм, бяла риза и червена вратовръзка, подаващи се под шлифера — облекло, което съобщаваше за появата на агент или някакъв вид ченге.

Треньорът Кайл случайно видя как мъжът влиза в салона и си помисли, че непознатият не се вписва в обстановката. Вероятно беше детектив или полицаи от отдел „Наркотици“, който издирваше някой дилър. Това нямаше да е първият арест тук.

След като се облегна на трибуните, агентът/ченгето се втренчи продължително в скамейката на „Ред Найтс“. Очите му сякаш се приковаха в Кайл, който за миг отвърна на погледа му, преди да се почувства неловко. Маркърс направи неуспешен опит за стрелба от

средата на игрището. Кайл скочи, разпери широко ръце и поклати озадачено глава. Маркърс пренебрегна реакцията му и изтича обратно в защита. Съдията спря времето заради безсмислено нарушение и така удължи агонията. Докато наблюдаваше как играчът изпълнява наказателния удар, Кайл хвърли бърз поглед към агента/ченгето. Мъжът продължаваше да се взира, но не в игрището, а в тренъора.

Един 25-годишен студент по право без криминално досие, незаконни навици или наклонности едва ли трябваше да се притеснява от присъствието на непознат мъж, който очевидно беше представител на изпълнителната власт. Но нещата не стояха така с Кайл Макавой. Уличните ченгета и щатските полицаи не го тревожеха. Плащаха им, за да реагират на момента. Но типовете в тъмни костюми — следователи и агенти, обучени да се ровят в дълбокото и да разкриват всякакви тайни — все още го плашеха.

Оставаха трийсет секунди до края и Маркърс спореше със съдията. Преди две седмици беше наругал рефера, заради което го наказаха за един мач. Кайл се развива на звездата на отбора, но момчето никога не го слушаше. Тренъорът се огледа, за да провери дали агент/ченге номер 1 не е в компанията на агент/ченге номер 2. Не, нямаше друг.

Последва нов глупав фаул и Кайл изкрещя на съдията, че е безсмислено да спира играта. Седна, прокара пръсти по врата си и избърса потта. Беше началото на февруари и студът се усещаше в салона. Защо се потеше?

Агентът/ченгето не помръдваше. Очевидно му доставяше удоволствие да зяпа Кайл.

Най-накрая прозвуча последният сигнал. Слава богу, мачът приключи. Единият отбор ликуваше, а на другия не му пукаше особено. Играчите се наредиха за задължителната размяна на поздравления — ритуал, също толкова безсмислен за дванайсетгодишните, колкото и за колежанските състезатели. Докато се здрависваше с тренъора на противника, Кайл погледна към далечния край на игрището. Белият мъж беше изчезнал.

Дали го чакаше отвън? Разбира се, мисълта беше абсурдна, но параноята отдавна бе станала част от живота му и той просто бе решил да се примири с нея и да продължи напред.

Момчетата се скупчиха в съблекалнята на гостите, тясно пространство под изпочупените трибуни от страната на домакините. Треньорът Кайл ги окуражи, като похвали техните усилия и ги убеди, че играта им се е подобрила в определени аспекти. После изрази увереност, че ще завършат достойно сезона следващата събота. Момчетата се преобличаха и почти не го слушаха. Чувстваха се уморени от баскетбола, защото им бе омръзнало да губят, а вината за това носеше винаги треньорът. Беше твърде млад и твърде бял — типичен представител на Бръшляновата лига.

Малкото родители, които присъстваха на мача, стояха пред съблекалнята. Напрегнатият момент, когато отборът излизаше навън, беше най-неприятната част от работата на Кайл. Очакваха го обичайните упреци за избраната от него тактика. Чичото на Маркърс, 22-годишен бивш капитан на щатския шампион, имаше голяма уста и навика да се оплаква от несправедливото отношение на треньора към „най-добрия играч в лигата“.

Съблекалнята разполагаше и с друга врата. Зад нея се простираше мрачен тесен коридор, който минаваше зад трибуните на домакините и водеше до тясна уличка покрай залата. Кайл не беше първият треньор, открил спасителния маршрут. Тази вечер искаше да избегне не само семействата и техните оплаквания, но и агента/ченгето. Раздели се с момчетата и когато те напуснаха съблекалнята, побърза да излезне през задния изход. След няколко секунди се озова на уличката и закрачи по заледения тротоар. Тъй като бе навалял много сняг, асфалтът беше хлъзгав и затрудняваше ходенето. Температурата бе паднала доста под нулата. Беше сряда, 20:30 ч. Кайл се отправи към редакцията на „Правен журнал“ в Юридическия факултет на Йейл, където възнамеряваше да работи поне до полунощ.

Но така и не стигна дотам.

Агентът се бе облегал на бронята на червен джип чероки, паркиран успоредно на улицата. Колата бе регистрирана на името на Джон Макавой от Йорк, щата Пенсилвания, но през последните шест години служеше вярно на неговия син, истинския собственик.

Въпреки че краката му натежаха и коленете му затрепериха, Кайл успя да продължи, сякаш всичко е наред. Не стига че ме намериха, каза си той, докато се опитваше да мисли трезво, но са се постарали да открият и джипа ми. За тази цел обаче не бе нужно

професионално проучване. Не съм направил нищо нередно, повтаряше си наум Кайл.

— Труден мач, тренер — каза агентът, когато Кайл се доближи на няколко метра и намали ход.

Кайл спря и огледа пълния млад мъж с червени бузи и гъста рижава коса. Беше непознатият от салона.

— Мога ли да ви помогна? — попита Кайл и в същия миг забеляза сянката на номер 2 от другата страна на улицата. Винаги работеха по двама.

Номер 1 бръкна в джоба си и заяви:

— Точно това очаквам да направите. — После извади кожен калъф и го разтвори. — Боб Планта, ФБР.

— Много ми е приятно — рече Кайл, като пребледня и неволно потрепна.

Номер 2 също излезе на сцената. Беше доста по-слаб, десет години по-възрастен и с посивяла около слепоочията коса. Пъхна ръка в джоба и с обиграна лекота показа значката си.

— Нелсън Гинярд, ФБР — представи се той.

Боб и Нелсън. Очевидно с ирландски произход, от североизточните щати.

— Очакваме ли още някого? — попита Кайл.

— Не. Ще ни отделите ли малко време?

— Няма.

— Съветвам ви да го направите — отговори Гинярд. — Може да ви е от полза.

— Съмнявам се.

— Ако си тръгнете, ще ви проследим — добави Планта, изправи гръб и пристъпи към Кайл. — Не искате да се появим в университета, нали?

— Заплашвате ли ме? — попита Кайл. Изпоти се отново, този път под мишниците. Въпреки студения въздух няколко струи се стекоха по ребрата му.

— Още не — заяви Планта и се усмихна самодоволно.

— Слушайте, да поговорим десетина минути. На чаша кафе — продължи Гинярд. — Зад ъгъла има едно заведение за бързо хранене. Сигурен съм, че вътре е по-топло.

— Имам ли нужда от адвокат?

— Не.

— Очаквах да го чуя. Баща ми е адвокат и аз отраснах в кантората му. Познавам номерата ви.

— Без номера, Кайл. Заклевам се — отвърна Гинярд. Поне неговите думи прозвучаха искрено. — Отделете ни само десет минути. Обещавам ви, няма да съжالياвате.

— Какво искате?

— Десет минути. Нищо повече.

— Подскажете ми за какво става въпрос или отговорът е „не“.

Боб и Нелсън се спогледаха. И двамата свиха рамене. Защо не? Рано или късно ще се наложи да му кажем. Гинярд се обърна, погледна към улицата и заяви:

— Университет „Дюкейн“. Преди пет години. Няколко пияни момчета от студентското братство и едно момиче.

Тялото и умът на Кайл реагираха по различен начин. Тялото му отстъпи — бързо свиване на раменете, леко задавяне, видимо потрепване на краката. Но умът му се разбунтува.

— Глупости! — избухна той и се изплю на асфалта. — Отдавна приключих със случая. Нищо не е станало и вие го знаете.

Последва дълго мълчание. Гинярд все още гледаше към улицата, а Планта следеше всяко движение на Кайл, който размишляваше трескаво. Защо ФБР ще се занимава с предполагаемо щатско престъпление? През втората година на курса по наказателен процес се бе запознал с новите закони, касаещи разпитите на ФБР. Ако сега излъжеше федералните агенти, можеше да бъде подведен под съдебна отговорност. Не беше ли по-добре да мълчи? Или да се обади на баща си? Не, в никакъв случай не трябваше да му звъни.

Гинярд се обърна и направи три крачки към Кайл. Стисна зъби като герой от евтин филм и се опита да изсъска репликите си.

— Да караме по същество, мистър Макавой, защото умирам от студ. В Питсбърг се подготвя обвинение в изнасилване. Ако искате да се правите на младо, но нафукано юристче и се свържете с адвокат или с баща си, то ще бъде повдигнато още утре. Добре планираното ви бъдеще ще се изпари само за миг. Ако обаче ни отделите десет минути от ценното си време в заведението зад ъгъла, обвинението ще бъде забавено или дори забравено.

— Можете да се спасите — добави Плант. — Без никакви последици.

— Защо да ви вярвам? — попита Кайл с пресъхнала уста.

— Само десет минути.

— Имате ли диктофон?

— Разбира се.

— Искам да го видя на масата. Ясно ли е? Нямам ви никакво доверие и настоявам всяка дума да бъде записана.

— Дадено.

Двамата заровиха ръце в джобовете на еднаквите си шлифери и се отдалечиха. Кайл отключи джипа и се качи. Запали мотора, пусна отоплението на най-силна степен и се зачуди дали да не избяга.

2

„Бъстърс Дели“ беше дълго и тясно заведение с червени винилови сепарета по протежение на дясната стена. Отляво имаше бар, грил и няколко флипера. По стените висяха безразборно плакати и сувенири от Йейл. Кайл беше идвал тук един-два пъти през първата година в университета, но оттогава бе минало доста време.

Последните две сепарета бяха заети от федерални агенти. До крайната маса стоеше още един шлифер. Разговаряше с Плант и Гинярд и чакаше. Докато Кайл се приближаваше бавно, агентът го изгледа и се усмихна по обичайния самодоволен начин, преди да отиде към съседното сепаре. Там вече седеше номер 4 и пиеше кафе. Плант и Гинярд бяха поръчали големи сандвичи с пържени картофи и зеленчуци, които изглеждаха непокътнати. Масата беше отрупана с храна и чаши с кафе. Плант се изправи и се премести от другата страна, така че двамата агенти да могат да наблюдават лицето на жертвата си. Седяха рамо до рамо, все още облечени с шлифери. Кайл се присъедини към тях.

Осветлението беше слабо и далечният край на заведението оставаше тъмен. Звукът от флиперите се смесваше с шума от мача, долитащ от телевизора с плосък екран до бармана.

— Винаги ли сте четирима? — попита Кайл и кимна към сепарето зад гърба си.

— Това е само видимата част — отвърна Гинярд.

— Искате ли сандвич? — попита Плант.

— Не.

Преди час умираше от глад. Сега храносмилателната, отделителната и нервната му система бяха пред пълен срив. Той се бореше за всяка глътка въздух, като отчаяно се стараяше да излъчва спокойствие. Извади химикалка и листче хартия, събра кураж и заяви:

— Искам отново да видя значките ви.

Последваха сходни реакции — недоумение, обида и примиреност. Накрая агентите бръкнаха бавно в джобовете си и

извадиха своите най-ценни притежания. Оставиха значките на масата и Кайл взе тази на Гинярд. Записа пълното му име — Нелсън Едуард Гинярд — и служебния му номер. Стискаше силно химикалката и отбелязваше старателно данните. Ръката му трепереше, но Кайл не смяташе, че агентите са забелязали. Предпазливо потърка месинговата емблема, без да е сигурен защо го прави, но все пак си остави достатъчно време.

— Имате ли документ за самоличност? — попита той.

— Защо, по дяволите? — измърмори Гинярд.

— Документ за самоличност, ако обичате.

— Не.

— Няма да говоря, докато не приключим с предварителните уточнения. Просто ми покажете шофьорската си книжка. Ще ви дам да видите моята.

— Вече разполагаме с копие.

— Няма значение. Нека я погледна.

Гинярд направи гримаса на върховна досада и бръкна в задния си джоб. От оръфан портфейл извади шофьорска книжка от щата Кънектикът, на която се виждаше зловещият му образ. Кайл я разгледа и записа датата на раждане и номера на документа.

— По-размазана е от паспортна снимка — отбеляза той.

— Да ви покажа ли съпругата и децата? — каза Гинярд, издърпа една цветна фотография и я сложи на масата.

— Не, благодаря. В кой офис на ФБР работите?

— В Хартфорд — отговори Гинярд. Кимна към съседното сепаре и допълни: — А те са от Питсбърг.

— Страхотно.

Кайл огледа значката и книжката на Плант. Като свърши, извади мобилния си телефон и започна да натиска бутоните.

— Какво правите? — попита Гинярд.

— Ще проверя данните ви в интернет.

— Мислите, че фигурираме в някой малък спретнат сайт на ФБР? — каза леко ядосано Плант.

И двамата се засмяха. Изглежда, не се притесняваха.

— Знам къде да вляза — отвърна Кайл и въведе адреса на един слабо известен федерален справочник.

— Няма да ни откриете — заяви Гинярд.

— Ще ми отнеме само минута. Къде е диктофонът?

Плант извади тънко записващо устройство, голямо колкото електрическа четка за зъби, и го включи.

— Моля, обявете датата, часа и мястото — нареди Кайл с уверен глас, който изненада и него самия. — И подчертайте изрично, че разпитът тепърва предстои, а досега не са правени никакви изявления.

— Да, сър. Обичам студентите по право — каза Плант.

— Май прекалявате с телевизията — добави Гинярд.

— Да започваме.

Плант постави диктофона в средата на масата, между сандвича с осолено месо и чедар и този с пушена риба тон. Приблужи се и изрече встъпителните думи. Кайл продължи да гледа в телефона си. Уебстраницата се появи и той въведе името Нелсън Едуард Гинярд. Минаха няколко секунди. Никой не се изненада, когато Гинярд бе потвърден като агент от офиса на ФБР в Хартфорд.

— Искате ли да погледнете? — попита Кайл и вдигна малкия дисплей.

— Честито — отвърна Гинярд. — Доволен ли сте?

— Не. Предпочитам да не бях тук.

— Може да си тръгнете, когато пожелаете — каза Плант.

— Помолихте за десет минути.

Кайл погледна часовника си. Двамата агенти се наведоха напред и облегнаха лакти на масата. Сепарето сякаш се смали.

— Помните ли човек на име Бени Райт, главен инспектор в отдел „Сексуални престъпления“ на полицията в Питсбърг?

Говореше Гинярд. Двамата зяпаха Кайл, следейки всяко нервно потрепване на клепачите му.

— Не.

— Не сте ли се срещали преди пет години по време на разследването?

— Не познавам мъж на име Бени Райт. Може и да сме се виждали, но не помня. Все пак са минали пет години от несъстоялия се инцидент.

Агентите потънаха в размишления, без да свалят очи от него. Кайл очакваше и двамата да кажат, че лъже, но накрая Гинярд заяви:

— Е, инспектор Райт е в града и иска да ви види след час.

— Още една среща?

— Ако нямате нищо против. Няма да трае дълго, а и по всяка вероятност ще се разминете с обвинението.

— Обвинение в какво?

— В изнасилване.

— Нямахте никакво изнасилване. Полицията в Питсбърг го установи преди пет години.

— Изглежда, момичето пак се е появило на хоризонта — каза Гинярд. — Стъпила е отново на краката си, подлагайки се на интензивна терапия. Освен всичко си е наела и адвокатка.

Тъй като Гинярд не зададе въпрос, нямаше нужда от отговор. Кайл инстинктивно се свлече надолу с няколко сантиметра. Погледна към бара и празните столове. После се втренчи в телевизора. Даваха колежански мач и трибуните бяха пълни с крещящи студенти. Кайл се запита какво изобщо прави там.

Не спирай да говориш, каза си той. Но не издавай нищо.

— Може ли да задам един въпрос?

— Разбира се.

— Щом обвинението е изготвено, как ще го спрете? Какъв е смисълът на този разговор?

— Замразено е със съдебна заповед — обясни Гинярд. — Инспектор Райт твърди, че прокурорът има предложение за вас. Отправено е от адвокатата на жертвата и ще ви помогне да се спасите от цялата каша. Ако играете по правилата, обвинението никога няма да излезе наяве.

— Пак не разбирам. Може би трябва да се обадя на баща ми.

— Вие решавате, но ако сте достатъчно умен, ще изчакате разговора с Райт.

— Защо не ми прочетохте правата?

— Това не е разпит — каза Плант накрая. — Нито разследване. — Той се пресегна към сандвича с риба тон и извади един мазен картоф.

— А какво, по дяволите?

— Среща.

Гинярд прочисти гърлото си, облегна се назад и продължи.

— Става въпрос за щатско престъпление, Кайл. Наясно сме с проблема. По принцип не бихме се месили, но тъй като в момента сте

в Кънектикът, а обвинението е в Пенсилвания, момчетата от Питсбърг ни помолиха да уредим следващата среща. После се оттегляме.

— Продължавам да не разбирам.

— Я стига. Такъв блестящ юридически ум. Едва ли сте толкова глупав.

Настъпи дълго мълчание, през което тримата обмисляха следващия си ход. Плант лапна втори картоф, но не изпускате от очи Кайл. Гинярд отпи от кафето, направи кисела гримаса и продължи да се вира в събеседника си. Флиперите затихнаха. В заведението бяха останали единствено четиримата агенти, барманът, изцяло погълнат от мача, и Кайл.

Накрая Кайл се облегна на масата, приближи се до диктофона и каза:

— Нямахте изнасилване или друго престъпление. Не съм направил нищо нередно.

— Добре, говорете с Райт.

— Той къде е?

— В десет часа ще бъде в „Холидей Ин“ на Соу Мил Роуд, стая двеста два и две.

— Идеята не ми харесва. Имам нужда от адвокат.

— Едва ли — каза Гинярд и се доближи на педя от главата на Кайл. — Вижте, знам, че не ни вярвате, но е по-добре първо да говорите с Райт. По дяволите, може да се обадите на някой адвокат или на баща си в полунощ. Или утре. Ако реагирате прекалено остро сега, последствията ще бъдат катастрофални.

— Тръгвам си. Разговорът свърши. Изключете диктофона.

Никой не посегна към устройството. Кайл го изгледа, наведе се и рече с отчетлив глас:

— Говори Кайл Макавой. Часът е два и петдесет. Няма да кажа нищо повече. Не съм правил никакви изявления до момента. Излизам от „Бъстърс Дели“.

Кайл стана и почти се измъкна от сепарето, когато Плант изтърси:

— Той разполага с видеозаписа.

Един мощен ритник в слабините едва ли щеше да има същия ефект. Кайл се хвана за червената облегалка. Стори му се, че ще припадне. Седна бавно, взе някаква пластмасова чаша и отпи голяма

глътка вода. Устните и езикът му бяха пресъхнали и течността не помогна особено.

Видеозаписът. Говореше се, че някой от пианите младежи, присъствали на партито, е направил запис с телефона си. Заснел как момичето лежи голо на канапето, неспособно да помръдне заради изпития алкохол. На записа се виждали няколко студенти от братството „Бета“, струпани около момичето. Някои вече били голи, други се събличали. Кайл си спомняше смътно сцената, но не бе гледал филма. В „Бета“ се говореше, че той е унищожен. Ченгетата в Питсбърг напразно се бяха опитали да го открият. Записът бе изчезнал и бе потънал в забрава, дълбоко сред тайните на братството.

Плант и Гинярд отново облегнаха лакти на масата. Два чифта очи се втренчиха в Кайл, без да премигват.

— Кой видеозапис? — успя да попита Кайл, но гласът му прозвуча така слабо и неубедително, че самият той не си повярва.

— Онзи, който сте скрили от полицията — каза Плант, като едва помръдна устни. — Онзи, който ви показва на местопрестъплението. И ще унищожи живота ви, защото ще ви изпрати на топло за двайсет години.

Аха, този запис.

— Не знам за какво говорите — отвърна Кайл и отпи още вода. Усети внезапен прилив на гадене и му се стори, че ще повърне.

— Напротив — заяви Гинярд.

— Гледали ли сте го? — попита Кайл.

Двамата кимнаха.

— Значи сте видели, че не съм докоснал момичето.

— Може би. Но сте присъствали — каза Гинярд. — Което ви прави съучастник.

Кайл затвори очи и разтри слепоочията си, за да спре гаденето. Момичето беше дива купонджийка и прекарваше повече време в къщата на братството, отколкото в студентската си стая. Беше истинска парти машина с неограничен достъп до сметките на баща си. Повечето студенти от братството бяха преспали с нея. Когато ги обвини в изнасилване, те веднага потулиха случката и изградиха около себе си непробиваема стена, отричайки твърдо каквато и да е вина. Ченгетата се отказаха, тъй като твърденията ѝ звучаха твърде противоречиво. Не последваха обвинения. По-късно тя напусна „Дюкейн“ и за радост на

всички изчезна. Най-голямото чудо в тази грозна история беше фактът, че остана скрита. Никой не пострада.

— Обвинението е насочено срещу вас и още трима души — продължи Гинярд.

— Не е било изнасилване — отвърна Кайл и продължи да разтрива слепоочията си. — Ако е правила секс, ви гарантирам, че е било с нейно съгласие.

— Не и ако е изпаднала в безсъзнание — уточни Гинярд.

— Не искаме да спорим, Кайл — намеси се Плант. — Това е работа на адвокатите. Дойдохме, за да се договорим. Ако решите да ни съдействате, случаят ще бъде забравен. Или поне вашето участие в него.

— За каква договорка става дума?

— Инспектор Райт ще ви обясни.

Кайл се отпусна бавно назад и опря глава на червената облегалка. Изпита желание да се моли, да падне на колене и да обясни, че не заслужава всичко това. Скоро щеше да завърши, да стане правоспособен юрист и да започне да гради кариера. Бъдещето изглеждаше толкова обещаващо. Миналото му беше неопетнено. Но не съвсем.

И те твърде добре го осъзнаваха. Кайл се втренчи в диктофона и реши да не казва нищо.

— Добре, добре — отстъпи той. — Ще бъда там.

Гинярд се приближи към него и заяви:

— Имате един час. Обадите ли се по телефона, веднага ще разберем. Тръгнете ли да бягате, ще ви проследим. Ясно ли е? Не правете глупости, Кайл. Току-що взехте правилното решение. Продължавайте в същия дух и всичко ще се оправи. Обещавам ви.

— Не вярвам.

— Ще се уверите.

Кайл остави агентите в компанията на студените сандвичи и горчивото кафе. Качи се в джипа и се прибра в апартамента си на три преки от университета. Претърси банята на своя съквартирант и намери опаковка „Валиум“. После заключи вратата на спалнята си, изгаси лампата и легна на пода.

3

„Холидей Ин“ се помещаваше в стара сграда от шейсетте години, когато хотелите и веригите за бързо хранене се съревноваваха за място до магистралите и локалните платна. Кайл бе минавал стотици пъти оттам, без да го забележи. Зад хотела имаше закусвалня, а до него бе разположен голям магазин за преоценени домакински уреди.

Паркингът беше тъмен и почти празен. Кайл паркира червения си джип до един миниван от Индиана. Изгаси фаровете, но остави двигателя и отоплението да работят. Навън валеше слаб сняг. Защо не се зададеше виелица, потоп или земетресение, някакво природно бедствие, което би осуетило този ужасен сценарий? Защо точно той се луташе безпомощно в паяжината на малкия им пъклен план?

Проклетият видеозапис.

През последния час Кайл бе обмислял възможността да се обади на баща си, но разговорът щеше да продължи твърде дълго. Джон Макавой можеше да му даде ценни правни съвети, и то на момента, но цялата история криеше редица усложнения. Друг вариант бе да звънне на професор Барт Малори, негов ментор, приятел и блестящ преподавател по наказателен процес. Като бивш съдия той знаеше как да реагира в подобни ситуации. Кайл обаче се опасяваше, че ще се наложи да разяснява твърде много неща, а нямаше време. Беше му хрумнало да се свърже и с двама приятели от братството „Бета“ в „Дюкейн“, но каква би била ползата? Съветите им щяха да бъдат еднакво объркващи, колкото и идеите, които минаваха през главата му. А и не виждаше смисъл да разстройва живота им. Обзет от моментна паника, Кайл бе анализирал различните възможности за спасение. Да потегли внезапно към летището. Да се добере тайно до автогарата. Да се хвърли от някой висок мост.

Но те със сигурност го наблюдаваха и подслушваха. Вероятно следяха всичките му телефонни разговори. Беше убеден, че някой го гледа точно в този момент. Може би в минивана от Индиана се криеха

няколко агенти със слушалки и уреди за нощно виждане и се забавляваха, докато прахосваха парите на данъкоплатците.

Кайл не усещаше действието на валиума.

Когато цифровият часовник на радиото показва 21:58 ч., той изгаси мотора и излезе навън. Тръгна с уверена крачка, оставяйки стъпки в снега. Нима това бяха последните му мигове като свободен човек? Беше чел множество случаи за обвиняеми по наказателни дела, които уж съвсем спокойно отиваха до полицейското управление, за да отговорят на няколко въпроса. Там срещу тях биваха повдигани обвинения, последвани от щракване на белезници и затворническа килия. Така те се превръщаха в поредните жертви на системата.

Все още имаше възможност да избяга.

Стъклените врати се затвориха зад гърба му. Той спря за миг в пустото фоайе и му се стори, че долавя дрънченето на затворнически решетки. Започваха да му се причуват и привиждат разни неща. Сякаш валиумът имаше обратен ефект и го караше да трепери от нерви. Той кимна на невзрачния служител зад рецепцията, но не получи отговор. Докато се качваше с остарелия асансьор до втория етаж, Кайл се запита кой глупак би влязъл доброволно в хотелска стая, пълна с ченгета и агенти, нетърпеливи да го обвинят в престъпление, което не е извършил. Защо го правеше?

Проклетият видеозапис.

Никога не го бе гледал. И не познаваше човек, който да го е видял.

В тайния свят на „Бета“ витаеха слухове, опровержения и заплахи, но не се знаеше със сигурност дали „случката с Елейн“ наистина е документирана. Вероятността за наличието на такъв запис и притежанието му от полицията в Питсбърг и ФБР го караше отново да обмисли варианта с моста.

Я стига. Не съм сторил нищо лошо. Не съм докосвал момичето. Не и въпросната вечер.

Никой не я бе докосвал. Поне така гласеше общоприетата и неоспорима версия на братството „Бета“. Но ако записът доказваше противното? Нямахме как да разбере, преди да го изгледа.

Натрапчивият мирис на прясна боя го удари в носа, когато тръгна по коридора на втория етаж. Спря пред стая 222 и погледна часовника си, за да се увери, че не е дошъл твърде рано. Почука три пъти, след

което чу раздвижване и приглушени гласове. Веригата издрънча, вратата се отвори рязко и пред него се появи специален агент Нелсън Едуард Гинярд.

— Радвам се, че дойдохте — заяви той.

Кайл влезе вътре и остави стария свят зад гърба си. Изведнъж новият му се стори ужасяващ.

Гинярд свали самото си. Върху бялата му риза беше опасан кобур и под лявата му ръка се подаваше голям черен пистолет. Агент Планта и другите двама от „Бъстърс Дели“ изгледаха Кайл. И тримата бяха съблекли саката си, за да покажат на новодошлия своя пълен арсенал. Носеха еднакви деветмилиметрови берети и сходни черни кобури. Бяха тежковъоръжени и сякаш нямаха нетърпение да застрелят изнасилвача.

— Добър ход — каза Планта и кимна.

В същия миг Кайл си помисли, че появата му всъщност говори за глупост.

Стая 222 бе превърната в импровизиран оперативен кабинет. Двойното легло беше изместено в ъгъла, а завесите бяха плътно спуснати. В средата имаше две сгъваеми маси, отрупани с папки, дебели пликосе и бележници — свидетелство за усилена работа. Три лаптопа работеха и на най-близкия до вратата Кайл зърна собствената си снимка от годишника на гимназия „Сентръл Йорк“, випуск 2001 г. На голата стена зад сгъваемите маси висяха големи цветни фотографии на трима от приятелите му в „Бета“. В далечния ъгъл, почти до завесите, се виждаше портрет на Елейн Кийнан.

Стаята бе свързана със съседната, а вратата помежду им беше отворена. Агент номер 5 влезе през нея, носейки същия пистолет и кобур, и изгледа Кайл.

Петима агенти? Две стаи. Една камара документи. Нима са нужни чак толкова усилия и хора, за да ме заловят?

Кайл усети, че му се завива свят, докато съзерцаваше мощта на правителството в действие.

— Бихте ли изпразнили джобовете си? — попита Гинярд и му подаде малка картонена кутия.

— Защо?

— Ако обичате.

— Мислите, че съм въоръжен? Да не би да се страхувате, че ще ви нападна с нож?

Агент номер 5 схвана шегата и разтопи леда с гръмкия си смях. Кайл извади ключодържателя си, размаха го пред Гинярд и го прибра в джоба.

— Може ли да ви претърся? — каза Плант и тръгна към Кайл.

— О, разбира се — отвърна той и вдигна ръце. — Всички студенти в Йейл са тежковъоръжени.

Плант опипа тялото му бързо и внимателно. Секунда по-късно изчезна в съседната стая.

— Инспектор Райт ви чака в друго помещение надолу по коридора — заяви Гинярд.

Още една стая.

Кайл последва навън. Мъжът почука на вратата на стая 225. Тя се отвори и Кайл влезе сам.

Бени Райт не изглеждаше въоръжен. Здрависа се припряно с Кайл и се представи:

— Инспектор Райт, полицейско управление Питсбърг.

За мен е истинско удоволствие, помисли си Кайл, но не го изрече на глас. Какво правя тук?

Райт приближаваше петдесетте. Беше нисък, атлетичен и плешив, с няколко кичура черна коса, пригладена над ушите. Очите му също бяха черни и отчасти закрити от малки очила за четене, спуснати до средата на тесния му нос. Той затвори вратата след Кайл и го покани да седне.

— Какво сте намислили? — попита Кайл, без да помръдне.

Райт мина покрай леглото и застана пред поредната сгъваема маса. От двете ѝ страни бе разположен по един евтин метален стол.

— Нека поговорим — предложи любезно той.

Кайл осъзна, че мъжът има лек акцент. Английският очевидно не му беше майчин език, но не ставаше ясно къде е роден. И все пак изглеждаше странно. Човек на име Бени Райт от Питсбърг не би трябвало да говори с чуждестранен акцент.

На стойка в ъгъла на стаята бе закрепена малка видеокамера. Кабелите ѝ водеха към масата до един лаптоп с 12-инчов монитор.

— Заповядайте — каза Райт и посочи единия стол, после се настани на другия.

— Искам да запишете всичко — заяви Кайл.

Райт погледна през рамо камерата и отвърна:

— Няма проблем.

Кайл се отпрати бавно към празния стол и седна. Райт нави ръкавите на бялата си риза. Възелът на вратовръзката му беше разхлабен.

Лаптопът се намираще от дясната страна на Кайл. Мониторът не светеше. Вляво имаше дебела затворена папка. В средата на масата се виждаха празен бележник и черна химикалка.

— Включете камерата — каза Кайл.

Райт натисна един клавиш на лаптопа и на екрана се появи образът на Кайл. Лицето му излъчваше единствено страх.

Райт прелисти набързо папката и извади необходимите документи, сякаш младият Кайл подаваше молба за издаване на студентска кредитна карта. Постави листовите в средата на масата и заяви:

— Първо трябва да ви прочета правата.

— Не — отвърна тихо Кайл. — Първо ще видя значката ви и документ за самоличност.

Думите ядосаха инспектора, но не за дълго. Райт извади безмълвно кафяв калъф от задния си джоб, разтвори го и каза:

— Имам я цели двайсет и две години.

Кайл разгледа бронзовата значка. Наистина изглеждаше стара. Върху нея пишеше: „Бенджамин Дж. Райт, полицейско управление Питсбърг, служебен номер 6658“.

— А шофьорската ви книжка?

Райт взе калъфа. Отвори друго отделение, намери книжката си между останалите карти и я подаде на Кайл.

— Сега доволен ли сте? — изсъска той.

Кайл му я върна и попита:

— Защо ФБР се меси в случая?

— Може ли да приключим с „Миранда“? — отговори Райт и отдели няколко документа.

— Разбира се. Знам си правата.

— Сигурен съм, че е така. Вие сте блестящ студент по право в един от най-престижните американски университети. Изключително интелигентен млад мъж. — Кайл четеше, Райт говореше. — Имате право да мълчите. Всичко, което кажете, може и ще бъде използвано

срещу вас в съда. Имате право на адвокат. Ако не можете да си го позволите, държавата ще ви осигури такъв. Някакви въпроси?

— Не.

Кайл се подписа върху два формуляра и ги плъзна към Райт.

— Защо се меси ФБР? — повтори той.

— Повярвайте ми, Кайл. ФБР е най-малкият ви проблем. — Ръцете на Райт бяха космати и неподвижни. Беше сключил пръсти върху бележника. Говореше бавно и авторитетно. Нямаше съмнение, че той е доминиращата фигура. — Ето какво предлагам, Кайл. Необходимо е да обсъдим доста неща, а не разполагаме с много време. Играли ли сте американски футбол?

— Да.

— Нека приемем, че масата е футболно игрище. Сравнението не е особено оригинално, но ще свърши работа. В момента сте на голлинията. — С лявата си ръка Райт прокара въображаема черта пред лаптопа. — Трябва да изминете сто ярда, за да отбележите попадение, да победите и да излезете невредим оттук. — С дясната ръка инспекторът очерта другата голлиния, точно до дебелия папка. Между двете имаше около метър разстояние. — Сто ярда, Кайл. А сега слушайте.

— Добре.

Райт отново събра ръце и потупа бележника.

— Някъде тук, на петдесетия ярд, ще ви покажа видеозаписа, източника на конфликта. Няма да ви хареса, Кайл. Ще ви се завие свят. Ще ви се догади. Стомахът ви ще се свие. Ако обаче се споразумеем, ще продължите своя малък поход към голлинията. А когато стигнете там, ще почувствате огромно облекчение. Отново ще се превърнете в златно момче, в привлекателен млад мъж със страхотно бъдеще и неопетнено минало. Доверете ми се, Кайл. Позволете ми да бъда шефът, наставникът, човекът, който диктува играта. Заедно ще стигнем до обетованата земя. — Той почука с дясната ръка по голлинията.

— А обвинението?

Райт докосна папката и каза:

— Вътре е.

— Кога ще го видя?

— Стига, Кайл. Аз задавам въпросите. Надявам се, че имате отговорите.

Инспекторът не говореше с испански акцент. Приличаше по-скоро на източноевропейски, като на моменти бе едва доловим.

Райт сложи лявата си ръка на голлинията пред лаптопа.

— Да започнем с основните неща, Кайл. Малко предварителна информация. Съгласен ли сте?

— Както кажете.

Райт извади няколко документа от папката, разгледа ги за миг и взе химикалката.

— Роден сте на четвърти февруари 1983 година в Йорк, щата Пенсилвания. Трето дете и единствен син на Джон и Пати Макавой. Родителите ви са се развели през 1989 година, когато сте били едва на шест. Никой от двамата не се е оженил повторно. Така ли е?

— Да.

Райт маркира кръстче и продължи със серия от кратки въпроси за роднините на Кайл — дата на раждане, образование, професия, адрес, хобита, религиозна принадлежност и дори политически възгледи. Когато списъкът се удължи, Райт смени листовете и броят на отбелязаните кръстчета нарасна. Всички факти, които бе събрал, се оказаха верни. Освен това знаеше кога се е родила малката племенница на Кайл от Санта Моника. Райт приключи със семейството и извади нови документи. Кайл усети първите признаци на умора. А едва започваха.

— Искате ли нещо за пиене? — попита Райт.

— Не.

— Баща ви има адвокатска кантора в Йорк? — Твърдението му прозвуча по-скоро като въпрос.

Кайл само кимна. Последваха въпроси за живота, кариерата и интересите на баща му. На всеки четири-пет въпроса Кайл изпитваше желание да изрази съмнение дали информацията наистина има отношение към случая, но реши да замълчи. Райт разполагаше с всички данни. Кайл просто потвърждаваше онова, което някой друг бе открил.

— Майка ви се занимава с изкуство, нали? — попита Райт.

— Да. Докъде стигнах на игрището?

— Напреднахте с десет ярда. Каква област в изкуството?

— Художничка е.

Цели десет минути двамата обсъждаха живота на Пати Макавой. Накрая инспекторът приключи с близките и премина към самия заподозрян. Изброи няколко добре известни факта от детството му, без да навлиза в подробности. Той вече знае всичко, помисли си Кайл.

— Завършили сте с отличие гимназия „Сентръл Йорк“, били сте изявен спортист и член на скаутската организация „Игълс“. Защо избрахте университета „Дюкейн“?

— Обещаха ми баскетболна стипендия.

— Имахте ли други предложения?

— Да. От няколко по-малки университета.

— Но не сте играли много в „Дюкейн“.

— През първата година ми се събраха общо тринайсет минути. Скъсах кръстни връзки в последната минута на финалния мач.

— Оперираха ли ви?

— Да, но коляното не се възстанови напълно. Отказах се от баскетбола и станах член на братството.

— Ще стигнем и до него. Поканиха ли ви обратно в баскетболния отбор?

— Да. Но нямаше смисъл. Коляното ми беше прецакано.

— Завършили сте икономика с почти отличен успех. Какво се случи с испанския през втората година? Май не ви допадна много-много, а?

— Може би трябваше да избира немски.

— Една-единствена по-ниска оценка за четири години не е никак зле.

Райт прелисти на следващата страница и си записа нещо. Кайл видя лицето си на лаптопа и си каза, че трябва да се успокои.

— Високи отличия, членство в над десет студентски организации, шампион по софтбоул, секретар на братството, впоследствие и президент. Академичните ви резултати са впечатляващи, но, изглежда, сте водили и много активен социален живот. Разкажете ми за първия си арест.

— Сигурен съм, че протоколите са в папката.

— Първият ви арест, Кайл.

— Задържали са ме само веднъж. Поне до този момент.

— Какво се случи?

— Типичните изпълнения на братството. Организирахме шумно парти, което приключи едва след появата на ченгетата. Хванаха ме с отворена бутилка бира. Нищо и половина. Разминах се с глоба от триста долара и условна присъда за шест месеца. След изтичане на периода досието ми беше заличено. В Йейл така и не научиха за случая.

— Баща ви ли го издейства?

— Той също ми помогна, но имах и адвокат в Питсбърг.

— Кой?

— Една дама на име Силвия Маркс.

— Чувал съм за нея. Не е ли специалист по глупави студентски прояви?

— Да. Но определено си разбира от работата.

— Мислех, че е последвал друг арест.

— Не. Веднъж бях спрял от полицията в университета, но не ме задържаха. Получих предупреждение.

— Какво бяхте направили?

— Нищо.

— Защо тогава ви спряха?

— Няколко студенти от братството се замеряха със самоделни бомбички. Големи умници. Но аз няхах нищо общо. Досието ми остана чисто. Дори се чудя откъде знаете за случая.

Райт пренебрегна коментара и вписа нещо в бележника си. После попита:

— Защо решихте да следвате право?

— Направих този избор още като бях на дванайсет. Винаги съм искал да стана адвокат. Като дете обслужвах копирната машина в кантората на баща ми. Може да се каже, че съм отраснал там.

— Къде кандидатствахте?

— В Пен Юнивърсити. Също и в Йейл, Корнел и Станфорд.

— Къде ви приеха?

— Навсякъде.

— Защо се спряхте на Йейл?

— Винаги е бил мой приоритет.

— Предложиха ли ви стипендия?

— Финансова помощ. Останалите също.

— Взехте ли студентски заем?

— Да.

— Колко?

— Толкова ли е важно?

— В противен случай нямаше да ви питам. Да не мислите, че говоря, защото обичам да слушам гласа си?

— Не бих могъл да знам.

— Да се върнем на студентския заем.

— Когато завърша през май, ще дължа около шейсет хиляди.

Райт кимна, сякаш за да потвърди, че това е точната сума. После премина на следващата страница, която също бе пълна с въпроси.

— Пишете за юридическо списание?

— Главен редактор съм на „Правен журнал“ в Йейл.

— Това ли е най-голямото ви постижение в университета?

— Според някои.

— Миналото лято сте били на стаж в Ню Йорк. Разкажете ми повече.

— Работих за една от големите адвокатски фирми на Уолстрийт, „Скъли и Пършинг“. Обичайният летен стаж. Водеха ни по скъпи ресторанти и не ни товареха особено. Приложиха прословутата политика на съблазняване, типична за големите фирми. Глежат стажантите, но станат ли младши адвокати, ги смазват от работа.

— От „Скъли и Пършинг“ предложиха ли ви място след завършване на университета?

— Да.

— Приехте ли?

— Не. Още не съм решил. Фирмата ми даде малко време да помисля.

— Защо се колебаете?

— Имам няколко алтернативи. Едната е за стаж при федерален съдия, но е възможно той да бъде повишен. Нещата са замразени за момента.

— Получихте ли други предложения?

— Да.

— Разкажете ми за тях.

— Наистина ли е от значение?

— Всичко, което ви питам, е от значение, Кайл.

— Може ли да си сипя малко вода?

— Сигурен съм, че има в банята.

Кайл скочи от мястото си, мина между двойното легло и шкафа, светна лампата в тясната баня и напълни една пластмасова чаша с вода от чешмата. Изпи я на един дъх и си сипа отново. Когато се върна при масата, постави чашата на 20-ия ярд от своята страна, след което погледна лицето си в монитора.

— Любопитно ми е — заяви той. — Къде се намирам сега?

— Прехвърлихме една трета от игрището. Разкажете ми за другите предложения и фирми.

— Защо просто не пуснете записа? Така ще си спестим всички глупости. Ако той наистина съществува и ме засяга лично, ще изляза оттук, за да си потърся адвокат.

Райт се приведе напред, облегна лакти на масата и склочи длани. Долната половина на лицето му се отпусна в усмивка, но горната остана безизразна. Той продължи с леден глас:

— Ако изгубиш самообладание, може да заплатиш с живота си.

Какво имаше предвид — че ще го унищожат физически или че ще провалят блестящото му бъдеще? Кайл не беше съвсем сигурен. Пое си дълбоко въздух и отпи още една глътка вода. Яростта изчезна бързо и отстъпи място на вледеняващ страх и объркване.

Изкуствената усмивка на Райт се разтегли още повече. Той добави:

— Виж, Кайл. До момента се справяш много добре. Остават ни само няколко въпроса, преди да преминем към най-същественото. Кои са другите фирми?

— Получих предложения от „Логан и Кюпек“ в Ню Йорк, „Бейкър Потс“ в Сан Франциско и „Гартън“ в Лондон. Отказах и на трите. Колебая се дали да не започна работа в полза на обществото.

— На каква длъжност? Къде?

— Правен консултант на емиграционните власти. Във Вирджиния.

— Колко време би работил това?

— Може би няколко години. Не знам със сигурност. Просто обмислям тази възможност.

— Но заплатата е много по-ниска, нали?

— О, да. Доста.

— Как ще върнеш студентския заем?

— Ще измисля нещо.

Райт не хареса самодоволния отговор, но реши да го пренебрегне. Погледна бележките си, въпреки че беше наясно. Знаеше, че младият Кайл трябва да върне 61 000 долара, които щяха да бъдат опростени от Йейл, ако през следващите три години се ангажира да работи на минимална заплата за бездомници, хора в неравностойно положение, жертви на насилие или природозащитни каузи. Предложението бе отправено от юридическата фирма „Пийдмонт“, а стажът се финансираше от голяма адвокатска компания в Чикаго. Според източниците на Райт Кайл бе дал устно съгласие за позицията, която щеше да му носи 32 000 долара годишно. Уолстрийт можеше да почака. Бащата на Кайл го насърчаваше да се заеме с работа на улицата. Съветваше го да поизцапа ръцете си за няколко години и да се държи настрана от корпоративния маниер на големите адвокатски компании, който Джон Макавой така ненавиждаше.

Според сведенията в папката „Скъли и Пършинг“ му предлагаха основна годишна заплата от 200 000 долара плюс обичайните бонуси. Офертите на другите фирми бяха сходни.

— Кога ще решиш? — попита Райт.

— Съвсем скоро.

— Някакви предпочитания?

— Нямам такива.

— Сигурен ли си?

— Естествено.

Райт посегна към папката, поклати сърдито глава и се намръщи, сякаш се чувстваше обиден. Извади още няколко документа, прелисти ги и изгледа Кайл.

— Да разбирам ли, че не си дал устно съгласие за свободната позиция във фирма „Пийдмонт“ в Уинчестър, щата Вирджиния, от 2 септември тази година?

Кайл въздъхна тежко. Докато осмисляше думите, той инстинктивно погледна към лаптопа. Изглеждаше точно толкова уязвим, колкото се и чувстваше. Беше на път да попита: „Откъде знаеш, по дяволите?“, но ако го стореше, щеше единствено да признае истината. Не виждаше смисъл и да отрича. Райт беше наясно с всичко.

Докато се опитваше да скалъпи някакъв отговор, противникът му нанесе смъртоносния удар.

— Да наречем последното „лъжа номер едно“, Кайл. Съгласен ли си? — каза Райт и се подсмихна. — Ако се стигне до „лъжа номер две“, директно изключвам камерата, пожелаваме си лека нощ и се срещаме на следващия ден за ареста. Наясно си какво ще последва — белезници, публично задържане, затворническа снимка, може би отразяване в пресата. И през ум няма да ти мине за нелегалните имигранти или Уолстрийт. Не ме лъжи, Кайл. Знам твърде много.

Кайл бе на път да отвърне: „Да, сър“, но успя само да кимне утвърдително.

— Значи смяташ да се занимаваш с благотворителна дейност през следващите няколко години?

— Да.

— А след това?

— Не знам. Може да започна да градя кариера в някоя фирма.

— Какво мислиш за „Скъли и Пършинг“?

— Огромна, могъща, богата. Най-голямата в света, без да броим последните сливания на пазара. Има представителства на пет континента, в общо трийсет града. Изключително способни адвокати, които работят в условия на взаимна конкуренция. Натискът върху младите е особено силен.

— Би ли станал част от техния екип?

— Трудно ми е да преценя. Заплатата е страхотна. Темповете на работа са нечовешки. Но така е във висшата лига. Сигурно накрая ще попадна там.

— В кой отдел работи миналото лято?

— В няколко различни. Но прекарах повечето време в „Съдебни процеси“.

— Хареса ли ти?

— Не особено. Какво общо имат тези въпроси със случая в Питсбърг?

Райт вдигна лакти от масата и се отпусна на сгъваемия стол. Кръстоса крака и сложи бележника на лявото си бедро. Захапа края на химикалката и се втренчи в Кайл подобно на психиатър, който анализира свря пациент.

— Да поговорим за братството в „Дюкейн“.

— Щом казваш.

— Около десет твои състуденти са членували в него, нали?

— Девет.

— Поддържаш ли връзка с всички?

— До известна степен.

— Обвинението споменава теб и още трима души. Да поговорим за тях. Къде е Алън Строк?

Обвинението. Намираше се някъде в проклетата папка, на по-малко от метър от Кайл. Защо името му фигурираше сред обвиняемите? Не бе докосвал момичето, нито бе станал свидетел на изнасилване. Не беше видял някой да прави секс с нея. Спомняше си смътно, че бе присъствал в стаята, но бе заспал в някакъв момент — явно по време на инцидента. Как можеха да го смятат за съучастник, при положение че не е бил в съзнание? Ако се стигнеше до съдебен процес, щеше да използва този довод в своя защита. Доказателството беше неоспоримо, но самата мисъл за делото го караше да потръпне. Процесът щеше да започне дълго след ареста, разгласяването на случая в пресата и ужасяващите снимки във вестниците. Кайл затвори очи и разтри слепоочията си. Представи си разговорите, които трябваше да проведе със своите родители — първо с баща си, а после и с майка си. Очакваха го и други телефонни обаждания — до шефовете на фирмите, предложили му работа, и до неговите сестри. Кайл щеше да настоява, че е невинен, но съзнаваше, че никога няма да се отърве от подозренията в изнасилване.

В този момент той се усъмни в инспектор Райт и сделката, която възнамеряваше да му предложи. Ако наистина бе изготвено обвинение, нищо на света не бе в състояние да предотврати появата му на бял свят.

— Алън Строк? — попита Райт.

— Учи медицина в университета в Охайо.

— Говорили ли сте скоро?

— Написах му имейл преди няколко дни.

— А Джоуи Бернардо?

— Още е в Питсбърг. Работи за една брокерска фирма.

— Поддържате ли връзка?

— Чухме се по телефона преди два-три дни.

— Някой от двамата споменава ли е името Елейн Кийнан?

— Не.

— Всички се опитвате да я забравите, нали?

— Да.

— Е, тя се появи отново.

— Очевидно.

Райт се намести на стола, отпусна краката си и отново зае най-удобната поза, облягайки лакти на масата.

— Напуснала е „Дюкейн“ след първата година — продължи той с по-тих глас, сякаш започваше да разказва дълга история. — Имала е проблеми. Оценките ѝ се влошили. Сега твърди, че изнасилването е довело до трайни емоционални увреждания. Живяла при родителите си в Иъри в продължение на година, след което тръгнала по лош път. Забъркала се с разни медикаменти, алкохол и наркотици. Ходила на редица психотерапевти, но те не успели да ѝ помогнат. Знаеше ли това?

— Не. След като напусна университета, не сме чували нищо за нея.

— Както и да е. Елейн има по-голяма сестра в Скрантън, която я прибрала при себе си. Потърсила ѝ помощ и платила за лечението. Впоследствие Елейн започнала да ходи на психиатър. Явно терапията ѝ е подействала добре. Скъсала е окончателно с наркотиците и алкохола, чувства се отлично и паметта ѝ внезапно се е възвърнала. Намерила си е адвокатка и, разбира се, търси справедливост.

— Изглеждаш ми доста скептичен, а?

— Аз съм ченге, Кайл. Скептичен съм към всичко, но твърденията на младата жена звучат правдоподобно. Настоява, че е била изнасилена, а видеозаписът, който притежавам, е неоспоримо доказателство. Адвокатът ѝ е готов да ви унищожи.

— Опитват се да ни изнудват, нали? Става въпрос за пари.

— Какво имаш предвид, Кайл?

— Четвъртият обвиняем е Бакстър Тейт. Много добре се досещам накъде отиват нещата. Семейство Тейт са много богати. Стар род от Питсбърг. Бакстър се е родил с куп попечителски фондове. Колко иска Елейн?

— Аз задавам въпросите. Правил ли си секс...

— Да, спал съм с Елейн, както и повечето ми познати от братството. Беше страхотно дива и прекарваше повече време в къщата на „Бета“, отколкото всеки негов член. С лекота надпиваше момчетата, а чантата ѝ винаги беше пълна с разни таблетки. Проблемите ѝ са започнали много преди да влезе в „Дюкейн“. Повярвай ми, тя не би искала да се стигне до съдебен процес.

— Колко пъти сте правили секс?

— Веднъж. Около месец преди предполагаемото изнасилване.

— Бакстър Тейт имал ли е интимни отношения с Елейн Кийнан през въпросната вечер?

Кайл замълча, пое си дълбоко въздух и отвърна:

— Нямам представа. Бях заспал.

— Бакстър Тейт споменавал ли е подобно нещо?

— Не и пред мен.

Райт написа дълго изречение в бележника си. Беше толкова тихо, че Кайл почти можеше да чуе как камерата работи. Погледна към нея и видя, че малката червена лампичка продължава да свети.

— Къде е Бакстър? — попита Райт след тягостна пауза.

— Някъде в Ел Ей. Едва завърши образованието си. После отиде в Холивуд, за да стане актьор. В момента не е особено уравновесен.

— В какъв смисъл?

— Бакстър произхожда от богато семейство със сериозни проблеми. Като всички баровци. Дните му минават в безкрайни купони — много алкохол, наркотици и жени. И като че ли не желае да излезе от тази фаза. Целта на живота му е да стане велик актьор и да се пропие до смърт. Иска да умре млад. Нещо като Джеймс Дийн.

— Участвал ли е в някой филм?

— В нито един. Но за сметка на това посещава доста барове.

Райт сякаш се отегчи от въпросите. Дори спря да си води бележки. Пронизващият му поглед някак омекна. Той прибра документите в папката и почука с пръст в средата на масата.

— Имаме напредък, Кайл. Благодаря ти. Стигнахме центъра. Да пусна ли записа?

4

Райт стана за пръв път, протегна се и отиде в ъгъла, където го чакаше малка картонена кутия. Беше бяла на цвят, а отгоре се виждаха следните думи, изписани старателно с черен маркер: „Кайл Л. Макавой et ai“. Кайл Макавой и други. Райт взе нещо от кутията и с решителността на палач, който се подготвя за екзекуция, извади един диск от обложката му и го пхна в устройството на лаптопа. Натисна няколко клавиша и отново седна. Кайл едва дишаше.

Компютърът избуча при разчитането на диска и Райт заговори:

— Телефонът, с който е бил направен записът, е модел „Нокиа“ 6000 смартфон, произведен през 2003 година. Съдържа специален софтуер за заснемане на клипове, карта с един гигабайт памет, която побира компресирани видеофайлове с дължина до триста минути, има високо качество на изображението с петнайсет кадъра в секунда, гласово избиране и активиране. Истински шедьовър на своето време. Страхотен мобилен телефон.

— Собственост на?

Райт се ухили цинично и отвърна:

— Съжалявам, Кайл.

Незнайно защо Райт реши, че ще трябва да му покаже самия телефон. Натисна някакъв клавиш и на лаптопа се появи снимка на въпросния модел.

— Познат ли ти е?

— Не.

— Така и предположих. Нека ти припомня как се е разиграла сцената, в случай че си забравил. Датата е двайсет и пети април 2003 година, последният учебен ден. Заключителните изпити предстоят след седмица. Денят е петък, а в Питсбърг е необичайно топло за сезона. Навън е трийсет градуса, почти рекордна температура. Хлапетата в „Дюкейн“ решават да прекарат деня си като всички други колежани. Започват да се наливат още следобед с идеята да продължат цяла нощ. Тълпата се събира в апартамента, който си взел под наем с трима твои

приятели. Купонът започва до басейна. Сред гостите преобладават членове от братството „Бета“, има и няколко момичета. Ти решаваеш да поплуваш, печеш се на слънце и пиеш бира. Слушаш „Фиш“. Момичетата са по бански. Животът е страхотен. По някое време, вече по тъмно, партито се пренася в апартамента. Там поръчвате пица. Парчетата на „Уайдспред Паник“ гърмят от тонколониите. Пиеш още бира. Някой се появява с две бутилки текила, които, естествено, пресушавате веднага. Помниш ли тези неща?

— До голяма степен.

— Тогава си на двайсет години, тъкмо си завършил втори курс...

— Известно ми е.

— Смесвате текилата с „Ред Бул“. Започвате да обръщате шотовете. Сигурен съм, че и ти си изпил няколко.

Кайл кимна, без да сваля очи от екрана.

— В даден момент някои гости се събличат и собственикът на телефона решава да ги запише тайно. Предполагам, че просто е искал да заснеме момичетата без горница. Помниш ли апартамента, Кайл?

— Да, живях там една година.

— Проучихме внимателно мястото. Естествено, оказа се голяма дупка като повечето студентски жилища. Наемодателят твърди, че апартаментът не се е променил много оттогава. Предполагаме, че момчето е поставило телефона върху тесния плот, разделящ малката кухня от хола. Той е бил отрупан с учебници, телефонни указатели, празни бирени бутилки — почти всичко, което е минавало през ръцете ви в един или друг момент.

— Така е.

— Нашият човек изважда мобилния си телефон и го слага тайно на плота. Когато купонът се разгорещява, той го включва на запис и го подпира на някаква книга. Първата сцена е доста необуздана. Анализирахме я внимателно. Виждат се шест момичета и девет момчета, които танцуват полуголи. Звучи ли ти познато, Кайл?

— Донякъде.

— Установихме имената им.

— Ще пуснеш ли записа, или ще продължиш да ми говориш за него?

— На твое място не бих бързал да го видя. — Райт натисна някакъв бутон. — Филмът започва в 23:14 часа.

Изведнъж от тонколоните на лаптопа се разнесе оглушителна музика. „Уайдспред Паник“ изпълняваха „Леля Авис“ от албума „Бомби и пеперуди“. На екрана се появиха танцуващи тела. Някъде дълбоко в съзнанието си Кайл се бе надявал, че ще види размазан и некачествен видеоклип, показващ как група идиоти от „Бета“ се наливат с алкохол в тъмното. Вместо това гледаше кристалночист запис, заснет с миниатюрна камера на мобилен телефон. Ъгълът на снимане, избран от неизвестния собственик, позволяваше да се покрие почти целия хол на апартамент „6Б“ на „Ист Чейс“ 4800.

Петнайсетте необуздани студенти изглеждаха ужасно пияни. Шестте момичета, както и повечето момчета наистина бяха голи от кръста нагоре. Танцът им наподобяваше оргия, като партньорите се сменяха на няколко секунди. Повечето държаха питие в ръка. Половината пушеха цигари или трева. Момчетата опипваха подскачащите гърди на своите партньорки. Всеки имаше достъп до голата плът. Близостта и интимният допир биваха окуражавани. Телата се оплитаха, извиваха и привеждаха, след което се разделяха и отново се притискаха. Едни гости бяха диви и шумни, други изглеждаха опиянени от големите количества алкохол и наркотици. Повечето припяваха на песните. Някои се целуваха страстно, докато ръцете им настоятелно търсеха интимните части на партньора.

— Май си онзи с очилата — заяви саркастично Райт.

— Благодаря за информацията.

Въпросният младеж носеше слънчеви очила, жълта бейзболна шапка на „Питсбърг Пайрътс“ и светлосиви спортни шорти, свлечени ниско под талията. Беше слаб, с бледа кожа, която отчаяно се нуждаеше от слънце. В едната ръка държеше пластмасова чаша, в другата — цигара. Припяваше доста фалшиво на музиката. Класически пиян глупак. Двайсетгодишно хлапе, което за пореден път щеше да се напие до неузнаваемост.

Сега, пет години по-късно, Кайл не изпита носталгия или копнеж по безгрижните дни в колежа. Не му липсваха безкрайните купони, махмурлукът и събуждането в чужди легла. Същевременно обаче не чувстваше разкаяние. Малко се притесняваше от факта, че са го заснели с камера, но оттогава бе минало много време. Нима животът му в колежа не бе протекъл по обичайния начин? Кайл не се бе веселил повече или по-малко от всеки друг, когото познаваше.

Музиката спря между две песни. Още шотове бяха приготвени и разпределени сред гостите. Едно от момичетата се отпусна на някакъв стол, очевидно приключило с лудориите за вечерта. Последва нова песен.

— Записът продължава така около осем минути — каза Райт и погледна бележките си.

Кайл не се съмняваше, че Райт и неговата тайфа са анализирали и запомнили всяка секунда от филма.

— Както забелязваш, Елейн Кийнан не присъства. Тя твърди, че е била в съседния апартамент и е пиела с приятели.

— Значи за пореден път е променила историята.

Райт пренебрегна забележката и допълни:

— Ако нямаш нищо против, ще превъртя напред до момента, в който се появява полицията. Помниш ченгетата, нали, Кайл?

— Да.

Райт придвижи напред записа с около минута и натисна един клавиш.

— Партието спира внезапно в двацет и три и петнайсет часа.

По средата на някаква песен, докато почти всички петнайсет гости танцуваха, пиеха и крещяха, някой зад кадър извика: „Ченгета! Ченгета!“ Кайл видя как самият той хваща едно момиче и изчезва от обсега на камерата. Музиката спря. Светлините угаснаха. Екранът стана почти черен. Райт продължи:

— Според нашите сведения полицията е била повикана три пъти във вашия апартамент същата пролет. Този е бил последният. Млад мъж на име Алън Строк, един от съквартирантите ти, е отворил вратата, за да говори със служителите на реда. Заклел се, че вътре няма непълнолетни, които консумират алкохол. Уверил ги, че всичко е наред. Обещал да намали музиката и да се погрижи за шума. Разминал се само с предупреждение и ченгетата си тръгнали. Предположили, че всички останали са се скрили в спалните.

— Повечето избягаха през задния вход — уточни Кайл.

— Няма значение. Видеорекордерът на телефона е бил настроен на гласово активиране. Затова се е изключил, след като в стаята е настъпила тишина за повече от минута. Намира се на пет-шест метра от входната врата. Собственикът му избягва панически и забравя за него, а в суматохата предметите върху плота биват разбутани.

Телефонът се измества настрани и ъгълът на снимане се променя. Ето защо после не виждаме цялата стая. Минават около двацет минути и наоколо е съвсем тихо. В двацет и три и четирйсет и осем часа се чуват гласове и някой светва лампите.

Кайл се приближи до екрана. Близо една трета от картината бе закрыта от някакъв жълт предмет.

— Сигурно е телефонен указател. „Жълти страници“ — добави Райт.

Музиката тръгна отново, но не така силно. Четиримата съквартиранти — Кайл, Алън Строк, Бакстър Тейт и Джоуи Бернардо — бяха по шорти и тениски и държаха чаши в ръце. Елейн Кийнан влезе в стаята. Не спираше да говори. Запали цигара, навярно джойнт, и седна на ръба на канапето, което вече се виждаше само наполовина. Някъде извън кадър се чуваше звукът от телевизор. Бакстър Тейт отиде при Елейн и й прошепна нещо, след което остави чашата и свали тениската си. Двамата с Елейн легнаха един върху друг и започнаха да се натискат, а останалите трима гледаха телевизия и се мотаеха наоколо. Те разговаряха, но музиката и шумът от телевизора заглушаваха думите им. Алън Строк се появи пред камерата, съблече тениската си и каза нещо на Бакстър, чието лице бе закрыто. Елейн не издаваше никакъв звук. По-малко от половината канапе беше видимо, но върху него се забелязваха преплетени голи крака.

Светлините угаснаха и стаята потъна в мрак. Сиянието от телевизора постепенно стана по-ярко и се отрази в стените, осветявайки леко помещението. В кадър влезе Джоуи Бернардо и също свали тениската си. Той спря и погледна към канапето, където бе настъпило оживление.

— Слушай — изсъска Райт.

Джоуи каза нещо, но Кайл не успя да го разбере.

— Чу ли? — попита Райт.

— Не.

Инспекторът спря записа и добави:

— Нашите експерти анализираха сцената. Джоуи Бернардо пита Бакстър Тейт: „Будна ли е?“ Очевидно Тейт прави секс с Елейн, която е мъртвопияна. Бернардо се приближава до тях, вижда с какво се занимават и се чуди дали момичето е в съзнание. Искаш ли да го чуеш пак?

— Да.

Райт превъртя назад и отново пусна филма. Кайл се наведе напред и доближи носа си на около педя от екрана. Втренчи се напрегнато, наостри слух и долови думата „будна“. Инспекторът поклати мрачно глава.

Действието продължи на фона на музиката и звука от телевизора. Въпреки че холът на апартамента беше тъмен, в сенките се открояваха силуети. Накрая Бакстър Тейт стана от канапето. Беше чисто гол. Той излезе от кадър и друга фигура, Джоуи Бернардо, бързо зае мястото му.

Долавяха се отделни звуци. Изведнъж сред тях се откри равномерно скърцане.

— Вероятно е от канапето — заяви Райт. — Съмнявам се, че можеш да го потвърдиш.

— Не мога.

Не след дълго се чу силно изпъшкване. Скърцането спря, Джоуи стана от канапето и изчезна.

— В общи линии тук филмът свършва — каза Райт. — Записът продължава още дванайсет минути, но нищо не се случва. Дори Елейн по-късно да е станала от канапето, това не се вижда на записа. Почти сме сигурни, че Бакстър Тейт и Джоуи Бернардо са правили секс с нея. Не съществува доказателство, че ти или Алън Строк сте го направили.

— Не съм. Мога да те уверя.

— Имаш ли представа къде си бил по време на изнасилванията?
— Райт зададе въпроса, натисна един клавиш и мониторът угасна.

— Убеден съм, че имаш своя теория.

— Така е. — Райт отново се въоръжи с химикалка и бележник.
— Елейн твърди, че се е събудила няколко часа по-късно, около три сутринта. Лежала гола на канапето. Постепенно си дала сметка, че е била изнасилена. Изпаднала в паника, не знаела къде се намира. Признава, че все още се чувствала замаяна от алкохола. Най-накрая успяла да намери дрехите си, облякла се и видяла, че си заспал дълбоко в едно кресло срещу телевизора. Когато те зърнала, осъзнала къде е и си спомнила по-ясно събитията от вечерта. От Строк, Тейт и Бернардо нямало следа. Елейн те заговорила, бутнала те по рамото, но ти не си реагирал. След това тя се измъкнала навън, отишла в съседния апартамент и в крайна сметка заспала.

— И пропуснала да спомене за изнасилването цели четири дни. Прав ли съм, господин инспектор? Или отново е променила версията?

— Наистина е така.

— Благодаря. Не казала нищо четири дни. Нито пред съквартирантите си, нито пред своите приятели или родители. Изведнъж просто решила, че са я изнасилили. Полицаяте също се усъмниха в думите ѝ. Появиха се в нашия апартамент и в къщата на „Бета“. Зададоха ни въпроси, но получиха много малко отговори. Защо? Защото не е имало никакво изнасилване. Сексът е бил по взаимно съгласие. Повярвай ми, това момиче би склонило да направи всичко.

— Как е могла да се съгласи, щом не е била в съзнание, Кайл?

— Тогава как е възможно да има спомен, че са я изнасилили? Нямаше медицински преглед, нито улики. Съществуват единствено спомените на една объркана млада жена, която дори не е била на себе си. Ченгетата приключиха със случая преди пет години. Досега би трябвало да е забравен.

— Но не е. Ето че отново се появи. Според голямото жури записът доказва наличие на изнасилване.

— Това са пълни глупости и ти го знаеш. Не става дума за изнасилване, а за пари. Семейството на Бакстър е адски богато. Елейн просто е намерила алчен адвокат. Обвинението си е чисто изнудване.

— Значи си готов да участваш в зрелищен процес и да очакваш присъда? Искаш съдебните заседатели да видят записа? Да станат свидетели на това как с твоите съквартиранти се напивате до смърт и се възползвате от една млада жена?

— Не съм я докосвал.

— Не, но си присъствал. Бил си съвсем близо. На някакви си три метра. Престани да отричаш.

— Не си спомням нищо.

— Колко удобно!

Кайл се изправи бавно и отиде до банята. Напълни чаша вода от чешмата и я пресуши. После си сипа отново и я изпи на един дъх. Седна на ръба на леглото и зарови глава в дланите си. Не. Определено не искаше заседателите да видят записа. Самият той току-що го бе гледал за пръв път и се надяваше, че ще му е за последно. Представяше си как с тримата му приятели седят на приглушена

светлина в препълнената съдебна зала. Съдиите правят кисели гримаси, заседателите гледат недоумяващо. Елейн плаче, а родителите ѝ наблюдават стоически сцената от първия ред, докато видеозаписът тече пред очите на изумената публика. Само от мисълта за това му прилоша.

Знаеше, че е невинен, но не бе убеден, че заседателите ще бъдат на същото мнение.

Райт извади диска от лаптопа и внимателно го пъкна в пластмасовата обложка.

Кайл се втрени в грубия мокет на пода. В коридора отвън се чуваха сподавени гласове и нервни стъпки. Федералните агенти започваха да губят търпение. Но на него не му пукаше. Незнайно защо, ушите му не спираха да бучат.

Всяка мимолетна мисъл бързо отстъпваше място на следващата. Кайл не бе в състояние да се концентрира, нито да прецени трезво ситуацията или да състави план за действие. Решенията, взети в този ужасен момент, можеха да имат трайни последствия. За миг си спомни за тримата играчи по лакрос от университета „Дюк“, обвинени несправедливо в изнасилването на една стриптийзърка. В крайна сметка бяха оневинени, но едва след като преминаха през същински ад. А в техния случай дори не съществуваше видеозапис или друга връзка с жертвата.

„Будна ли е?“, казва Джоуи на Бакстър. Колко ли пъти този въпрос щеше да проехти из съдебната зала? Кадър след кадър. Дума по дума. Заседателите щяха да запомнят всяка сцена от записа, преди да се оттеглят за вземане на решение.

Райт седеше търпеливо до масата, сключил неподвижно косматите си ръце върху бележника. Времето не беше от значение. Инспекторът можеше да чака цяла вечност.

— Стигнахме ли до центъра на игрището? — попита Кайл и наруши тишината.

— Вече го подминахме. В момента сме близо до четирийсетия ярд и продължаваме.

— Искам да прочета обвинението.

— Разбира се.

Кайл стана от леглото и погледна към сгъваемата маса. Инспекторът предприе поредица от странни действия. Първо извади

портфейла си от левия заден джоб, взе шофьорската книжка и я сложи на масата. До нея постави и полицейската си значка. От една кутия на пода измъкна още няколко книжки и значки, след което ги подреди на масата. Накрая посегна към някаква папка, подаде я на Кайл и каза:

— Приятно четене.

Върху папката пишеше: „Обвинение“. Кайл я отвори и извади куп листове, прикрепени с телбод. Най-горният приличаше на официален документ. С едри букви бе отбелязано: „Щат Пенсилвания, окръг Алегени, Съд за граждански дела“. Отдолу имаше заглавие с по-дребен шрифт: „Щатът срещу Бакстър Ф. Тейт, Джоузеф Н. Бернардо, Кайл Л. Макавой и Алън Б. Строк“. Следваше номер на делото, входящ номер на документа и други обозначения на съда.

Райт извади голяма ножица и методично срязва шофьорската си книжка на две еднакви половини.

Първият абзац гласеше: „Настоящото обвинение се издава от името и с пълномощията на щата Пенсилвания срещу гореспоменатите обвиняеми...“

Райт унищожи още няколко документа, които наподобяваха шофьорски книжки и кредитни карти.

„Които, под юрисдикцията на този съд...“

Райт махна бронзовата си значка от кожения калъф и я хвърли на масата.

— Какво правиш? — попита Кайл накрая.

— Унищожавам доказателства.

— Моля?

— Прочети на втора страница.

Кайл, който бе стигнал до края на първа, прелисти на следващата. Беше празна. Не съдържаеше нито една дума, буква, точка или друг препинателен знак. Той прегледа трета, четвърта и пета страница. Всички бяха празни. Райт продължи да вади останалите значки. Кайл вдигна фалшивото обвинение и зяпна учудено инспектора.

— Седни, Кайл — подкани го Райт и се усмихна.

Кайл се опита да каже нещо, но издаде единствено отчаян стон и зае място.

— Няма никакво обвинение, Кайл — продължи Райт, сякаш всичко започваше да се изяснява. — Няма голямо жури, ченгета, арест

или процес. Съществува единствено видеозаписът.

— Няма ченгета?

— Не. Всички документи са фалшиви. — Той посочи купчината унищожени карти. — Нито аз съм ченге, нито момчетата отвън са агенти от ФБР.

Кайл отметна глава назад като ранен боксьор и потърка очи. Обвинението падна на пода.

— Кой сте вие? — успя да промълви той.

— Много добър въпрос, Кайл. Отговорът изисква повече време.

Обзет от съмнения, Кайл вдигна значката на агент Гинярд. Потърка я и каза:

— Но нали проверих данните в интернет? Този мъж наистина работи за ФБР.

— Да, имената са напълно реални. Просто ги взехме назаем за една нощ.

— Значи ти се представи за истински полицаи?

— Разбира се. Но провинението ми не е толкова сериозно. Няма защо да се притесняваш.

— И защо направихте всичко това?

— За да привлечем вниманието ти, Кайл. За да те убедим да дойдеш и да се срещнеш с мен. Иначе щеше да избягаш. А и ние искахме да те впечатлим с възможностите си.

— Ние?

— Да, моята фирма. Ето как стоят нещата, Кайл. Работя за частен предприемач, който ни нае да свършим една работа. Имаме нужда от теб, а това е начинът, по който назначаваме нови хора.

Кайл избухна в нервен смях. Бузите му пламнаха и кръвта се качи в главата му. Той почувства огромно облекчение от факта, че не му е повдигнато обвинение. Беше отгървал кожата. Но сега усети как у него се надига вълна от ярост.

— Вербувате хора чрез изнудване? — попита той.

— Ако е необходимо. Така или иначе, притежаваме видеозаписа. Знаем къде е момичето. А тя наистина има адвокат.

— Елейн знае ли за филма?

— Не. Но ако го гледа, ще имаш сериозни проблеми.

— Не разбирам.

— Стига, Кайл. Обвинението в изнасилване има дванайсетгодишна давност в Пенсилвания. Остават ти още седем години. Ако Елейн и адвокатът ѝ узнаят за записа, ще те заплашат с наказателно дело, за да изкопчат гражданско споразумение. Както каза, това си е чисто изнудване, но ще постигне желанния ефект. Животът ти може да протече много по-гладко, ако играеш по нашите правила, а ние просто ще забравим за филма.

— Значи ме вземате на работа?

— Да.

— С какво ще се занимавам?

— Ще бъдеш адвокат.

5

След като така внезапно се освободи от непосилния товар и си възвърна почти нормалния ритъм на дишане, Кайл погледна своя часовник. Минаваше полунощ. Той се обърна към Райт или както там му беше името. Искаше му се да се усмихне, дори да прегърне мъжа срещу себе си за това, че не е ченге от Питсбърг и не му е връчил обвинение. Нямахше да има арест, разследване и унижения. Кайл бе обзет от внезапна еуфория. Същевременно обаче копнееше да се хвърли върху масата и да фрасне с всичка сила Райт в лицето, да го стовари на пода и да го удрия, докато спре да мърда.

И двете идеи му се сториха неподходящи. Райт беше атлетичен и навярно добре трениран. Определено знаеше как да се защити. А и със сигурност не изглеждаше като човек, когото искаш да прегърнеш. Кайл се облегна на стола, вдигна десния си крак върху левия и се отпусна за пръв път от няколко часа.

— Как се казваш в действителност? — попита той.

Райт бе извадил нов бележник за следващия рунд с въпроси. Вписа датата в левия горен ъгъл.

— Не смятам да си губя времето с глупости, Кайл.

— Но защо? И името си ли не можеш да ми кажеш?

— Нека се задоволим с Бени Райт. И бездруго не е от значение, защото никога няма да узнаеш истинското ми име.

— Впечатлен съм. Случаят е обвит в мистерия. Много сте добри. Успяхте да ме заблудите за около четири часа. В гърлото ми се образува буца с големината на тиква. Вече си мислех как ще намеря някой подходящ мост, откъдето да се хвърля. Мразя ви от дъното на душата си. Никога не го забравяй.

— Ако най-сетне млъкнеш, ще преминем към същественото.

— Може ли да си тръгна?

— Разбира се.

— И никой няма да ме спре? Край на фалшивите значки и псевдоагентите?

— Точно така. Тръгвай. Вече си свободен човек.

— О, благодаря.

Измина цяла минута в пълно мълчание. Райт не откъсваше малките си свирепи очички от лицето на Кайл, който тъй и не успяваше да отвърне на погледа му, колкото и да се опитваше. Кракът му трепереше, очите му шареха наоколо, а пръстите му потропваха нервно по масата. Прехвърли наум хиляди сценарии, но дори за миг не помисли да излезе от стаята.

— Нека поговорим за бъдещето ти, Кайл — каза накрая Райт.

— Добре. След като се разбра, че не съм арестуван, то наистина изглежда по-светло.

— Да обсъдим работата, която смяташ да приемеш във фирма „Пийдмонт“. Защо си готов да жертваш няколко години в опити да спасиш света?

— Не приемам нещата по този начин. Във Вирджиния има много имигранти, повечето от които нелегални. Подложени са на какви ли не изпитания. Живеят в кашони на улицата, ядат ориз два пъти на ден, работят за два долара на час, често не им плащат за тежък физически труд и така нататък. Мисля, че се нуждаят от помощ.

— Но защо?

— Става дума за правна помощ в полза на обществото. Очевидно не схващаш. Адвокатите работят, за да помагат на други хора. В университета все още ни учат на тези неща. А някои от нас вярват в тях.

Райт не изглеждаше впечатлен.

— Да преминем към „Скъли и Пършинг“.

— Какво искаш да знаеш? Сигурен съм, че вече си направил необходимите проучвания.

— Предложили са ти работа, нали?

— Правилно.

— Кога се очаква да започнеш?

— На втори септември. Ще получа право да практикувам през юли, така че ще бъда на линия от септември.

— Като младши адвокат ли?

— Не, направо като съдружник. А може да се пробвам като секретар или офис асистент. Стига, Бени. Познаваш установеният ред.

— Не се пали, Кайл. Предстои ни дълъг разговор.

— Разбирам. И ще е най-добре да си сътрудничим още отсега и да бъдем приятели, защото се стремим към една и съща цел. Нали, Бени? Като двама стари познати. Накъде биеш, по дяволите?

— Към „Скъли и Пършинг“.

— А ако не искам да работя за тях?

— Нямах голям избор.

Кайл се облегна на лакти и потърка очите си. Сгъваемата маса беше тясна и лицата им се намираха само на половин метър едно от друго.

— Отказа ли им? — попита Райт.

— Вероятно вече знаеш отговора. Предполагам, че от известно време подслушваш телефонните им разговори.

— Не всички.

— Приличаш ми на гангстер.

— Гангстерите щяха да ти строят краката, Кайл. Твърде умни сме, за да действаме по този начин.

— Не, не съм отказал на „Скъли и Пършинг“. Разясних им, че обмислям сериозно възможността да работя в полза на обществото за няколко години. Дори ми предложиха да отложат назначаването. Отпуснаха ми допълнително време за размисъл, но скоро трябва да взема решение.

— Значи още те искат.

— Да.

— И ти предлагат стартова заплата от двеста хиляди долара?

— Нещо такова. Запознат си с цифрите.

— Една от най-големите и най-престижни фирми в света.

— Най-голямата. Или поне така твърдят.

— Огромна компания, важни клиенти, богати съдружници с ценни контакти. Стига, Кайл. Повечето студенти биха дали всичко за подобно предложение. Защо не приемеш?

Кайл скочи от стола, отиде до вратата и се върна. Изглежда наистина Райт и заяви:

— Нека да уточним. Искаш да приема работа в „Скъли и Пършинг“ по причини, които със сигурност не са в мой интерес. Ако откажа, ще ме изнудиш с видеозаписа и обвиненията в изнасилване. Прав ли съм? Натам ли биеш, Бени?

— В общи линии. „Изнудване“ е ужасно грозна дума.

— Не желая да обидя никого, Бени. Знам, че си страшно чувствителен. Но действително си е изнудване. Същински рекет. Няма значение как ще го назовеш. Поведението ти е престъпно, Бени. И наистина си гангстер.

— Престани да ме наричаш така!

— Мога да отида в полицията още утре и да те издам. Използване на фалшива самоличност, опит за изнудване.

— Няма да го направиш.

— Напротив.

Райт се надигна бавно и посегна към Кайл, сякаш се канеше да стовари тежкия си юмрук в лицето му. Но в следващия миг размаха пръст и заяви строго:

— Ти си просто един хлапак, който се перчи със знанията си по право. Щом искаш да ме издадеш на ченгетата, направи го. Развий спокойно заучените си теории за доброто и злото. Но знаеш ли какво ще последва, Кайл? Нека ти обясня. Няма да ме видиш повече. Федералните агенти в коридора вече изчезнаха, без да оставят и следа. Изпариха се. Завинаги. А не след дълго ще се срещна с адвокатката на Елейн Кийнан, ще ѝ покажа записа и ще обсъдим финансовото състояние на Бакстър Тейт. После ще ѝ дам всички актуални адреси, телефонни номера и имейли на твоя милост, Алън Строк и Джоуи Бернардо. Ще я накарам да си поговори с прокурора в Питсбърг и преди да се усетиш, положението ще е излязло извън контрол. Може би ще повдигнат обвинение, може би не. Но бъди сигурен в едно — аз ще те унищожа.

— Къде е Елейн? Да не си я скрил в някой бункер?

— Няма значение. Имаме основание да вярваме, че тя си спомня твърде добре изнасилването в твоя апартамент.

— Я стига.

— Тя е бомба с часовников механизъм, Кайл. А записът определено ще я задейства. Остават ти още седем години да се страхуваш от нея. — Райт зае отново място и вписа нещо в бележника си. Кайл седна на ръба на леглото, с лице към огледалото.

— Ситуацията може да стане доста неприятна — продължи Райт. — Помисли само, Кайл. Най-обещаващият студент в Юридическия факултет на Йейл е задържан по обвинение в изнасилване. Феминистките организации ще искат да кастрират и четирима ви.

Записът случайно попада в интернет. Следва брутален процес. Евентуални присъди. Затвор. С кариерата ти е свършено.

— Млъкни!

— Няма. Ако си мислиш, че се страхувам от жалките ти заплахи, мога да те уверя, че грешиш. Да поговорим по същество. Ние скриваме видеозаписа, така че никой да не успее да го намери. Как ти звучи, Кайл?

В този миг предложението му прозвуча дяволски добре. Кайл се почеса по наболата брада и отвърна:

— Какво искаш?

— Да приемеш позицията в „Скъли и Пършинг“.

— Защо?

— Ето че сме на прав път, Кайл. Вече можем да засегнем основния въпрос. Мислех, че никога няма да попиташ защо.

— Защо? Защо? Защо?

— Нуждая се от информация.

— Страхотно. Това наистина обяснява всичко. Много ти благодаря.

— Прояви малко търпение, Кайл. Ще те запозная със случая. Съществуват две гигантски корпорации, които се съревновават помежду си. Те са безмилостни конкуренти, разполагат с милиарди долари и наистина се мразят. И двете са преживели доста неприятни дела — огромни публични спектакли без ясен победител или губещ. Затова през годините се опитваха да избягват съдебната зала. Досега. В момента се канят да разрешат спора помежду си чрез най-зрелищния процес в историята. Искът ще бъде заведен след няколко седмици във федерален съд в Ню Йорк. Залогът е изключително висок — около 800 милиарда долара. Губещата страна може изобщо да не оцелее. Ужасно неприятен процес, но същинска златна мина за адвокатите. Всяка от компаниите ползва услугите на престижна адвокатска фирма от Уолстрийт. И знаеш ли какво? Двете правни кантори също изпитват силна ненавист една към друга.

— Нямам търпение да се забъркам.

— Точно това ти предстои. Едната фирма е „Скъли и Пършинг“, а другата е „Ейджий, Поу и Епс“.

— Известна още като ЕПЕ.

— Да.

- Ходих на интервю при тях.
- Предложиха ли ти работа?
- Нали знаеш всичко.
- Само необходимото.
- Фирмата не ми хареса.
- Чудесно! И бездруго ще трябва да ги намразиш.

Кайл отиде в банята и пусна крана на студената вода.

Наплиска лицето и шията си, след което се втренчи в огледалото. Не се предавай на умората, каза си той. Не обръщай внимание на изтощението и страха. Постарай се да предвидиш какво ще се случи. Опитай се да го изненадаш и да объркаш потока на мисълта му. Така ще го изкараш от равновесие.

Той седна на стола срещу Райт.

— Как се сдоби със записа? — попита Кайл.

— Кайл, Кайл. Каква загуба на време!

— Ако записът се използва в съда, собственикът на мобилния телефон ще трябва да свидетелства. Няма да успееш да скриеш самоличността му. Той знае ли за това? Обясни ли му как стоят нещата? Момчето е членувало в моето братство. Обзалагам се, че ще откаже да свидетелства по време на процеса.

— Процес? Готов си да поемеш този риск? Един процес крие опасността от присъда, която би довела до затвор. А затворът е доста гадно място за сладки бели момчета, осъдени за изнасилване.

— Тя няма да повдигне обвинения.

— Не бъди толкова убеден. Елейн се нуждае от пари. Ако ѝ се удаде шанс да разори мистър Тейт и да измъкне известна сума от теб и другите, със сигурност ще го направи. Повярвай ми.

— Не бих ти поверил и мръсните си дрехи.

— Стига обиди. Ако продължаваш, ще се свържем с нейната адвокатка и ще я посъветваме какво да направи. Но не е задължително. Довечера може просто да качим цензурирана версия на записа в интернет. Ще изрежем сцените с изнасилването и ще оставим само кадрите с купона. После ще го пуснем по имейла до твоите приятели, роднини и потенциални работодатели. Целият свят ще разбере, Кайл. Ще видим как го възприемат. После ще го редактираме повторно, ще добавим малко от сцената с изнасилването и ще го изпратим пак. Щом Елейн го гледа, твоята снимка ще се появи във всички вестници.

Ченето на Кайл увисна и раменете му се отпуснаха. Не успя да измисли бърз отговор. Изведнъж се ужаси, че може и да го гръмнат. Мистър Райт — този безскрупулен главорез, работеше за тайна групировка с безкрайни ресурси, която нямаше да се спре пред нищо. Щяха да го съсипят. Можеха дори да го убият.

Райт сякаш прочете мислите му. Приведе се напред и заяви:

— Кайл, ние не сме скаутска организация. Уморих се от твоите игрички. Не съм дошъл тук, за да преговарям. Задачата ми е да давам заповеди. Ако не ги следваш, ще се обадя в офиса и ще наредя на моите приятелчета да те унищожат.

— Мразя те.

— Така да бъде. Просто си върша работата.

— Доста жалка работа.

— Да поговорим за новото ти назначение.

— Не следвах право, за да стана шпионин.

— Нека не го наричаме „шпионаж“, Кайл.

— Тогава измисли друго име, Бени.

— „Предаване на информация“.

— Глупости. Това си е чист шпионаж.

— Изобщо не ми пука как ще го назовеш.

— Каква информация?

— Щом бъде даден ход на делото, ще се появят безброй документи. Може би милиони, кой знае? Множество документи и тайни. Очакваме всяка от двете адвокатски фирми да зачисли по петдесет юристи към делото. Вероятно по десет съдружници, останалите ще са обикновени адвокати. Ти ще работиш в отдел „Съдебни процеси“ в „Скъли и Пършинг“, така ще имаш достъп до всички материали.

— Мерките за сигурност в подобни фирми са изключително строги.

— Наясно сме с това. Но нашите специалисти са подобри от техните. Ние диктуваме правилата, Кайл.

— Не се и съмнявам. Може ли да попитам за какво се карат двете големи компании?

— За секретни технологии.

— Страхотно. Благодаря. Имат ли си имена?

— И двете са в класацията на списание „Форчън“. Скоро ще ти дам повече информация.

— Значи ще бъдеш част от живота ми за известно време?

— Аз съм твоят официален резидент. Ще прекарваме доста часове заедно.

— В такъв случай напускам. Ако искаш, застреляй ме. Отказвам да шпионирам и да крада. В мига, когато изнеса от „Скъли и Пършинг“ документ или диск, който не би трябвало да притежавам, и го дам на теб или друг човек, ще наруша не само закона, но и етичния кодекс. Ще ми отнемат адвокатските права и ще ме осъдят.

— Само ако те хванат.

— Ще ме хванат.

5.

— Няма. Ние сме твърде умни, Кайл. Правили сме го и преди. Това ни е работата.

— Основната дейност на вашата фирма е кражбата на документи, така ли?

— По-скоро индустриален шпионаж. Правим го непрекъснато и сме доста добри.

— Тогава изнудвайте някой друг.

— Не. Искаме само теб, Кайл. Помисли малко. Получаваш работата, за която винаги си мечтал, и то срещу страхотна заплата. Живееш с динамичното темпо на големия град. През първите няколко години се опитват да те съсипят от бачкане, но ти плащат подобаващо. На трийсет ставаш старши адвокат и печелиш по четиристотин бона годишно. Имаш апартамент в Сохо. Вила в Хамптън. Порше. Обкръжен си с интелигентни приятели, еднакво преуспели и богати като теб. Един ден съдебното дело приключва. Ние изчезваме. В Питсбърг давността на престъплението изтича. Видеозаписът най-накрая е забравен, а когато навършиш трийсет и две-три, ти предлагат да станеш пълноправен съдружник в „Скъли и Пършинг“. Заплатата ти достига един или два милиона годишно. Вече си на върха на успеха. Предстои ти блестяща кариера. Животът е прекрасен. Никой няма да разбере, че някога си предавал информация.

Главоболието от последните няколко часа изведнъж се изостри и прониза челото му. Кайл се отпусна на леглото и разтри слепоочията си. Затвори очи и в мрака успя да отвърне:

— Виж, Бени. Знам, че не ти пука за морал, етика и подобни неща, но при мен е различно. Как очакваш да живея нормално, ако предам доверието на фирмата и нейните клиенти? Лоялността е най-ценното качество на всеки адвокат. Научих го от баща ми още като тийнейджър.

— Интересува ни единствено как да се доберем до информацията. Не се замисляме особено за моралната страна на

нещата.

— И аз останах с такова впечатление.

— Нуждая се от обещание, Кайл. Трябва ми думата ти.

— Имаш ли аспирин?

— Не. Договорихме ли се, Кайл?

— А хапче против главоболие?

— Не.

— Носиш ли пистолет?

— В самото ми е.

— Ще ми го дадеш ли?

Измина цяла минута в пълно мълчание. Райт не свали очи от Кайл, който седеше напълно неподвижен и притискаше леко пръсти към челото си. После Кайл бавно се изправи и прошепна:

— Колко дълго ще останем тук?

— Имам още доста въпроси.

— Опасявах се, че е така. Не мога да продължа. Главата ми ще се пръсне.

— Няма значение, Кайл. Ще спрем дотук, ако кажеш. Но се нуждая от твоя отговор. Стигнахме ли до окончателно споразумение?

— Имам ли изобщо избор?

— Не мисля, че имаш.

— Нито пък аз.

— Е?

— Щом нямам избор, трябва да приема.

— Чудесно. Мъдро решение, Кайл.

— Много благодаря.

Райт стана и се протегна, сякаш още един дълъг ден в офиса най-после бе свършил. Подреди няколко листа, изключи видеокамерата и затвори лаптопа.

— Искаш ли да си починеш, Кайл?

— Да.

— Наели сме няколко стаи. Поспи малко, ако желаеш. Може да продължим утре.

— Вече е утре.

Райт отиде до вратата. Отвори я и Кайл го последва навън. Дватамата тръгнаха по коридора и влязоха в стая 222. Помещението, което допреди малко бе служило за команден център на ФБР, отново

приличаше на обикновена хотелска стая за 89 долара на нощ. Гинярд, Плант и другите самозвани агенти си бяха отишли отдавна, отнасяйки със себе си всичко — папки, компютри, увеличени снимки, стойки за камера, куфарчета, кутии и сгъваеми маси. Леглото отново се намираше в средата на стаята, безупречно оправено.

— Да те събудя ли след няколко часа? — попита любезно Райт.

— Не. Просто ме остави на мира.

— Ще бъда в другия край на коридора.

Когато остана сам, Кайл се мушна под завивките, изгаси лампата и потъна в дълбок сън.

6

Противно на намеренията си Кайл се събуди няколко часа покъсно. Отчаяно му се искаше да заспи завинаги — да се унесе и да потъне в забрава. Лежеше на твърдо легло в топла мрачна стая и за миг не бе сигурен къде се намира или как се е озовал там. Главата продължаваше да го боли, а устата му беше пресъхнала. Скоро обаче кошмарът се завърна и той изпита внезапното желание да побегне навън, откъдето можеше да погледне хотела и да се увери, че срещата с инспектор Райт никога не се е състояла. Нуждаеше се от глътка чист въздух и човек, с когото да поговори.

Кайл се измъкна от стаята, тръгна на пръсти по коридора и слезе по стълбите. Във фойето имаше няколко търговци, които пиеха кафе и разговаряха припряно, нетърпеливи да започнат работния ден. Слънцето бе изгряло и вече не валеше сняг. Въздухът навън беше студен и пронизващ. Кайл си пое дълбоко дъх, сякаш се задушаваше. Стигна до джипа, запали мотора, включи отоплението и изчака ледът върху предното стъкло да се стопи.

Шокът започваше да отслабва, но действителността му се стори още по-ужасяваща.

Кайл провери съобщенията на мобилния си телефон. Имаше шест пропуснати обаждания от приятелката си и три от своя съквартирант. Явно и двамата бяха разтревожени. Предстоеше му лекция в девет сутринта, а в редакцията на „Правен журнал“ го очакваше цял куп работа. В момента всичко това му беше безразлично. Той напусна паркинга на „Холидей Ин“ и пое на изток по магистрала 1. Ню Хейвън остана зад гърба му. Кайл настигна един снегорин и тръгна спокойно след него с петдесет километра в час. Зад джипа му се образува опашка от коли и за пръв път Кайл се зачуди дали някой не го преследва. Започна да се взира в огледалото за обратно виждане.

В градчето Гилфорд спря пред малък магазин, където най-накрая намери аспирина. Изпи едно хапче с безалкохолна напитка и тъкмо се канеше да обърне към Ню Хейвън, когато забеляза малък крайпътен

ресторант отсреща. Не беше ял от предишния ден и изведнъж почувства неистов глад. Почти усети миризмата на пържен бекон.

Заведението беше пълно с местни жители, дошли за закуска. Кайл намери свободно място до бара и поръча бъркани яйца, бекон, запечени картофи, тост, кафе и портокалов сок. Хранеше се мълчаливо, а наоколо се носеха смехът и клюките на малкия град. Главоболието му почти изчезна и той започна да планува остатъка от деня. Зачуди се какво ще обясни на приятелката си. Не ѝ се бе обадил цели дванайсет часа и бе прекарал нощта извън апартамента си — крайно нетипично поведение за дисциплиниран човек като него. Определено не можеше да ѝ каже истината. Не, истината оставаше в миналото. Настоящото и бъдещето щяха да изобилстват от лъжи, извинения, кражби, шпионаж и още лъжи.

Оливия беше първокурсничка в Йейл и също следваше право. Беше от Калифорния и имаше бакалавърска степен от Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Изключително интелигентно и амбициозно момиче, което не търсеше сериозна връзка. С Кайл се срещаха от четири месеца и отношенията им бяха по-скоро непринудени, отколкото романтични. Но въпреки това той потръпваше при мисълта, че трябва да скалъпи плоско извинение за миналата нощ, която сякаш никога не бе съществувала.

Някаква фигура застана зад него. Пред лицето му се появи ръка, държаща бяла визитна картичка. Кайл погледна надясно и застана очи в очи с човека, когото познаваше като специален агент Гинярд. Сега той носеше спортно палто от камилска вълна и джинси.

— Мистър Райт иска да ви види в три следобед. След лекции, на същото място — каза той и изчезна, преди Кайл да успее да отговори.

Той разгледа картичката. Беше празна, с изключение на едно кратко съобщение, написано на ръка: Днес, 15 часа, стая 225, „Холидей Ин“ Кайл се взираше в думите в продължение на няколко минути. Изведнъж изгуби интерес към останалата храна пред себе си.

Така ли изглежда бъдещето ми? — запита се той. Постоянно да ме дебнат, наблюдават и преследват?

До вратата стояха група хора в очакване да бъдат настанени. Сервитьорката пхна сметката под чашата с кафе и се усмихна нервно, за да му подсказже, че е време да тръгва. Кайл плати на касата и на

излизане реши да не се оглежда за преследвачи. Обади се на Оливия и я събуди.

— Добре ли си? — попита тя.

— Да, всичко е наред.

— Не искам да знам подробностите. Просто ми кажи дали си невредим.

— Нищо ми няма. Съжалявам за снощи.

— Не се извинявай.

— Напротив, налага се. Трябваше да ти се обадя.

— Не искам да знам.

— Настоявам да ти обясня. Приемаш ли извиненията ми?

— Не съм сигурна.

— Така е по-добре. Предпочитам да си ядосана.

— Не ме предизвиквай.

— Какво ще кажеш да обядваме заедно?

— Не искам.

— Защо?

— Заета съм.

— Не може да не обядваш.

— Къде си?

— В Гилфорд.

— Това пък къде е?

— Близо до Ню Хейвън. Открих едно страхотно място за закуска. Някой път ще те доведе.

— Нямам търпение.

— Да се срещнем в „Грила“ по обяд? Моля те.

— Ще си помисля.

Кайл пое отново към Ню Хейвън, като се въздържаше да поглежда в огледалото за обратно виждане. Промъкна се тихо в своя апартамент и си взе душ. Съквартирантът му Мич спеше непробудно. Когато той най-накрая се надигна от леглото, Кайл вече пиеше кафе на кухненския плот и четеше новините в интернет. Мич му зададе няколко бегли въпроса за миналата нощ, но Кайл се измъкна елегантно, оставяйки го с впечатлението, че е свалил някакво момиче и си е прекарал страхотно. Мич реши да си доспи.

Още преди месеци двамата се бяха вrekli в пълна вяръност. Щом се увери, че Кайл не й е изневерил, Оливия поомекна. Истoрията, измисляна от него с часове, звучеше по следния начин: Той започнал да се колебае сериозно дали да се посвети на общественополезна дейност, вместо да приеме предложението на голямата адвокатска фирма. Не възнамерявал да превръща този тип работа в своя кариера и затова се чудел дали изобщо да се занимава с това. И бездруго накрая щял да попадне в Ню Йорк. Защо да отлага неизбежното? И тъй нататък. След баскетболния мач миналата нощ Кайл осъзнал, че трябва да вземе окончателно решение. Изключил телефона си и незнайно защо поел на изток по магистрала 1. Подминал Ню Лондон и стигнал чак до Роуд Айланд. Загубил представа за времето. След полунощ снеговалежът се засилил и той намерил евтин мотел, където подремнал няколко часа.

Бил променил мнението си. Искал да работи за „Скъли и Пършинг“ в Ню Йорк.

Той изтърси всичко това, докато двамата обядваха в „Грила“. Оливия го изслуша с известна доза съмнение, но не го прекъсна. Изглежда, повярва на историята от миналата нощ, но се отнесе скептично към внезапната промяна в професионалните му планове.

— Шегуваш се, нали? — каза тя, когато Кайл свърши разказа си.

— Разбери, не ми е лесно — отвърна отбранително той. Не очакваше разговорът да е приятен.

— Но ти си олицетворение на човечността! Копнееш да работиш в полза на обществото!

— Знам, знам. Чувствам се като двуличник.

— И наистина си такъв. Продад си се. Като останалите студенти по право.

— Моля те, говори по-тихо — прикани я Кайл и се огледа наоколо. — Да не правим сцени.

Оливия снижи глас, но не и вежди.

— Самият си го казвал стотици пъти, Кайл. Всички започваме да учим право с идеята да вършим добро, да помагаме на другите и да се борим срещу несправедливостта. Но в един момент се продаваме, съблазнени от големите пари. Превръщаме се в корпоративни уличници. Такива бяха думите ти.

— Звучат ми познато.

— Не мога да повярвам.

Двамата опитаха от храната, но определено не им беше до ядене.

— Разполагаме с цели трийсет години да трупаме пари — продължи тя. — Защо да не отделим няколко в полза на нуждаещите се?

Кайл се печеше на бавен огън.

— Знам, знам — промърмори вяло той. — Но моментът е важен. Не съм сигурен, че „Скъли и Пършинг“ ще ме изчакат.

Поредната лъжа, но на кого му пукаше? Така или иначе, бе започнал. Защо да спира?

— О, стига. Можеш да получиш работа във всяка юридическа компания в страната. Независимо дали сега или след пет години.

— Не съм убеден. Пазарът на труда се затяга. Големите фирми заплашват със съкращения.

Оливия избута чинията, кръстоса ръце и бавно поклати глава.

— Не ти вярвам — заяви тя.

В този миг Кайл сам не си вярваше, но беше важно отсега нататък да създава впечатлението, че внимателно е обмислил възможностите, преди да вземе окончателно решение. С други думи, трябваше да пробута историята си. А Оливия беше първото изпитание. Следваха приятелите и най-близките му преподаватели от университета. След като изрепетираше сцената няколко пъти и усъвършенстваше лъжите си, щеше да събере куража да посети баща си, за да му съобщи новината, което би довело до грозен скандал. Джон Макавой нямаше да понесе мисълта, че синът му ще работи за една от големите корпорации на Уолстрийт.

Но опитите на Кайл да пробута историята на Оливия не постигнаха желаня ефект. Двамата си размениха няколко остри реплики, забравиха за обяда и си тръгнаха поотделно. Разделиха се без целувка за довиждане, без прегръдка или уговорка да се чуят по-късно. Кайл прекара един час в редакцията на „Правен журнал“. След това излезе неохотно от офиса и пое обратно към хотела.

Стаята изглеждаше почти непроменена. Видеокамерата и лаптопът бяха изчезнали. Нямаше следа, от каквато и да е техника, но Кайл не се съмняваше, че всяка дума ще бъде записана. Той видя ниската сгъваема маса, която бе преместена по-близо до прозорците. До нея стояха същите столове. Оскъдно обзаведеното помещение

напомняше полицейска стая за разпити, скрита дълбоко в някое подземие.

Главоболието се завърна.

Кайл хвърли визитката на Гинярд върху масата и заяви любезно:

— Моля те, кажи на това копеле да престане да ходи по петите ми.

— Просто сме любопитни, Кайл.

— Няма да позволя да ме следите. Ясно ли е?

Бени се подсмихна саркастично.

— Развалям сделката, Бени. Не желая никакви тъпащи да дебнат всеки мой ход. Забрави за камерите, подслушвателните устройства, скритите микрофони и ровенето в електронната ми поща. Чуваш ли? Няма да вървя по нийоркските улици и да се чудя кой е зад гърба ми. Няма да говоря по телефона и да се страхувам, че някой нещастник може да подслушва. Ти вече съсипа живота ми, Бени. Заслужавам поне малко лично пространство.

— Но ние не смятаме да...

— Много добре знаеш, че това е лъжа. Предлагам ти друга сделка, Бени. Още сега се споразумяваме, че с твоята банда идиоти няма да се месите в живота ми. Не искам да ме подслушвате, да се криете в сенките и да си играете с мен на котка и мишка. Ще направя всичко, което кажете, но ме оставете на мира.

— Или какво?

— Какво ли? Ще рискувам да се изправа срещу Елейн и фалшивите ѝ обвинения в изнасилване. Виж, Бени. Животът ми и бездруго е съсипан. Нека сам определя смъртната си присъда. Трябва да избирам между Елейн и твоите негодници.

Бени въздъхна бавно, изкашля се и заяви:

— Прав си, Кайл. Но за нас е важно да те следим. Такова е естеството на работата ни. Винаги действаме по този начин.

— Това си е чисто изнудване.

— Кайл, Кайл, не говори така. Иначе няма да напреднеш на игрището.

— Стига метафори. Започват да ми омръзват.

— Не можем да те пуснем сам в Ню Йорк.

— Единственото ми изискване е да спрете да ме следите. Разбра ли, Бени?

— Това ще доведе до известни усложнения.

— Те вече са налице. Какво искаш? Много добре знаеш къде ще живея и работя през следващите пет години. Офисът ще бъде мой дом. Ще прекарвам там по осемнайсет часа на ден, ако не и повече. Защо е нужно да ме дебнете?

— Следваме определени процедури.

— Тогава ги променете, защото няма да отстъпя. — Кайл се изправи и тръгна към вратата. — Кога ще се видим отново?

— Къде отиваш? — попита Бени и стана от стола.

— Не е твоя работа. И престани да ме следиш. Говоря сериозно.

Кайл сложи ръка на дръжката.

— Добре, добре. Слушай, Кайл, ще се договорим. Разбирам притесненията ти.

— Кога и къде?

— Защо не сега?

— Не мога. Налага ми се да свърша някои неща, и то без да бъда наблюдаван.

— Но трябва да обсъдим редица въпроси, Кайл.

— Кога?

— Какво ще кажеш за довечера в шест?

— Ще дойда в осем, но само за час. И няма да се върна утре.

В 7:22 ч. сутринта Кайл хвана влака за „Гранд Сентръл“ от железопътната гара в Ню Хейвън. Носеше по-хубавия от двата си костюма, семпла бяла риза с безкрайно скучна вратовръзка и черни официални обувки. Държеше елегантно черно куфарче, подарък от баща му за миналата Коледа. Беше си купил сутрешното издание на „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“ и по нищо не се различаваше от другите заспали служители, които бързаха за работа.

Докато заснеженият пейзаж навън минаваше пред очите му, той забрави за вестниците и мислите му полетяха някъде далеч напред във времето. Зачуди се дали някога ще живее в предградията и ще бъде принуден да пътува с влак по три часа на ден, за да осигури на децата си добро образование и преимуществото да карат колело по тихи улички, покрити с есенни листа. Когато човек е на двайсет и пет, тази мисъл не изглежда особено примамлива. Но в момента повечето му представи за бъдещето бяха объркани и мрачни. Щеше да е истински късметлия, ако се разминеше с обвинението и/или не изгубеше правото да работи като адвокат. Реалността в големите фирми и бездруго беше достатъчно брутална, а сега Кайл се изправяше и пред непосилната задача да прекара първите години там в измъкване на секретна информация и непрекъснат страх да не бъде заловен.

Може би ежедневно пътуване с влак все пак не беше толкова страшно.

След три дни, прекарани в непрестанни приказки, уговорки и заплахи, Бени Райт най-после напусна града. Оттегли се в сенките, но скоро щеше да се появи отново. Кайл мразеше гласа, лицето и жестовете му, спокойните космати ръце, зализаната коса и самодоволния маниер, с който го изнудваше. Ненавиждаше всичко, свързано с Бени Райт и неговата мистериозна компания. В нощите през последната седмица Кайл се отмяташе от решението си и ги пращаше по дяволите.

В тъмното неизменно усещаше стягането на белезниците, виждаше затворническата си снимка във вестниците и изражението на родителите си. Но най-големият му кошмар беше мисълта за това как поглежда плахо към съдебните заседатели, докато записът тече в тихата зала.

„Будна ли е?“ — пита Джоуи Бернардо, а Бакстър Тейт лежи на канапето върху Елейн.

„Будна ли е?“ Ехото на думите се носи из съдебната зала.

Природата отвън отстъпи място на предградия и малки градчета. Влакът продължи под земята, в един момент излезе отвъд Ист Ривър и пристигна в Манхатън. Кайл прекоси гара „Гранд Сентръл“ и спря такси на ъгъла на Лексингтън Авеню и Четирийсет и четвърта улица. Нито веднъж не погледна през рамо.

Офисът на „Скъли и Пършинг“ се намиреше на Брод Стрийт 110. Заемаше горната половина от модерна стъклена сграда на четирийсет и четири етажа във финансовия център на Манхатън. Миналото лято Кайл прекара там десет седмици като стажант, след като бе станал обект на типичната за големите фирми политика на съблазняване — участия в партита и пищни обеда, ходене по барове и мачове на „Янкис“ и в добавка няколко часа неангажираща работа на ден. Това не беше сериозно и всички го осъзнаваха. Но ако добрата храна постигнаше желания ефект, което почти винаги се случваше, след дипломиране стажантите ставаха адвокати и животът им на практика свършваше.

Наближаваше десет сутринта и асансьорът беше празен. Юристите седяха зад бюрата си от часове. Кайл слезе на трийсетия етаж, в главното фоайе на фирмата, и спря за миг да се наслади на масивния бронзов надпис, който съобщаваше на всички посетители, че навлизат в свещената територия на „Скъли и Пършинг“. Фирмата се състоеше от над две хиляди адвокати и беше най-голямата в света. Никоя друга адвокатска компания не можеше да се похвали с толкова много служители. „Скъли и Пършинг“ обслужваше повече корпорации от класацията на списание „Форчън“, отколкото всяка друга фирма в историята на американската юриспруденция. Имаше офиси в десет града в страната и двайсет в чужбина. Съществуваше от 130 години. Привличаше най-големите правни таланти. Притежаваше власт, пари и престиж.

Кайл вече се чувстваше като нарушител.

На стените висяха образци на абстрактното изкуство, мебелите бяха скъпи и модерни. Някакъв талантлив азиатец се бе погрижил за интериора, който изглеждаше като изваден от списание. Специална брошура, оставена на малката масичка във фоайето, съдържаше информация за обзавеждането. Като че ли служителите можеха да отделят време за разглеждане на дизайнерски концепции. Красива рецепционистка на високи токчета записа името му и го помоли да изчака. Кайл забрави за всичко и се втренчи в една картина, която изглеждаше толкова странно, че му бе трудно да определи какво изобразява. След няколко минути, прекарани в безсмислено наблюдение, той чу гласа на рецепционистката.

— Мистър Пекам ви очаква. Два етажа по-нагоре.

Кайл се качи по стълбите.

Като повечето адвокатски фирми в Манхатън „Скъли и Пършинг“ влагаше пари в асансьорите, рецепциите и заседателните зали — местата, които се виждаха от клиентите и други посетители. Зад фасадата обаче, където се потяха служителите, приоритет имаше продуктивността. По коридорите се редяха шкафове с документи. Секретарките и машинописките работеха на тесни бюра, подредени плътно едно до друго. Офис асистентите и момчетата за всичко действаха прави — недвижимите имоти в Ню Йорк бяха прекалено скъпи, за да им се отдели специално място. Старши адвокатите и младши съдружниците биваха награждавани с малки кабинети до външните стени на сградата, с гледка към съседните постройки.

Новаците се тъпчеха в тесни пространства без прозорци, свити по трима или четирима на малки, неудобни бюра. Техните „кабинети“ бяха на най-затътените места, далеч от хорските очи. Ужасни условия, нечовешко работно време, тиранични шефове, непоносим стрес — всичко това бе присъщо на престижните адвокатски фирми. Кайл бе чувал страховити истории още преди да завърши първата си година в Йейл. „Скъли и Пършинг“ със сигурност не беше по-лоша от другите гигантски компании, които харчеха луди пари по най-способните студенти, след което ги съсипваха от работа.

В края на всеки етаж, в най-просторните кабинети, седяха истинските съдружници, които диктуваха събитията и можеха да се произнесат относно интериора. Един от тях беше Дъг Пекам, 41-

годишен съдружник в отдел „Съдебни процеси“. Възпитаник на Йейл, той бе отговарял за Кайл по време на летния му стаж. Бяха се сприятелили.

Кайл влезе при Пекам малко след десет, точно когато няколко адвокати напускаха кабинета му. Очевидно срещата не бе протекла добре. Младите колеги изглеждаха умърлушени, а Пекам се стараяше да запази спокойствие.

Двамата се поздравиха и размениха обичайните любезности, пускайки по някоя шега за добрия стар Йейл. Кайл знаеше, че Пекам изкарва по 800 долара на час и работи поне по десет часа на ден. Затова времето, което му губеше сега, беше доста ценно.

— Не съм сигурен, че искам да помагам на обществото — заяви Кайл скоро след началото на срещата.

— Не бих могъл да те упрекна, Кайл — отвърна бързо Пекам. — Имаш твърде много потенциал за истинския свят. Тук е бъдещето ти. — Той разпери ръце, за да му покаже необятната си империя. Кабинетът беше приветлив и сравнително голям, но едва ли приличаше на кралство.

— Искан ми се да работя в „Съдебни процеси“.

— Не виждам никакви пречки. Ти прекара едно чудесно лято при нас. Всички бяхме впечатлени. Аз самият ще повдигна въпроса. Все пак трябва да знаеш, че отдел „Съдебни процеси“ не е за всеки.

Винаги говореха така. Кариерата на един адвокат в съда продължава средно двайсет и пет години. Работата е изключително напрегната, а стресът — непоносим. Пекам беше на четирийсет и една, но изглеждаше поне на петдесет. Косата му бе напълно посивяла, имаше тъмни кръгове под очите, пълно лице и прекалено много тлъстини около кръста. Вероятно не бе спортувал от години.

— Крайният срок вече мина — каза Кайл.

— Кога?

— Преди седмица.

— Няма значение. Стига, Кайл, ти си главен редактор на „Правен журнал“ в Йейл. На драго сърце бихме направили компромис. Ще поговоря с Уди от „Личен състав“ и ще го уредим. Тази година сме много доволни от новите попълнения. Ще станеш част от най-талантливия млад екип досега.

Същото се казваше за всеки млад екип във всяка голяма фирма.

— Благодаря. С удоволствие бих работил в отдел „Съдебни процеси“.

— Добре, Кайл. Въпросът е уреден.

Пекам погледна часовника си. Срещата бе приключила. Телефонът звънеше, а пред вратата се чуваше шепот. Докато му подаваше ръка на излизане, Кайл реши, че не желае да се превърне в поредния Дъг Пекам. Не знаеше какъв иска да бъде и дали няма да изгуби правото си на адвокатска практика, но не възнамеряваше да продаде душата си, за да стане съдружник.

Отвън чакаха адвокати — добре облечени млади мъже, не повъзрастни от Кайл. Наперени и леко изнервени, те влязоха в бърлогата на лъва. Вратата се затвори и Дъг повиши тон. Какъв живот. А това бе само един обикновен ден в отдела. Истинският стрес започваше в съдебната зала.

Докато слизаше с асансьора, Кайл осъзна безумието на предстоящата си мисия. Тръгвайки си от офиса на „Скъли и Пършинг“ заедно със стотици други служители, той трябваше да изнася строго секретна информация, която не принадлежеше на него, а на фирмата и по-точно на един от клиентите ѝ. След това щеше да предава ценните данни в косматите ръце на Бени или както там се казваше, който от своя страна можеше да ги използва срещу фирмата и нейния клиент.

Кого залъгвам? — запита се Кайл. В асансьора пътуваха още четирима души. По челото му изби пот.

Ето до какво се свежда животът ми отсега нататък. Затвор в Пенсилвания за изнасилване или присъда в Ню Йорк за кражба на фирмени тайни. Защо не съществува друг вариант? Учих четири години в колеж и три в престижен университет. Притежавам невероятен потенциал, а ще се превърна във високоплатен крадец.

Нямаше с кого да сподели проблемите си. Искаше му се да избяга — от асансьора, сградата и града. Далеч от цялата заплетена ситуация. Затвори очи и потъна в размисъл.

Доказателства съществуваха в Пенсилвания, но не и в Ню Йорк. Засега. Кайл обаче бе сигурен, че ще го хванат. Месеци преди да е извършил престъпление, той знаеше, че ще го заловят.

На две преки от офиса намери едно кафене. Седна на висок стол до прозореца и се загледа отчаяно към Брод Стрийт 110, кулата, която скоро щеше да се превърне в негов дом или по-скоро затвор.

Статистиката му беше позната. От „Скъли и Пършинг“ назначаваха 150 нови адвокати в цял свят, сто от които в нюйоркския офис. Фирмата им осигуряваше прилична заплата от 100 долара на час, като на свой ред щеше да представя на богатите си клиенти няколко пъти по-висока сметка за свършената работа. Подобно на всички новаци на Уолстрийт, Кайл трябваше да работи поне по две хиляди часа годишно, но ако искаше да направи добро впечатление, се очакваше да надскочи тази цифра. Сточасовите работни седмици не бяха изключение. След две години адвокатите започваха да напускат, за да си търсят по-нормална работа. Половината отпаднаха до четири години. Само десет процента щяха да оцелеят, да изпълзят до върха и след седем-осем години да станат съдружници. Онези, които успяваха да се задържат, но не притежаваха необходимия потенциал, биваха изгонвани.

Напрежението бе станало толкова непоносимо, че фирмите започнаха да предлагат „изключително изгодни условия на работа“. Обещаваха на служителите си по-малко часове, по-дълъг отпуск и други облаги. В повечето случаи обаче това беше просто рекламен трик. Кодексът на работохолика във всяка голяма фирма изискваше най-младите адвокати да бъдат подлагани на еднакво натоварване като съдружниците, независимо от обещанията, които им се даваха по време на предварителните интервюта.

Разбира се, парите бяха много добри. Началната заплата възлизаше на двеста хиляди долара. След пет години повишените в старши адвокати получаваха стопроцентно увеличение, а щом станеха младши съдружници след още седем, възнаграждението им се удвояваше отново. Повечето израстваха до пълноправни съдружници на трийсет и пет. Изкарваха над един милион годишно, а в бъдеще ги очакваха още по-високи доходи.

Числа, числа и пак числа. Кайл ги ненавиждаше. Копнееше за планината Блу Ридж и работата, която щеше да му носи 32 000 долара годишно. Искаше да избяга далеч от стреса и напрежението на големия град. Жадуваше за свобода.

Вместо това му предстоеше поредната среща с Бени Райт. Таксито спря пред хотел „Милениум Хилтън“ на Чърч Стрийт. Кайл плати на шофьора, кимна на портиера и се качи до стаята на четвъртия етаж, където, го чакаше неговият резидент. Бени посочи кръглата маса,

върху която имаше купа с яркозелени ябълки, но Кайл отказа да седне или да свали сакото си.

— Предложението все още е валидно — заяви той. — Ще започна през септември с останалите адвокати.

— Браво. Не съм изненадан. В „Съдебни процеси“ ли ще работиш?

— Пекам твърди така.

Бени притежаваше досието на Дъг Пекам, на всички съдружници в отдела, както и на много други адвокати от фирмата.

— Но няма гаранции — добави Кайл.

— Можеш да повлияеш на решението им.

— Ще видим.

— Мислил ли си да наемеш апартамент тук, в Манхатън?

— Още не.

— Е, ние направихме малко проучване.

— Странно. Не си спомням да съм искал помощта ви.

— Намерихме две идеални места.

— Идеални за кого?

— За теб, разбира се. И двете са в Трайбека, доста близо до офиса.

— Какво те кара да мислиш, че ще се съглася да живея в апартамент по твой избор?

— Ние ще поемем наема. Цените на недвижимите имоти са страшно високи.

— Ясно. Уреждате ми жилище и плащате месечните разходи, за да не си търся съквартирант. Прав ли съм, Бени? Една грижа по-малко. Така ще ме изолирате по-лесно и ще ме направите финансово зависим. Вие плащате, аз ви предоставям фирмените тайни. Като двама добри бизнесмени, а, Бени?

— Не е никак лесно да наемеш апартамент в града. Просто се опитвам да ти помогна.

— Много ти благодаря. Несъмнено ще изберете място, което е лесно за наблюдение и подслушване. Липсва ми фантазия да си представя в какво ще превърнете жилището. Страшен план, Бени, няма що!

— Наемът е пет хиляди долара на месец.

— Задръж ги за себе си. Няма да се продам. Можете да ме изнудвате, но не и да ме купите.

— Къде смяташ да живееш?

— Аз ще избира мястото. Без ваша намеса.

— Както желаш.

— Точно така. За какво друго искаше да говорим?

Бени отиде до масата, вдигна един бележник и го разгледа, сякаш се чудеше какво е написал в него.

— Някога посещавал ли си психиатър? — попита той.

— Не.

— Психолог?

— Не.

— Консултант или терапевт?

— Да.

— Разкажи ми повече.

— Не беше сериозно.

— Нищо, нека поговорим. Какво се случи?

Кайл се облегна на стената и скръсти ръце на гърдите си. Изобщо не се съмняваше, че Бени е запознат с повечето факти, които бе на път да сподели. Мръсникът знаеше твърде много.

— След инцидента с Елейн, когато полицията приключи с разследването, говорих с една консултантка в студентската здравна служба. Тя ме изпрати при доктор Торп, специалист по алкохолна и наркотична зависимост. Терапевтът ме смъмри, влезе ми под кожата и ме накара да се погледна по-внимателно в огледалото. Убеди ме, че проблемите с алкохола ще стават все по-сериозни.

— Бил си алкохолик?

— Не. Доктор Торп не смяташе така. Нито пък аз. Но пиех доста, особено по купони. Рядко пуших трева.

— Още ли си въздържател?

— Спрях да пия. Пораснах, намерих си нови съквартиранти и не се поддадох на изкушението. Махмурлукът определено не ми липсва.

— Не си позволяваш дори бира?

— Не. Не си го и помислям.

Бени кимна одобрително.

— А момичето? — попита той.

— Какво за нея?

— Колко сериозни са отношенията ви?

— Не разбирам накъде биеш, Бени. Ще ми обясниш ли?

— Животът ти ще бъде достатъчно сложен и без интимна връзка.

Тя би довела единствено до проблеми. Най-добре е да я отложиш с няколко години.

В отчаянието си Кайл избухна в смях. Отказваше да повярва на чутото. Поклати глава и се опита да отвърне подобаващо, но не успя да измисли нищо. За съжаление, трябваше да се съгласи със своя мъчител. А и връзката му с Оливия не се развиваше особено бързо.

— Какво друго, Бени? Имам ли право на приятели? Може ли да посещавам родителите си понякога?

— Няма да ти остане време.

Кайл се втурна към вратата, отвори я рязко и я затръшна зад себе си.

8

На първия етаж в Юридическия факултет на Йейл има студентско кафене, пред което са закачени обяви за стажове и свободни позиции в областта на общественото право. Студентите биват окуражавани да работят няколко години в помощ на пострадали жени, изоставени деца, затворници със смъртна присъда, имигранти, избягали тийнейджъри, обвиняеми без средства, бездомници, хора, търсещи убежище, нелегални преселници от Хаити, американски граждани в чужди затвори и чужденци в американски затвори, проекти, свързани с Първата поправка на Конституцията, програми за оневиняване на подсъдими, природозащитни организации, екоактивисти и т.н.

Вярата в общественото полезна труд е дълбоко залегнала в Йейл. Приемът на студенти в Юридическия факултет често е повлиян от участието на кандидатите в различни доброволчески проекти и писменото им обещание, че ще използват своята квалификация, за да спасят света. Първокурсниците биват затрупвани с информация за предимствата на общественото право и от тях се очаква да се включат в каузата възможно най-бързо.

И повечето го правят. Близко осемдесет процента от първокурсниците твърдят, че са избрали да учат право заради желанието да помагат на останалите. В един момент обаче, някъде в средата на втората година, нещата се променят. В университета пристигат представители на големите фирми, за да интервюират студентите и да започнат избора на потенциални служители. Предлагат летни стажове с високо заплащане и обещаваат, десет вълнуващи седмици в Ню Йорк, Вашингтон Или Сан Франциско. Основният им коз е, че държат ключа към доходоносните кариери. Както в повечето престижни университети, сред студентите в Йейл настъпва разделение. Десетки младежи, доскоро окрилени от мечтата да подкрепят онеправданите, изведнъж поемат в нова посока, обзети от желанието да си намерят място във висшата лига на американското право. Много

от студентите обаче не се хващат на опитите за съблазняване и остават верни на идеалистичните си представи за общественополезния труд. Разделението е осезаемо, но лишено от конфликти.

Когато един редактор в „Правен журнал“ в Йейл се съгласи да работи като консултант на нископлатена позиция, той се превръща в герой за своите приятели и по-голямата част от факултета. Но щом внезапно се обърне към Уолстрийт, същите хора започват да го гледат с неодобрение.

Животът на Кайл стана непоносим. Доскорошните му съмишленици не искаха да повярват, а кариеристите бяха твърде заети, за да се замислят. Връзката му с Оливия бе сведена до секс веднъж седмично, и то единствено заради физическата необходимост. Тя твърдеше, че Кайл се е променил. Той изглеждаше раздражителен, мрачен и угрижен, но не можеше да сподели причината.

Само ако знаеше, мислеше си Кайл.

Оливия реши да прави летен стаж в работна група за отмяна на смъртното наказание в Тексас. Беше изпълнена с ентузиазъм да промени статуквото. Дватамата се виждаха все по-рядко, но се караха повече отпреди.

Сред любимите професори на Кайл беше един възрастен радикал, участвал в редица протести през шейсетте години. Той все още организираше петиции срещу всяка несправедливост в университета. Когато чу новината, че Кайл се е отметнал от каузата, му се обади и го покани на обяд. Срещнаха се в един мексикански ресторант до факултета и спориха цял час. Кайл се престори на обиден от опитите да се месят в живота му, но дълбоко в сърцето си съзнаваше, че постъпва неправилно. Професорът направи всичко възможно да го разубеди, но без успех. Накрая се предаде и заяви:

— Много съм разочарован от теб.

— Благодаря — отвърна Кайл и се прокле, докато се връщаше към университета. После прати по дяволите Бени Райт, Елейн Кийнан, „Скъли и Пършинг“ и всичко останало. Напоследък често ругаеше.

След няколко неприятни разговори с приятелите си Кайл най-после събра смелост да се прибере вкъщи.

Родът Макавой дошъл в Източна Пенсилвания в края на осемнайсети век заедно с хиляди други шотландски заселници. В продължение на няколко поколения те се занимавали със земеделие, след което продължили надолу към Вирджиния, Северна и Южна Каролина и още по на юг. Някои решили да останат. Сред тях бил дядото на Кайл, презвитериански свещеник, който починал преди раждането на внука си. Преподобният Макавой оглавявал няколко църкви в покрайнините на Филадельфия, преди да го преместят в Йорк през 1960 г. Неговият единствен син Джон завършил гимназия там и се установил трайно в града след колежа, войната във Виетнам и дипломирането си като юрист.

През 1975 г. Джон Макавой напуснал нископлатената си работа в малка адвокатска фирма в Йорк, занимаваща се с недвижими имоти. Прекосил гордо Маркет Стрийт, наел двустаен апартамент в една ремонтирана къща и закачил отпред табелата си. Бил готов за съдебни дела. Работата с недвижими имоти му се струвала твърде скучна. Копнеел за конфликти, съдебни зали, драми и присъди. Животът в Йорк и бездруго бил достатъчно монотонен. Бившият морски пехотинец искал да се впусне в истинска битка.

Джон работеше усилено и се отнасяше справедливо към всички. Клиентите можеха да го търсят вкъщи, а при необходимост той ги приемаше и в неделя. Извършваше визити по домовете, в болници и затвори. Наричаше себе си адвокат на улицата. Защищаваше работници, претърпели трудови злополуки, жертви на дискриминация и дребни нарушители на закона. Клиентите му не бяха банки, застрахователни компании или брокерски фирми. Те не плащаха на час. Най-често не му даваха и цент. Понякога хонорарът му пристигаше под формата на дърва за огрев, яйца и пилета, пържоли или безплатни услуги. Кантората се разрасна, изпълвайки два етажа. Накрая Джон купи цялата сграда. Млади адвокати идваха и си отиваха, никой не оставаше повече от три години. Мистър Макавой беше взискателен към колегите си. Държеше се по-любезно със секретарките. Една от тях, млада разведена жена на име Пати, се омъжи за шефа след двумесечно ухажване и скоро забременя.

Адвокатската кантора на Джон Л. Макавой бе специализирана единствено в защитата на неплатежоспособни клиенти. Всеки беше добре дошъл, независимо дали имаше уговорен час, и се срещаше с

Джон при първа възможност. Той се занимаваше със завещания и имоти, разводи, телесни повреди, дребни наказателни дела и стотици други въпроси, които по някакъв начин стигаха до офиса му на Маркет Стрийт. Оживлението беше постоянно, нямаше установено работно време, а приемната рядко оставаше празна. Големият брой клиенти и вродената презвитерианска пестеливост предпазваха кантората от фалит. Бизнесът носеше на семейство Макавой доходи, които им осигуряваха място сред горната средна класа на Йорк. Ако беше полачен, по-взискателен или по-строг към събирането на хонорара си, Джон щеше да удвои печалбата и да стане член на местния голф клуб. Но той мразеше голфа и богатите в града. Освен това гледаше на адвокатската професия като на призвание, един вид мисия в полза на онеправданите.

Пати роди близнаци през 1980 г. Три години по-късно на бял свят се появи Кайл, който още преди да тръгне на детска градина, започна да ходи в офиса на баща си. След като Джон и Пати се разведоха, той предпочете сигурността на кантората пред неудобството на поделените родителски права. Всеки ден след училище сядаше в една стая на втория етаж и пишеше домашните си. На десетгодишна възраст Кайл обслужваше копирната машина, приготвяше кафе и се грижеше за малката библиотека. Плащаха му по един долар на час. На петнайсет вече се занимаваше с правни проучвания и подготвяше писмени справки на обща тематика. Когато не играеше баскетбол в училище, стоеше при баща си или го придружаваше до съда.

Кайл обожаваше адвокатската кантора. Заговаряше клиентите, докато те чакаха за среща с мистър Макавой. Флиртуваше със секретарките и дразнеше адвокатите. Подхвърляше шеги в напрегнати ситуации, особено когато мистър Макавой се караше на подчинените си, и се заяждаше с юристите, дошли на посещение в офиса. Всички защитници и съдии в Йорк го познаваха. Той често се промъкваше при някой съдия, представяше дадена молба и изтъкваше доводите в нейна полза, след което си тръгваше с подписана заповед. Служителите в съда се отнасяха с Кайл като с пълноправен адвокат.

Преди да го приемат в колежа, той прекарваше в кантората всеки вторник следобед, когато мистър Рандолф Уийкс се отбиваше с поредната доставка хранителни продукти — градински плодове и зеленчуци през пролетта и лятото и свинско, пилешко или дивеч през

есента и зимата. Всеки вторник в пет часа през последните десет години мистър Уийкс неизменно изплащаше част от дълга си. Никой не знаеше със сигурност колко дължи или каква част е върнал, но мистър Уийкс определено смяташе, че трябва да се отплати на Джон Макавой. Преди време бе разказал на Кайл, че баща му, този блестящ адвокат, е извършил истинско чудо, отървавайки от затвора най-големия му син.

Макар и още тийнейджър, Кайл беше неофициалният адвокат на мис Брайли — луда старица, изгонена от всички адвокати в града. Тя кръстосваше улиците с дървен шкаф на колела и кашони, пълни с листове, които според нея красноречиво доказваха, че баща ѝ, починал на 96-годишна възраст (тя все още подозираше, че са го убили), е пълноправен наследник на огромен парцел с богати залежи на въглища в Източна Пенсилвания. Кайл прочете повечето „документи“ и бързо стигна до извода, че жената е по-смахната, отколкото повечето юристи предполагаха. Въпреки това се съгласи да я представлява и изслуша търпеливо конспиративните ѝ теории. Тогава той печелеше по четири долара на час и си заслужаваше всеки един цент. Баща му често го оставяше в приемната, за да отсява онези клиенти, които щяха само да му загубят времето.

С изключение на обичайните юношески мечти за изява в професионалния спорт, Кайл винаги бе знаел, че ще стане адвокат. Не беше сигурен в каква област ще специализира или къде ще работи, но когато напусна Йорк, за да следва в „Дюкейн“, той си даде сметка, че едва ли ще се завърне в родния си град. Джон Макавой споделяше същите опасения, но като всеки баща често си представяше колко горд би се почувствал, ако фирмата се преименува на „Макавой и Макавой“. Джон изискваше от сина си дисциплина и отлични оценки, но дори той се изненада от академичните успехи на Кайл в колежа и Юридическия факултет на Йейл. Когато синът му започна да ходи по интервюта в големите адвокатски компании, Джон определено имаше свое мнение по въпроса.

Кайл се обади на баща си и му съобщи, че ще пристигне в Йорк в петък късно следобед. Дватамата се уговориха да вечерят заедно. Както обикновено, кантората беше пълна, когато Кайл се появи в 17:30 ч.

Повечето адвокатски фирми затваряха рано в петък, а доста от адвокатите вече обикаляха баровете или се забавляваха в голф клуба. Джон Макавой работеше до късно, тъй като редица клиенти получаваха заплата в края на седмицата. Някои се отбиваха да му напишат чек за малки суми и да се информират относно хода на своите дела. Кайл не се бе връщал у дома цели шест седмици, от Коледа насам, и кантората му се стори още по-западнала. Мокетът плачеше за смяна. Рафтовете с книги съвсем се бяха изкривили. Баща му така и не успя да откаже цигарите. Затова пушенето на работното място бе позволено и в края на деня под тавана се носеше гъст облак дим.

Главната секретарка Сибил затвори рязко телефона, когато Кайл влезе в приемната. Тя скочи, извика и се хвърли в прегръдките му, като го притисна към огромния си бюст. Двамата се разцелуваха, толкова се радваха на срещата. Баща му бе уредил поне два развода на Сибил, а настоящият ѝ съпруг също щеше да изхвърчи на улицата. Кайл бе научил подробностите по време на коледната ваканция. В момента фирмата разполагаше с три секретарки и двама адвокати. Кайл обиколи първо долния и после горния етаж, където бяха младите юристи. Поговори със служителите, докато те прибираха вещите си и подреждаха бюрата си. Шефът очевидно обичаше да работи до късно в петък, но останалите бяха уморени.

Кайл изпи една диетична сода в стаята за почивка и се вслуша в звуците на замиращия офис. Контрастът му се стори огромен. Тук, в Йорк, кантората бе пълна с приятелски настроени колеги, на които можеше да се разчита. Понякога темповете на работа бяха доста високи, но ситуацията никога не излизаше извън контрол. Шефът имаше добро сърце и всеки би го наел за свой адвокат. Клиентите бяха от плът и кръв, а адвокатите от конкурентните фирми — стари приятели. Този свят се различаваше коренно от жестоките улици на Ню Йорк.

За пореден път Кайл се запита защо досега не е разказал цялата история на баща си. Трябваше просто да излее всичко. Да започне с Елейн, нейните обвинения, ченгетата и разпитите. Преди пет години едва се бе сдържал да не изтича при баща си за помощ. Но впоследствие случаят бе забравен и Джон Макавой така и не научи за ужасния инцидент. Никой от четиримата — Кайл, Джоуи Бернардо, Алън Строк и Бакстър Тейт — не бе признал за случката пред

родителите си. Разследването бе приключило, преди това изобщо да се наложи.

Ако кажеше истината сега, баща му несъмнено щеше да попита защо не го е сторил по-рано. А Кайл не беше готов за подобно нещо. Очакваха го още неприятни въпроси, същински кръстосан разпит от един обигран юрист, свикнал да измъква информация от сина си още от детските му години. Кайл предпочете да запази тайната за себе си и да се надява на добър изход. Новините, които смяташе да съобщи на Джон, бяха достатъчно неприятни.

След като последният клиент си тръгна и Сибил заключи входната врата, баща и син останаха сами в големия офис и заговориха за колежански баскетбол и хокей. После обсъдиха семейството — както винаги първо сестрите близначки и после Пати.

— Майка ти знае ли, че си тук? — попита Джон.

— Не. Ще ѝ звънна утре. Как е тя?

— Както винаги. Чувства се добре.

Пати живееше и работеше в таванското помещение на един склад в Йорк. То беше просторно, с множество прозорци, които ѝ осигуряваха необходимата светлина за рисуване. Джон покриваше наема, сметките и всичко, от което се нуждаеше тя, с месечна вноска от три хиляди долара. Сумата не представляваше издръжка или помощ за децата, а просто подарък от Джон. Той се чувстваше длъжен да се грижи за бившата си съпруга, която не бе в състояние да се издържа самостоятелно. Дори и да бе продала някоя картина или скулптура през последните деветнайсет години, никой от семейството не знаеше за това.

— Обаждам ѝ се всеки вторник вечер — каза Кайл.

— Известно ми е.

Пати не ползваше компютър или мобилен телефон. Страдаше от тежка маниакална депресия и понякога настроението ѝ се променяше внезапно. Джон все още я обичаше и отказваше да се ожени повторно, въпреки че бе излизал с няколко жени. Пати преживя две тежки връзки с по-млади художници, но Джон остана неизменно до нея. Отношенията им бяха, меко казано, сложни.

— Как върви училището? — попита Макавой-старши.

— Вече съм на финалната права. Завършвам след три месеца.

— Не е за вярване.

Кайл преглътна тежко и реши да стреля право в целта.

— Размислих за работата. Отивам на Уолстрийт. В „Скъли и Пършинг“.

Джон запали бавно нова цигара. Беше на шейсет и две, леко пълен, с гъста посивяла коса. На двайсет и пет Кайл бе оплешивял повече от баща си.

Джон всмукна силно от цигарата и огледа сина си през очилата за четене.

— Каква е причината?

Кайл бе съчинил цял куп оправдания, но съзнаваше, че всички ще прозвучат еднакво глупаво, независимо колко предпазливо ги представи.

— Да работиш за благотворителни каузи е загуба на време. Накрая бездруго ще попадна на Уолстрийт. Защо да не започна да градя кариера още сега?

— Не ти вярвам.

— Знам, знам. Промяната е внезапна.

— Нарича се продажност. Никой не очаква от теб да правиш кариера в голяма компания.

— Те са във висшата лига, татко.

— По отношение на какво? Пари ли?

— Не на последно място.

— Глупости. Някои адвокати в съда печелят десет пъти повече от най-преуспелите съдружници в Ню Йорк.

— Да. Но това се случва с един на пет хиляди. Повечето адвокати на свободна практика умират от глад. Всеки знае, че заплатите в големите фирми са по-добри.

— Ще мразиш всяка минута от работата си в такава компания.

— Не е задължително.

— Напротив. Ти отрасна тук. Сред хора и истински клиенти. В Ню Йорк няма да виждаш клиентите си с години.

— Компанията е страхотна, татко. Една от най-добрите.

Джон извади химикалка от джоба си.

— Ще запиша тези думи, за да ти ги прочета след година.

— Давай. Казах: „Компанията е страхотна. Една от най-добрите.“

Джон записа последното и заяви:

— Съвсем скоро ще намразиш фирмата, адвокатите и делата. Ще се отвориш дори от секретарките и останалите младши адвокати. Ще се погнушиш от ужасното напрежение, рутината, експлоатацията и цялата безсмислена работа, с която ще те засипят. Нещо да кажеш в своя защита?

— Не съм съгласен.

— Чудесно — отвърна Джон и продължи да пише. Дръпна отново от цигарата и издиша гъст облак дим. После остави химикалката. — Мислех, че искаш да се захванеш с нещо по-различно и да помагаш на хората. Нима тези думи не излязоха от устата ти само преди броени седмици?

— Промених мнението си.

— Е, не е късно да го направиш повторно.

— Напротив.

— Но защо? Трябва да има причина.

— Просто не желая да прекарам три години в провинциална Вирджиния и да се мъча да науча испански, за да разбирам проблемите на хора, които дори пребивават незаконно тук.

— Съжалявам, но според мен това е страхотен начин да прекараш следващите три години. Не ти вярвам. Дай ми друга причина.

Джон избута назад кожения си стол и се изправи рязко. Кайл бе виждал тази реакция милиони пъти. Баща му обикаляше нервно и размахваше ръце, когато беше ядосан и обсипваше някого с въпроси. Беше негов стар навик от съдебната зала и Кайл не се изненада.

— Искам да спечеля малко пари.

— За какво? Нови играчки? Няма да ти остане време за тях.

— Смятам да спестя...

— О, разбира се. Животът в Манхатън е толкова евтин, че ще натрупаш цяло състояние. — Джон крачеше пред стената на своето самолюбие, отрупана с дипломи и снимки почти до тавана. — Не ти вярвам и не одобрявам идеята. — Бузите му почервенияха. Шотландският темперамент се разбуждаше.

Кайл си напомни, че трябва да запази спокойствие. Няколко груби думи можеха да влошат нещата. Щеше да преживее този малък спор, както бе оцелял и след предишните. Очакваше нападките скоро да приключат, за да си тръгне спокойно към Ню Йорк.

— Значи всичко е заради парите, така ли, Кайл? — попита Джон.
— Възпитахме те в други ценности.

— Няма да позволя да ме обиждаш, татко. Вече взех решение и искам да го уважиш. Много бащи биха се зарадвали на подобна новина.

Джон Макавой спря да крачи из стаята и прекрати пушенето. Погледна красивото лице на единствения си син, този изключително зрял 25-годишен мъж, и реши да отстъпи. Кайл бе направил своя избор. Джон бе казал достатъчно. Рискуваше да прекрачи границата.

— Добре — заяви той. — Така да бъде. Достатъчно интелигентен си, за да знаеш какво правиш. Но аз съм твой баща и не мога да замълча, когато става въпрос за някое важно решение. Затова съм тук. А ако се издъниш отново, няма да ти спестя критиката.

— Не съм се издънил, татко.

— Не желая да се караме.

— Ще вечеряме ли? Умирам от глад.

— А аз имам нужда от питие.

* * *

Двамата се отправиха към италианския ресторант „Викторс“, посещаван от Джон всеки петък вечер, откакто Кайл се помнеше. Бащата поръча обичайното мартини, а синът се спря на сода с лимонов сок. Поръчаха спагети с кюфтенца и след второто мартини Джон поомекна. Почувства се поласкан от факта, че синът му ще работи в най-престижната адвокатска фирма в страната. Същевременно обаче продължаваше да се чуди на внезапната промяна в плановете му.

Само ако знаеше, повтаряше си наум Кайл. Болеше го, че не може да каже истината на баща си.

9

Кайл се успокои, когато майка му не вдигна телефона. Изчака почти до единайсет сутринта в събота, преди да ѝ позвъни. Остави кратко съобщение, че се е отбил в Йорк по работа. Пати сигурно спеше или бе под въздействието на лекарства. Ако се чувстваше добре, вероятно се намираше в ателието, изцяло погълната от поредното си ужасно произведение, което човек едва ли можеше да види в някоя галерия. Посещенията при майка му бяха мъчителни. Тя рядко напускаше дома си и винаги отхвърляше предложенията на Кайл да се срещнат навън за кафе или обяд. Когато приемаше подходящата комбинация от медикаменти, Пати не спираше да говори и принуждаваше Кайл да разгледа последните ѝ шедьоври. Сбъркаше ли дозировката, тя лежеше на канапето некъпана и несресана, често неутешима в своята тъга и отчаяние. Рядко го разпитваше за живота му — колежа, университета, любовните авантюри, планове за бъдещето. Беше твърде погълната от своя малък тъжен свят. Сестрите близначки на Кайл живееха далеч от Йорк.

Той остави съобщението на телефонния ѝ секретар, докато напускаше града, с надеждата, че Пати няма да му се обади скоро. Това наистина не се случи. Всъщност тя така и не върна обаждането, което не го изненада. Четири часа по-късно Кайл пристигна в Питсбърг. Джоуи Бернардо бе купил билети за хокейния мач между „Пенгуинс“ и „Сенатърс“ в събота вечер. Билетите бяха три на брой.

Срещнаха се в „Бумеранг“, любимия им бар от колежа. Кайл избягваше такива заведения, след като спря да пие (за разлика от Джоуи). Пътувайки към Питсбърг, той се надяваше да прекара една спокойна вечер със стария си съквартирант, но желанието му не се сбъдна.

Третият билет беше за Блеър, бъдещата годеница на Джоуи. Веднага щом тримата се настаниха в едно тясно сепаре и поръчаха питиета, Джоуи обяви новината, че току-що са се сгодили и обмислят дата за сватбата. Двамата сияеха от любов, слепи за околния свят.

Държаха се за ръце, седяха плътно един до друг и се кикотеха. След няколко минути Кайл се почувства неудобно. Какво се бе случило с приятеля му? Къде беше старият Джоуи — готиният син на пожарникаря от Южен Питсбърг, превъзходният боксьор, състезателят по американски футбол в гимназията, известният свалч и циничен шегаджия, който сменяше приятелките си като носни кърпички и не вярваше в брака преди четирийсет?

Блеър го бе превърнала в смотаняк. Кайл се изуми от промяната.

Накрая влюбените се умориха да разказват за брачните си планове и потенциалните дестинации за сватбено пътешествие, и заговориха за кариери. Блеър не спираше да бърбори и започваше всяко изречение с „аз“, „мен“ и „моят“. Тя работеше в рекламна агенция и сега се впусна в твърде детайлни обяснения за последните маркетингови трикове на нейната фирма. Джоуи попиваше всяка дума, а Кайл започна да поглежда към часовника високо над прозорците. Блеър продължаваше да говори и Кайл правеше отчаяни опити да изглежда заинтересован, но мислите му се отнесоха към видеозаписа.

„Будна ли е?“ — пита Джоуи, докато Бакстър прави секс с мъртвопияната Елейн Кийнан.

— Блеър пътува често до Монреал — заяви Джоуи и годеницата му подхвана темата за града и неговата красота. Даже учеше френски!

„Будна ли е?“

Джоуи, който седеше срещу него и несъмнено опипваше Блеър под масата, дори не предполагаше за съществуването на филма. Кога за последно бе мислил за инцидента? Сещаше ли се изобщо, или го бе забравил напълно? Имаше ли полза Кайл да подхваща темата сега?

След като полицията в Питсбърг тихомълком приключи със случая „Елейн“ и изнасилването, братята от „Бета“ също го погребяха. През последните две години в колежа Кайл не помнеше някой да е обсъждал случилото се. Елейн изчезна и много бързо бе забравена.

Кайл искаше да разбере дали Бени Райт и неговите хора са се мяркали в „Дюкейн“ и Питсбърг напоследък. Може би Джоуи знаеше нещо. А може би не. В момента едва ли забелязваше нещо друго, освен Блеър.

— Чувал ли си се с Бакстър? — попита Джоуи, когато тя най-накрая млъкна, за да си поеме въздух.

— Преди месец.

Джоуи се хилеше, сякаш бе на път да каже някоя шега.

— Най-после се е снимал във филм.

— Я стига! Не ми е споменавал за това.

Блеър се изкикоти като ученичка. Очевидно бе чувала остатъка от историята.

— Защото не иска да знаеш — продължи Джоуи.

— Филмът сигурно е страхотен.

— Аха. Една вечер се беше напил — между другото, вече е отказал алкохола — и се обади, за да ми разкаже за своя дебют. Някакъв долнопробен филм за момиче, което намира човешки крак, изхвърлен на плажа. През цялата лента сънува кошмари, че я гони еднокрак убиец.

— А какво е участието на великия Бакстър Тейт?

— Трябва да гледаш много внимателно, за да не го пропуснеш. Една от сцените се развива на лодка, от която ченгетата наблюдават океана. Вероятно търсят остатъка от тялото, въпреки че не става съвсем ясно. Филмът е доста неубедителен. Помощник-шерифът отива при шефа си и му казва: „Сър, горивото е на свършване.“ Това е нашата кинозвезда.

— Бакстър играе помощник-шериф?

— И то много зле. Има една-единствена реплика, но я изрича като уплашено хлапе в училищна пиеска.

— Бил ли е трезвен?

— Предполагам, че да. Ако се беше напил както обикновено, щеше да изиграе ролята безупречно.

— Нямам търпение да видя филма.

— Недей. И не му казвай, че съм ти споменал за него. Той се обади на следващата сутрин и ме помоли да не го гледам. Предупреди ме да не говоря с никого за ролята. Страшно е объркан. Пълна развалина.

Историята напомни на Блеър за една нейна приятелка, която познаваше момиче, получило роля в телевизионен сериал. Тя продължи да бръцолечи, а Кайл се усмихна и кимна. Мислите му се отнесоха в съвсем друга посока. От тримата съквартиранти Джоуи беше единственият, който можеше да му помогне, ако изобщо съществуваше такава възможност. Бакстър Тейт имаше спешна нужда

от лечение. Алън Строк бе твърде зает със следването си в Охайо, а и от четиримата беше най-малко замесен в случая.

За Джоуи ситуацията изглеждаше по-различно. На записа той питаше дали Елейн е в съзнание, докато Бакстър извършваше деянието, след което заемаше мястото му. Сега Джоуи работеше с клиенти в регионална брокерска фирма в Питсбърг. Имаше две повишения зад гърба си и беше лудо влюбен във въздухарката Блеър. И най-беглият намек за забравените обвинения в изнасилване щеше да съсипе съвършеното им щастие.

От една страна, Кайл чувстваше, че поема вината на Джоуи. Той не бе докоснал Елейн въпросната нощ, но неговият живот и кариера бяха изложени на риск заради Бени Райт и проклетия запис. Не трябваше ли поне да уведоми Джоуи? От друга страна, не беше убеден, че е редно да му сервира всичко в този момент. Ако приемеше позицията в „Скъли и Пършинг“ и удовлетвори желанията на Бени Райт, без да го заловят, съществуваше реален шанс видеозаписът да бъде забравен.

Часове по-късно, когато Блеър отиде до тоалетната по време на мача, Кайл предложи на Джоуи да се срещнат на закуска в неделя. Обясни му, че се налага да отпътува рано, и го помоли да се видят без Блеър. Вероятно Джоуи можеше да я остави да поспи.

Двамата се срещнаха в една закусвалня, която не съществуваше по време на следването му в „Дюкейн“. Блеър си бе останала у дома, а Джоуи призна, че има нужда от малко свобода.

— Голяма сладурана — изтъкна Кайл няколко пъти, чувствайки се гузен, че лъже. Не можеше да си представи да живее с такава досадница. Но трябваше да признае, че Блеър има страхотни крака — Джоуи винаги бе харесвал такива мацки.

Говориха си дълго за Ню Йорк — за работата в престижните компании, напрежението на големия град, спортните събития, общите познати, които живееха там, и така нататък. Постепенно Кайл насочи разговора към тайфата от „Бета“ и двамата се отдадоха на спомени. Посмяха се заедно на буйните си изпълнения в колежа. Вече бяха на двайсет и пет и щурите дни оставаха в миналото. Ето защо те с удоволствие потънаха в носталгия. На няколко пъти „случката с Елейн“ се канеше да изплува на повърхността и да предизвика някакъв коментар, но Джоуи не я спомена. Беше забравена.

Когато се разделиха, Кайл остана с убеждението, че Джоуи е погребал епизода завинаги. А и напоследък никой не го бе споменавал пред него.

Той пое на север по магистрала 80 и продължи на изток. Ню Йорк не беше далеч. Оставаха му няколко седмици сред уюта на академичния живот и после два месеца до последния голям изпит. В началото на септември Кайл щеше да постъпи в най-голямата юридическа компания в света. Заедно с него започваха още сто младши адвокати — интелигентни хлапета от престижни университети, изтрупани в най-новите си дрехи. Нямаха търпение да се впуснат в блестяща кариера.

С всеки изминал ден Кайл се чувстваше по-самотен.

Беше самотен, но не и сам. Ни най-малко. Всяко негово движение в Йорк и Питсбърг се следеше внимателно от Бени Райт и бандата му. Някъде под изцапаната задна броня на червеното чероки се криеше малък магнитен предавател с размерите на портфейл. Беше свързан със захранването на левия стоп и излъчваше постоянен джипиес сигнал, който показваше накъде се движи колата. От своя кабинет в Долен Манхатън Бени проследяваше точното ѝ местонахождение. Не се изненада от посещението на Кайл в Йорк, но срещата с Джоуи Бернардо му се стори далеч по-интригуваща.

Бени разполагаше с всякакъв вид джаджи — остарели и модерни, но до една високоефективни, тъй като обектите на наблюдение бяха обикновени граждани, а не истински агенти. Индустриалният шпионаж беше много по-лесен от военното и националното разузнаване.

Мобилният телефон на Кайл отдавна се подслушваше. Всички разговори се следяха. Момчето не бе споделило проблемите си с никого. Хората на Бени подслушваха също телефона на Оливия и на съквартиранта му Мич. Засега всичко вървеше по план.

Четяха имейлите му. Кайл пишеше средно по двайсет и седем на ден, повечето на правни теми.

Останалите опити за подслушване се оказаха далеч по-трудни. Един агент вечеря във „Викторс“ в Йорк, на пет-шест метра от Кайл и баща му, но не чу почти нищо. Друг успя да седне съвсем близо до

него по време на мача на „Пенгуинс“, но отново без резултат. В „Бумеранг“ обаче една от звездите на Бени, 26-годишна блондинка с тесни джинси, се разположи в сепарето до Кайл, Джоуи и Блеър. Пи една бира в продължение на цели два часа и чете книга. По-късно докладва, че момичето е говорило неспирно, без да каже нищо съществено.

В общи линии Бени беше доволен от хода на събитията. Кайл почти веднага се отказа от благотворителната дейност във Вирджиния. Побърза да отиде в Ню Йорк, за да уточни нещата в „Скъли и Пършинг“. Срещаше се по-рядко с Оливия и поне за Бени беше очевидно, че връзката им отива към своя край.

Но внезапното пътуване до Питсбърг го притесняваше. Дали Кайл обмисляше да се довери на Джоуи? Или вече го бе направил? Възнамеряваше ли да се свърже с Алън Строк или Бакстър Тейт?

Бени подслушваше на подходящите места и изчакваше. Нае офис помещение от 180 квадратни метра в една сграда на Броуд Стрийт, на две преки от „Скъли и Пършинг“. Наемателят се казваше Фанчър Груп, млада финансова компания, регистрирана на Бермудските острови. Официалният ѝ представител в Ню Йорк беше Арън Курц, познат като Бени Райт, и още десетина други личности с изрядни документи. От офиса на Бени се разкриваше идеална гледка към Броуд Стрийт. Само след няколко месеца той щеше да наблюдава как неговият човек Кайл влиза и излиза от новото си работно място.

Искът бе заведен във федералния съд на Ню Йорк, район Манхатън, в пет без десет в петък следобед. Моментът бе избран нарочно, за да не се вдига много шум около случая в пресата. Обичайните превантивни мерки. Човекът, подписал иска, беше известният адвокат Уилсън Ръш, старши съдружник в „Скъли и Пършинг“. През целия ден бе звънял на съдебния секретар. Накрая се бе уверил, че документите ще бъдат приети и вписани, преди съдът да затвори за уикенда. Като всички останали иски настоящият бе заведен по електронен път. Не беше необходимо служител от фирмата да носи дебела папка с документи до съдебната зала „Даниъл Патрик Мойнихан“ на Пърл Стрийт, за да се даде ход на процеса. От близо четирийсетте граждански дела, постъпили в съда същия ден, това беше най-сериозното, най-заплетеното и най-дългоочакваното. Двете замесени страни враждуваха от години и макар доста от скандалите да се отразяваха в медиите, повечето конфликтни точки бяха твърде деликатни, за да бъдат огласявани. Пентагонът, редица старши членове на Конгреса и дори Белият дом положиха неимоверни усилия да предотвратят делото, но всички опити се оказаха напразни. Поредната битка бе започнала и никой не очакваше бързо разрешение на проблема. Двете страни и техните адвокати щяха да се борят със зъби нокти в продължение на години, докато спорът си проправяше път през различни федерални инстанции, преди да попадне във Върховния съд за окончателно решение.

След като получи иска, съдебният секретар бързо прехвърли документите в секретна папка, за да предотврати изтичане на информация. Такива мерки се налагаха изключително рядко и бяха изпълнени по нареждане на главния съдия. Пресата щеше да получи кратко изложение на делото, подготвено по указанията на мистър Ръш. То също бе одобрено от съдията.

Ищецът беше „Трайлон Ерънотикс“, известна частна военна компания от Ню Йорк. Занимаваше се с проектиране и производство

на бойни самолети от четири десетилетия. Ответникът се казваше „Бартин Дайнамикс“, публично военно дружество със седалище в Бетесда, щата Мериленд. „Бартин“ печелеше по 15 милиарда годишно от държавни поръчки — сума, която представляваше 95 процента от годишните приходи на компанията. Тя ползваше различни адвокати за своите нужди, но в най-сериозните спорове винаги разчиташе на „Ейджий, Поу и Епс“.

В момента „Скъли и Пършинг“ разполагаше с две хиляди и сто юристи и твърдеше, че е най-голямата фирма в света. За „Ейджий, Поу и Епс“ работеха двеста адвокати по-малко, но фирмата имаше повече представителства в чужбина и затова претендираше, че е най-голямата. Двата мастодонта губеха твърде много време да се съревновават помежду си. Хвалеха се със своя обем дейност, влияние, престиж, печалба, съдружници и всичко останало, което би им осигурило преднина пред конкурента.

Ябълката на раздора беше новата разточителна идея на Пентагона да конструира свръхзвуковия бомбардировач Б-10, ултрамодерен самолет, за който армията мечтаеше от десетилетия. Преди пет години военновъздушните сили обявиха конкурс сред най-престижните военни компании за проектирането на Б-10, който да замести остарялата ескадрила от Б-52 и Б-22 и да служи на армията чак до 2060 г. „Локхийд“, най-голямата сред компаниите, се смяташе за фаворит в конкурса, но беше бързо изпреварена от смесеното дружество, съставено от „Трайлон“ и „Бартин“. Консорциум от британски, френски и израелски фирми също участваше в него, макар и с по-малък дял.

Възнаграждението си струваше усилията. Военните обещаха да платят на победителя първоначална сума от десет милиарда долара, за да разработи революционната технология и да построи прототипа. После щяха да му поръчат между 250 и 450 бомбардировача Б-10 за следващите трийсет години. Общата стойност на договора възлизаше на около 800 милиарда долара, което го превръщаше в най-мащабната поръчка в историята на Пентагона. Очакваните преразходи надхвърляха всякакви изчисления.

„Трайлон“ и „Бартин“ представиха възхитителен проект. Техният Б-10 можеше да излети от всяка база в Съединените щати, зареден със същото количество бомби като Б-52, да развие скорост от 12 230

километра в час, или Mach 10, и да ги пусне от другата страна на земното кълбо само след час. Летеше по-бързо и по-високо от всички съществуващи средства за отбрана. След като се освободеше от своя товар, Б-10 се завръщаше в изходната база, без да презареди гориво във въздуха или на земята. Бомбардировачът буквално прескачаше границата на атмосферата. Първо се издигаше до четирийсет хиляди метра и навлизаше в стратосферата. Там изключваше двигателите си и се потапяше отново в атмосферата. Щом попадна в нея, въздушнореактивните двигатели пак се задействаха и изстрелваха самолета обратно до четирийсет хиляди метра височина. Цялото действие, наподобяващо подскачането на плосък камък по водна повърхност, се повтаряше няколко пъти, преди Б-10 да стигне до крайната си цел. Полетът от Арizona до Азия изискваше около трийсет потапяния на Б-10 в атмосферата — едно на всеки деветдесет секунди. Двигателите не работеха непрекъснато и затова бомбардировачът изразходваше значително по-малки количества гориво. Тъй като Б-10 напускаше атмосферата и навлизаше в студените слоеве на космоса, не съществуваше опасност от прегряване.

След три години, посветени на интензивни и често напрегнати проучвания, военновъздушните сили съобщиха, че са избрали предложението на „Трайлон“ и „Бартин“. Новината не се разгласи публично, защото проектът беше безбожно скъп, а страната водеше две войни. Пентагонът реши, че не е особено мъдро да оповестява амбициозния си план. Военновъздушните сили положиха огромни усилия да омаловажат програмата за разработване на Б-10, но опитите им се оказаха чиста загуба на време. Веднага щом победителят стана ясен, на всички фронтове избухнаха скандали.

„Локхийд“ се оттегли със своите сенатори, лобисти и адвокати. Дългогодишните конкуренти „Трайлон“ и „Бартин“ почти веднага се хванаха за гушите. Перспективата за толкова голяма печалба сложи край на всякакво желание за сътрудничество. Двете компании въвлякоха политици и лобисти в битката за лъвския пай. Британските, френските и израелските фирми отстъпиха на заден план, но не се оттеглиха напълно.

Както „Трайлон“, така и „Бартин“ предявиха претенции за собственост върху проекта и технологията. Опитите за помирение имаха временен успех и впоследствие се провалиха. „Локхийд“

търпеливо изчакваше своя шанс. Пентагонът заплаши, че ще анулира договора и ще обяви нов конкурс. Конгресмените свикваха срещи. Губернаторите настояваха за откриване на нови работни места и икономическо развитие. Журналистите пишеха дълги материали по случая. Гражданските сдружения, следящи разходите на правителството, протестираха срещу Б-10, все едно беше совалка до Марс.

Адвокатите мълчаливо се подготвяха за битката в съдебната зала.

Два часа след завеждане на делото Кайл видя, че то е регистрирано на уебсайта на федералния съд. Той седеше зад бюрото си в редакцията и пишеше дълга статия на компютъра. От три седмици проверяваше всички дела, заведени в щатските и федералните съдилища на Ню Йорк. По време на първата им злополучна среща Бени бе споменал за предстоящо колосално дело в Ню Йорк, към което Кайл щеше да бъде зачислен. В последвалите разговори Кайл многократно се опита да извлече повече информация относно процеса, но Бени всеки път отвърщаше: „Ще поговорим по-късно.“ Странното беше, че в интернет фигурираше единствено името на делото, както и координатите на Уилсън Ръш, неговият адвокатски номер и фирмата, за която работи. Папката бе обозначена с надпис „СЕКРЕТНО“ и Кайл не успя да разгледа съдържанието ѝ. През последните три седмици никое друго дело, заведено в съда на Ню Йорк, район Манхатън, не бе засекретено по подобен начин.

Нещата изглеждаха съмнителни.

Той потърси в интернет информация за „Ейджий, Поу и Епс“ и разгледа огромния им списък с корпоративни клиенти. Фирмата представляваше „Бартин Дайнамикс“ от началото на осемдесетте.

Кайл забрави за купищата работа, струпана на бюрото и около стола му, и потъна в мрежата. Въведе думата „Трайлон“ и скоро попадна на проекта за свръхзвуковия бомбардировач Б-10 и проблемите, произлезли от него. Очевидно неприятностите продължаваха.

Кайл затвори вратата на малкия си кабинет и провери дали принтерът е зареден с достатъчно хартия. Беше петък, към осем вечерта, и въпреки че сътрудниците на списанието често оставаха до късно в офиса, екипът си бе тръгнал за пролетната ваканция. Той разпечата цялата налична информация за „Трайлон“ и „Бартин“ и

зареди още хартия. Намери десетки статии от вестници и списания, описващи провала на Б-10. Принтира всички и прочете по-сериозните материали.

След това Кайл откри над сто военни уебсайта. Един от тях, специализиран в технологии на бъдещето, съдържаха информация за Б-10. Кайл провери архива на всички дела, за да разбере колко пъти „Скъли и Пършинг“ е представлявала „Трайлон“ в съда, и направи същото с „Ейджий, Поу и Епс“ и „Бартин“. Часове наред Кайл се рови в интернет. Колкото по-дебела ставаше папката с документи, толкова по-зле се чувстваше той.

Съществуваха вероятност да е тръгнал по следите на погрешното дело. Не можеше да знае със сигурност, преди да получи потвърждение от Бени. Но в случая не оставаше много място за съмнение. Съвпаденията бяха очевидни. Ставаше дума за милиарди долари, точно както бе казал Бени. Двете корпорации бяха стари конкуренти, а адвокатските фирми се мразеха.

Военни тайни. Кражба на технологии. Индустриален шпионаж. Чуждо разузнаване. Заплахи за съд и наказателно преследване. По всичко личеше, че става дума за мръсна игра с огромни размери, а той, Кайл Макавой, трябваше да се забърка в цялата каша.

През последните седмици често се бе питал кое дело би заслужавало високите разходи, свързани с такъв сложен шпионаж. Причините за спора между две вражески корпорации, бореци се за колосални суми, можеха да са многобройни. Беше предположил, че се касае за някое нарушение на закона за защита на конкуренцията, патентен спор или конфликт между две фармацевтични компании за правата върху поредното хапче за отслабване. Но ето че в този момент пред очите му се разкриваше възможно най-ужасният сценарий. Фирмите искаха да се докопат до златната поръчка на Пентагона, в която бяха намесени секретни технологии, воюващи политици, безскрупулни бизнесмени и други. Списъкът беше дълъг и обезкуражаващ.

Защо не можеше просто да се върне в Йорк и да започне работа в адвокатската кантора на баща си?

В един през нощта Кайл прибра бележниците в раницата си и за няколко секунди изпълни безполезния ритуал по разчистване на бюрото. Огледа се, изгаси осветлението, заключи вратата и за пореден

път осъзна, че всеки опитен агент би могъл да влезе вътре. Не се съмняваше, че Бени и неговата банда вече са били там с бръмбари, кабели, микрофони и всякакви други джаджи, за които дори не смееше да си помисли.

Знаеше също, че го наблюдават. Въпреки изричното му желание да го оставят на мира Кайл усещаше, че го следят. Беше ги видял няколко пъти. Справяха се добре, но допускаха грешки. Номерът е да се преструвам, че изобщо не ги забелязвам, повтаряше си той. Просто ще играя ролята на наивен и безгрижен колежанин, който се разкарва из университета и зяпа момичетата.

Кайл не промени своите навици, маршрути или места за паркиране. Обядваше в един и същ ресторант почти всеки ден. Не смени и кафенето, в което се срещаше с Оливия след лекции. С малки изключения прекарваше времето си в университета или вкъщи. Тъй като навиците му оставаха непроменени, действията на неговите преследвачи станаха по-предсказуеми. Те се отпуснаха, защото Кайл беше твърде лесна мишена. Невинният студент буквално ги приспиваше и когато сетивата им се притъпяваха, ги хващаше в крачка. Той бе виждал един от преследвачите цели три пъти — мъж с червендалесто лице и различни на вид очила и мустаци, които ту се появяваха, ту изчезваха.

В антиквариата книжарница близо до университета Кайл започна да си купува евтини шпионски романи. Вземаше по един всеки път и го слагаше в раницата си. Щом приключеше с него, го изхвърляше в някое кошче в университета и си избираше друг.

Той предполагаше, че всичките му средства за комуникация са под наблюдение. Беше сигурен, че мобилният телефон и лаптопът му се следят. Имейлите, които изпращаше до Джоуи Бернардо, Алън Строк и Бакстър Тейт зачестиха, но съобщенията представляваха кратки поздрави без конкретно съдържание. Действаше по същия начин и с други колеги от „Бета“ под предлог, че иска да поддържа по-интензивна връзка с приятелите си. Обаждаше им се веднъж седмично, за да си поговорят за спорт, училище и кариери.

Ако Бени действително го подслушваше, нямаше да открие и следа от подозрение у Кайл. Кайл съзнаваше, че ако иска да оцелее през следващите седем години, трябва да мисли и да действа като своите противници. Все някак щеше да намери изход от ситуацията.

Бени отново се появи на хоризонта. В събота двамата се видяха в една арабска закувалня в северната част на града, за да хапнат по един сандвич. Той бе обещал да идва веднъж на всеки две седмици, докато Кайл не завърши през май. Когато Кайл го попита защо посещенията са необходими, Бени скалъпи плоското обяснение, че не бива да губят връзка.

С всяка изминала среща Бени ставаше по-дружелюбен. Щеше да си остане безскрупулен наемник, но сякаш му се искаше да разведри обстановката. Казваше, че, така или иначе, са принудени да прекарват дълги часове заедно. Кайл се мръщеше на думите му. Нямаше намерение да се впуска в сладки приказки.

— Имаш ли планове за пролетната ваканция? — попита Бени, докато разгъваха сандвичите си.

— Ще работя — отвърна Кайл. Ваканцията беше започнала предишния ден и половин Йейл бе заминал за Южна Флорида.

— Я стига. Няма ли да прекараш последната си ваканция на плажа?

— Не. Следващата седмица заминавам за Ню Йорк. Ще си търся жилище.

Бени го погледна изненадано и каза:

— Можем да ти помогнем.

— Вече го обсъдихме, Бени. Нямам нужда от помощта ти.

Двамата отхапаха големи парчета от сандвичите си и мълчаливо ги сдъвкаха.

— Някакви новини по делото? — попита накрая Кайл.

Бени побърза да поклати глава. Нищо.

— Вече заведено ли е? — продължи Кайл. — Разкажи ми за него.

Бени прочисти гърлото си и отпи глътка вода.

— Следващата седмица. Нека се срещнем в Ню Йорк. Там ще те въведа в случая.

— Умирам от нетърпение.

Продължиха да се хранят мълчаливо.

— Кога е изпитът за правоспособност? — поинтересува се Бени.

— През юли.

— Къде?

— В Ню Йорк. Някъде в Манхатън. Но не го очаквам с нетърпение.

— Ще се справиш. Кога ще научиш резултатите?

Бени знаеше датите и точните места, на които се провеждаха изпитите в Ню Йорк. Беше му известно и кога излизат оценките в интернет. Знаеше какво се случва с новопостъпилите във фирмата, ако ги скъсаха. Знаеше всичко.

— В началото на ноември. Да не си завършил право?

Лека усмивка, почти кикот.

— О, не. Винаги съм се опитвал да избягвам адвокатите. Но понякога работата ми налага обратното.

Кайл се вслуша внимателно в акцента. На моменти се появяваше, но после пак изчезваше. Той си помисли за израелците и лекотата, с която изучават чужди езици, особено в Мосад и армията.

За пореден път Кайл се запита кой е човекът срещу него.

Пет дни по-късно те се видяха в хотел „Риц-Карлтън“ в Долен Манхатън. Кайл попита Бени дали има офис в града, или винаги работи в хотелски стаи. Така и не получи отговор. Преди срещата Кайл бе разгледал четири апартамента в Сохо и Трайбека. Най-евтиният струваше 4200 долара на месец и беше с площ от седемдесет и пет квадратни метра, но в сградата нямаше асансьор. Наемът на най-скъпия възлизаше на 6500 долара. Той заемаше деветдесет квадрата в един ремонтиран склад. Независимо от цената Кайл държеше да живее сам. Животът му щеше да е достатъчно сложен и без да дели жилището си с друг. Освен това Бени не одобряваше идеята за съквартирант.

Хората на Бени проследиха Кайл и брокера в Долен Манхатън и научиха с точност местонахождението на апартаментите. Преди Кайл да пристигне в хотела, агентите се обадиха на същия посредник, за да го разпитат за жилищата и да си уредят час за оглед. Кайл имаше свободата да избира сам дома си, но преследвачите щяха да претърсват из основи мястото, преди той да се нанесе.

На масичката в хотелската стая Бени бе приготвил дебела папка с документи.

— Делото е заведено миналия петък — започна той. — Във федералния съд в Манхатън. Ищецът е компания на име „Трайлон Ерънотикс“, а ответникът е фирма „Бартин Дайнамикс“.

Кайл попи думите, без да смени изражението си. Проучванията му по случая и страните в процеса обхващаха три дебели бележника,

дълги над две хиляди страници, и растяха с всеки изминал ден. Беше наясно, че не знае колкото своето приятелче Бени, но вече знаеше доста.

А Бени знаеше, че той знае. С помощта на компютърните си специалисти в удобния офис на Брод Стрийт държеше под око лаптопа на Кайл и настолния му компютър в редакцията. Наблюдаваше ги непрекъснато. Когато Кайл отваряше лаптопа си вкъщи, за да напише имейл на своя професор, Бени знаеше. Когато разработваше даден юридически казус, Бени знаеше. Когато преглеждаше заведените дела в Ню Йорк и се ровеше из мръсното минало на „Трайлон“ и „Бартин“, Бени знаеше.

Стой си там и се прави на глупав, синко. И аз ще участвам в играта. Ти си адски умно хлапе, но си твърде наивен, за да разбереш, че жестоко се надценяваш.

Когато в Нова Англия най-после настъпи пролет, университетът се съживи и всички забравиха продължителния студ и мрак на зимата. Цветята цъфнаха, тревата се разделени, а с нарастването на дните студентите започнаха да прекарват все повече време навън. Във въздуха прелитаха стотици фризбита. Хората обядваха на слънце и си правеха пикници. Преподавателите станаха мързеливи, а лекциите по-кратки.

През заключителния семестър в Йейл Кайл реши да стои настрана от студентските празненства. Задържаше се дълго в кабинета си, където работеше усилено върху приключването на юнското издание на „Правен журнал“. Това беше последният му брой като главен редактор и той искаше да бъде най-добрият. А и работата предоставяше подходящо извинение да пренебрегне всичко останало. Накрая Оливия вдигна ръце и двамата се разделиха миролюбиво. Приятелите му — третокурсници, които скоро щяха да се дипломират — се разделиха на две групи. Едните непрестанно пиеха и купонясваха, наслаждавайки се на всеки момент в университета, преди да попаднат в истинския свят. Другите вече мислеха за кариера, учеха за изпита за правоспособност и търсеха жилища в големите градове. Кайл с лекота съумяваше да избегне и двете групи.

На 1 май той изпрати следното писмо на Джоуи Бернардо:

„Скъпи Джоуи,

Дипломирам се на 25 май. Ще дойдеш ли? Алън е зает, а ми е неудобно да питам Бакстър. Ще бъде страхотно да прекараме няколко дни заедно. Моля те, ела без приятелката си. Отговори ми на този адрес с обикновена поща. Не използвай имейл или телефон. Ще ти обясня по-късно.

Поздрави,

Кайл“

Писмото беше написано на ръка и изпратено от офиса на списанието. Седмица по-късно пристигна отговорът:

„Здрасти, Кайл!

Какъв е този остарял начин на общуване? Почеркът ти е ужасен, но май е по-красив от моя. Ще дойда на завършването. Сигурен съм, че ще е забавно. Кое, по дяволите, е толкова потайно, че не можем да го обсъдим по телефона или с имейли? Да не би и ти да откачаш? Защото Бакстър определено не е наред. Здравата е закъсал. Ще се затрие до една година, ако не предприемем нещо. Както и да е. Ръката вече ме заболя и се чувствам като пълен глупак, че пиша с химикалка. Очаквам с нетърпение следващото ти любовно писъмце.

С обич, Джоуи“

Отговорът на Кайл беше по-дълъг и обстоятелствен. Джоуи отново реагира саркастично и го обсипа с нови въпроси. Кайл изхвърли писмото веднага щом го прочете. Двамата си писаха още веднъж и се уговориха за уикенда.

* * *

Пати Макавой реши да не излиза от къщи за дипломирането на сина си. Не че някой положи особени усилия да я измъкне оттам. Всъщност Джон Макавой и Кайл изпитаха облекчение от нейното решение, тъй като присъствието ѝ в Йейл само би усложнило нещата. Тя бе пропуснала церемонията по раздаване на дипломите в „Дюкейн“ преди три години, както и завършването на дъщерите си. С две думи, Пати не уважаваше подобни събития, независимо колко важни бяха за останалите. Тя успя да отиде на сватбите на дъщерите си, но отказа да

помогне при подготовката им. Джон просто написа няколко чека и така семейството се справи и с това изпитание.

Джоуи Бернардо пристигна в Ню Хейвън в събота следобед, ден преди церемонията по дипломирането. Както му бе наредено в писмата, той се отправи към голямата оскъдно осветена пицария „Сантос“, която се намираше на километър и половина от университета. Точно в 15 ч. в събота, на 24 май, Джоуи зае място в едно сепаре в дъното на заведението и зачака. Беше му забавно и любопитно какво ще се случи. Продължаваше да се чуди дали приятелят му не е изгубил разсъдъка си. Минута по-късно Кайл влезе през задния вход и седна срещу него. Дватамата се здрависаха и Кайл погледна към предната врата в далечината. Ресторантът беше почти празен, а от тонколониите звучеше рок парче на Брус Спрингстийн.

— Започвай — подкани го Джоуи, вече не толкова развеселен.

— Следят ме.

— Май си откачил. Напрежението не ти понася.

— Млъкни и слушай внимателно.

Млада сервитьорка се доближи до масата, за да вземе поръчките им. И двамата се спряха на диетична кола, а Кайл поиска и голяма пица „Пеперони“.

— Не съм особено гладен — заяви Джоуи, когато момичето се отдалечи.

— Щом сме в пицария, трябва да си поръчаме пица. Иначе ще изглежда подозрително. След няколко минути през вратата ще влезе мъж с изтъркани джинси, тъмнозелена спортна тениска и бежова шапка за голф. Ще се направи, че не ни забелязва, и вероятно ще седне на бара. Ще си тръгне след по-малко от десет минути. Дори няма да ни погледне, но ще види всичко. Когато излезеш оттук, той или някой от колегите му ще те проследят и ще запишат регистрационния номер на колата ти. Съвсем скоро ще разберат, че съм имал тайна среща със стария ми приятел Джоуи Бернардо.

— Тези типове твои приятели ли са?

— Не. Професионални агенти. Но тъй като съм най-обикновен студент по право, те си мислят, че не забелязвам присъствието им.

— Чудесно. Всичко ми се изясни. А защо, стари приятелю, преследват точно теб?

— Дълга история.

— Да не си започнал да пиеш отново? Или да се друсаш?

— Знаеш, че никога не съм вземал наркотици. И не пия алкохол, нито съм изгубил разсъдъка си. Говоря напълно сериозно и се нуждаю от помощта ти.

— По-скоро от психиатър, Кайл. Държиш се странно, човече. В очите ти има особен блясък.

Вратата се отвори и мъжът влезе в заведението. Беше облечен точно както бе описал Кайл, само че носеше кръгли очила с рогови рамки.

— Не поглеждай натам — прошепна Кайл, а ченето на Джоуи увисна.

Сервитьорката донесе диетичните коли и те отпиха по една глътка.

Непознатият отиде на бара и си поръча наливна бира. От своето място виждаше масата им в дългото огледало зад бутилките с алкохол, но определено не чуваше за какво си говорят.

— Този път носи очила — каза Кайл и се усмихна широко, сякаш разказваше виц. — Но не слънчеви, защото биха привлекли излишно внимание. Избрал е големи кръгли очила, за да може да ни оглежда незабелязано. За бога, опитай се да се усмихнеш. Засмей се с глас. Трябва да изглеждаме като стари приятели, потънали в спомени. Нищо повече.

Джоуи беше толкова изумен, че не успя да изпълни молбата му. Затова Кайл избухна в звучен смях и взе малко парче от пицата веднага щом му я поднесоха. Видимо развеселен, той каза с пълна уста:

— Опитай от пицата, Джоуи. Моля те, усмихни се и кажи няколко думи.

— Какво си направил? Онзи там ченге ли е?

— По-скоро не. Не съм направил нищо лошо, но историята е адски заплетена. Ти също си замесен. Да поговорим за „Пайрътс“.

— „Пайрътс“ са на последно място в класирането и ще си останат там през септември. Избери нова тема или друг отбор. — Най-накрая Джоуи си взе парче пица и отхапа половината. — Пие ми се бира. Не мога да ям пица без бира.

Кайл помахна на мързеливата сервитьорка и поръча една халба.

В единия ъгъл имаше голям телевизор. По И Ес Пи Ен даваха бейзболен репортаж. За известно време двамата се взираха в екрана и

отхапваха от пицата. След десет минути мъжът със спортната тениска изпи бирата, плати в брой и напусна заведението. Когато вратата се затвори зад гърба му, Джоуи попита:

— Какво става, по дяволите?

— Трябва да поговорим, но не тук. Ще ни отнеме повече от час, а после ще изникнат още въпроси. Ако го направим този уикенд, ще ни спипат. Лошите момчета ни наблюдават и щом видят, че обсъждаме сериозни теми, ще се усъмнят. Най-важното в момента е да изядем пицата, да излезем през главния вход и да не оставаме насаме, докато не си заминеш утре.

— Благодаря, че ме покани.

— Не те повиках заради дипломирането, Джоуи. Съжалявам. Искях само да ти дам това. — Кайл плъзна към него сгънат лист хартия. — Пъхни го бързо в джоба си.

Джоуи взе листа, огледа се, сякаш го дебнеха наемни убийци, и го прибра в джоба на джинсите си.

— Какво е това, Кайл?

— Довери ми се, Джоуи. Моля те. Закъсал съм и имам нужда от помощ. Ти си единственият човек, към когото мога да се обърна.

— И аз ли съм замесен?

— Може би. Да довършим пицата и да изчезваме. Ето какво измислих. Наближава четвърти юли. Изведнъж ти хрумва прекрасната идея да отидем на рафтинг по Ню Ривър в Западна Вирджиния. Ще лагеруваме там три дни. Ти, аз и няколко приятели от старата тайфа в „Дюкейн“. Ще прекараме един уикенд по мъжки, докато още имаме възможност. Списъкът съдържа десет имена и имейли, които навярно имаш. Освен това добавих адреса на една фирма, която организира рафтинг турове в Бекли, Западна Вирджиния. Направих необходимите проучвания.

Джоуи кимна недоумяващо. Кайл продължи:

— Целта на пътуването е да се отървем от преследвачите. Щом се доберем до планината, ще излезем извън техния обсег. Там ще поговорим на спокойствие.

— Това е лудост. Не си наред.

— Млъкни, Джоуи. Говоря сериозно. Следят ме през цялото време. Подслушват телефона ми и дори са проникнали в моя лаптоп.

— И не са ченгета?

— Не, далеч по-опасни са от полицаите. Ако прекараме твърде много време заедно, ще се усъмнят и ще съсипят живота ти. Вземи си още пица.

— Не съм гладен.

Настъпи дълго мълчание. Кайл продължи да се храни. Джоуи се втренчи в репортажа по И Ес Пи Ен. Спрингстийн продължаваше да пее.

След няколко минути Кайл заяви:

— Слушай, трябва да тръгваме. Искам да ти кажа много неща, но в момента не мога. Ако организиращ пътуването, ще се позабавляваме и ще имаш възможност да чуеш цялата история.

— Някога бил ли си на рафтинг?

— Разбира се. А ти?

— Не. Мразя водата.

— Винаги дават спасителни жилетки. Хайде, Джоуи, отпусни се. Само след година ще бъдеш женен и животът ти ще е свършил.

— О, много ти благодаря.

— Приеми го просто като среща на стари приятели от колежа. Изпрати имейлите и организирай всичко. Какво ще кажеш?

— Добре, Кайл. Както желаш.

— Използвай тайния код, когато ми пишеш.

— Моля?

— Има го на листа. В имейлите си до мен трябва да споменеш, че тръгваме за река Потомак в западната част на Мериленд. Не бива да даваме прекалено много информация на преследвачите.

— Какво ще направят? Ще ни проследят с моторна лодка по реката?

— Не, но малко предпазливост не е излишна. Не желая да се приближават до мен.

— Всичко е много странно, Кайл.

— А сме едва в началото.

Изведнъж Джоуи избута встрани пицата и се приведе напред. Втренчи се в Кайл и заяви:

— Ще го направя, но трябва да ми подскажеш за какво става дума.

— Елейн се появи отново. И търси възмездие.

Със същата бързина, с която се бе навел към Кайл, Джоуи се дръпна назад и се отпусна на облегалката. Коя Елейн? Не помнеше фамилието ѝ име, а вероятно и никога не го бе знаел. Инцидентът бе станал преди пет-шест години. Ченгетата бяха приключили със случая по възможно най-бързия начин. И то защо? Защото нищо не се бе случило. Нямаше никакво изнасилване. Да, бяха правили секс, но момичето никога не отказваше. През декември той възнамеряваше се ожени за жената на своите мечти и нищо на света не бе в състояние да провали плановете му. Имаше кариера, бъдеще и добра репутация. Не можеше да повярва, че кошмарът се завръща.

Всички тези мисли минаха през главата на Джоуи, но той не успя да ги изрече на глас. Впери очи в Кайл, който го погледна съчувствено. „Будна ли е?“ — пита Джоуи.

Никакъв отговор от Бакстър Тейт или от момичето.

— Ще се справим с проблема, Джоуи. Няма да е лесно, но ще се преборим. Предстои ни дълъг разговор, но не тук и не сега. Да се махаме.

— Добре. Както кажеш.

По-късно същата вечер Кайл се среща с баща си в гръцкия ресторант „Атина“. Към тях се присъедини Джоуи Бернардо, който преди това бе обърнал няколко пътиета и изглеждаше доста замаян. Или пък просто се чувстваше смутен и уплашен, но мислите му несъмнено бяха на друго място. Джон Макавой изпи две мартинита, преди да отвори менюто, и скоро започна да разказва истории за отминали съдебни дела. Джоуи също си поръча мартини. Джинът съвсем оплете езика му, но не подобри неговото настроение.

Кайл го доведе, тъй като не искаше баща му отново да го убеждава, че трябва да обърне гръб на корпоративното право и да се захване с нещо смислено. Но след второто мартини Джон Макавой видя, че Джоуи не следи разговора, и реши все пак да опита. Кайл не искаше да спори с него. Взе си от чесновото хлебче и хумуса и го изслуша. Скоро им донесоха бутилка червено вино и баща му разказа поредната история за свой беден клиент, когото бе защитавал без пари. Разбира се, Джон бе спечелил, както се случваше в повечето адвокатски истории. Старият Макавой винаги беше положителният герой в своите разкази. Спасяваше бедните и защитаваше слабите.

Кайл почти съжали, че майка му не присъства.

По-късно през нощта Кайл обиколи двора на университета за последен път като студент. Учуди се колко бързо са изминали последните три години, но същевременно се почувства уморен от всичко. Бяха му омръзнали лекциите, аудиториите, изпитите и мизерното студентско съществуване. На два̀сет и пет той беше зрял мъж с добро образование, без лоши навици или трайни увреждания. На този етап бъдещето трябваше да е вълнуващо и изпълнено с големи обещания.

Но Кайл бе обзет единствено от страх и мрачни предчувствия. След седем години следване и отличен успех животът му отреждаше само едно — жалката роля на шпионин по неволя.

От двата апартамента, които Кайл обмисляше да наеме, Бени предпочете този в някогашния касапски квартал до хотел „Гансворт“. Намираше се в стара сграда на сто и двацет години, служила навремето като кланица за добитък. Но първоначалното ѝ предназначение оставаше в миналото. Строителната фирма бе свършила чудесна работа по ремонта, превръщайки мястото в модерна постройка с бутици на партера и просторни офиси и луксозни апартаменти на по-горните етажи. Бени не се интересуваше нито от лукса, нито от местоположението. Привличаше го фактът, че жилището над „5Г“ също е свободно. Той веднага се възползва от шанса и нае „6Г“ срещу 5200 долара на месец. Сключи договор за половин година и зачака Кайл да избере „5Г“.

Кайл обаче предпочиташе другия апартамент, който се намираше на втория етаж в една сграда на Бийкман Стрийт, близо до кметството и Бруклин Бридж. Беше по-малък и по-евтин. Струваше 3800 долара на месец все пак фантастична сума за предлаганата квадратура. В Ню Хейвън Кайл поделеше наем от хиляда долара за същинска дупка, но тя бе далеч по-просторна от всички жилища, които бе разгледал в Манхатън.

„Скъли и Пършинг“ му платиха бонус от 25 000 долара при подписване на договора и Кайл реши да ги използва, за да си намери хубава квартира още в началото на лятото, когато се предлагаха повече свободни апартаменти. Плануваше да се затвори в новия си дом, да учи шест седмици без прекъсване и да си вземе изпита в Ню Йорк в края на юли.

Щом разбра, че Кайл е избрал жилището на Бийкман Стрийт, Бени нареди на един от своите агенти да се свърже с брокера и да му предложи повече пари. Планът проработи и скоро Кайл пое към касапския квартал. Когато той даде устното си съгласие да наеме „5Г“ за една година срещу 5100 долара месечно, Бени изпрати екип техници, които да „аранжират“ квартирата, преди Кайл да се нанесе. В

стените на всяка стая бяха монтирани подслушвателни устройства. Телефонът и интернет линиите бяха свързани с компютрите в апартамент „6Г“. Специалистите инсталираха общо четири скрити камери в хола, кухнята и двете спални. Те можеха да бъдат прибрани незабавно, в случай че Кайл или някой друг затършуваше наоколо, и също бяха закачени за компютрите в „6Г“. Така Бени и неговите хора щяха да следят Кайл във всеки момент, освен когато се къпеше, бръснеше, миеше зъбите си или ползваше тоалетната. Някои неща трябваше да си останат лични.

На 2 юни Кайл натовари цялото си имущество в джипа и напусна Йейл и Ню Хейвън. През първите няколко километра се отдаде на обичайната носталгия по отминалите студентски години, но някъде към Бриджпорт мислите му се насочиха към изпита за правоспособност и онова, което го чакаше след това. Пое към Манхатън, където смяташе да прекара няколко дни при приятели. На 15 юни щеше да се нанесе в новото жилище. Все още не беше подписал договора за наем и брокерката започваше да губи търпение. Кайл не отговаряше на обажданията ѝ.

На 3 юни, според предварителната уговорка, той взе такси до хотел „Пенинсула“ в центъра и се срещна с Бени в стая на десетия етаж. Резидентът носеше обичайното безлично облекло — тъмен костюм, бяла риза, скучна вратовръзка и черни обувки, — но този път разполагаше с допълнителни аксесоари. Беше свалил самото си и върху ризата му се открояваше лъскав черен кобур с деветмилиметрова берета под лявата му ръка. Едно бързо движение и пистолетът щеше да влезе в употреба. В присъствието на подобен арсенал на Кайл му хрумнаха стотици саркастични забележки, но в последния момент реши да замълчи. Беше очевидно, че Бени държи оръжието да бъде забелязано, и вероятно очакваше коментар.

Просто не му обръщай внимание.

Кайл зае обичайната поза при срещите си с Бени — качи десния крак върху лявото си коляно, скръсти ръце и погледна презрително събеседника си.

— Поздравления за дипломирането — каза Бени и отпи глътка кафе от една картонена чаша. Стоеше до прозореца, който гледаше към Пето Авеню. — Добре ли мина всичко?

Ти беше там, нещастнико. Твоите приятелчета наблюдаваха мен и Джоуи в пицарията. Знаеш какво вечеря баща ми и колко чаши мартини изпи. Видя как Джоуи излиза мъртвопиян от гръцкия ресторант. Главорезите ти сигурно са ме снимали, докато позирах с шапка и тога.

— Страхотно — отвърна Кайл.

— Радвам се. Намери ли си жилище?

— Май да.

— Къде?

— Защо питаш? Не се ли разбрахме да стоиш далеч от живота ми?

— Просто се опитвам да бъда мил, Кайл.

— Защо? Вбесявам се всеки път, когато започнеш да любезничиш, сякаш сме стари приятели. Не съм тук по свое желание. Не говоря с теб, защото искам. В момента бих предпочел да съм някъде другаде. Дойдох, защото ме изнудваш. Мразя те. Разбра ли? Никога не го забравяй. И престани да се правиш на любезен. Не ти отива.

— Мога да бъда и гадняр.

— Но ти си гадняр!

Бени отпи от кафето и продължи да се усмихва.

— Нека продължим. Може ли да попитам кога ще се явиш на изпита за адвокат?

— Не, защото знаеш твърде добре. Защо ме повика, Бени? Каква е целта на срещата ни?

— Исках просто да те видя. Да те поздравя за дипломирането и преместването ти в Ню Йорк. Да разбере как е семейството ти. Такива неща.

— Трогнат съм.

Бени остави чашата и взе един дебел бележник. Подаде го на Кайл с думите:

— Това са последните документи, заведени по делото „Трайлон“ срещу „Бартин“. Молба за прекратяване на процеса, писмени показания и доказателства на ищеца, изложения на двете страни. Съдебна заповед, отхвърляща молбата, отговор на ответника „Бартин“ и така нататък. Както ти е известно, делото е засекретено, така че в момента държиш незаконно копие.

— Как се сдоби с него? — поинтересува се Кайл.

Бени се усмихна глупаво, както правеше всеки път, когато не искаше да отговори на въпросите на Кайл.

— В свободното си време може да се запознаеш с делото.

— Един въпрос. Струва ми се малко вероятно „Скъли и Пършинг“ да ме зачислят към екипа, който се занимава с процеса. Още по-абсурдно е да вярваме, че ще позволят на един новак да припари до документите. Сигурно си мислил за това.

— А въпросът е?

— Какво ще стане, ако не ме допуснат до случая?

— Заедно с теб ще постъпят още стотина младши адвокати, каквато беше практиката през последните две години. Близко десет процента ще работят в отдел „Съдебни процеси“. Другите ще поемат останалото — фирмени сливания и придобивания, данъци, антимонополни дела, трансакции, ценни книжа, финанси, недвижими имоти и всички прекрасни услуги, предлагани от компанията. Ти ще си звездата сред новациите в „Съдебни процеси“, тъй като си най-умният, и ще работиш по осемнайсет часа на ден, седем дни в седмицата. Освен това ще се подмазваш, ще си пъхаш носа навсякъде и ще направиш всичко възможно, за да блеснеш. Ще настояваш да работиш по делото и понеже то е най-голямото във фирмата, накрая ще те зачислят към екипа.

— Съжалявам, че попитах.

— А докато си пробиваш път към него, ще ни предаваш ценна информация.

— Например?

— Рано е за обяснения. Сега е важно да се съсредоточиш върху изпита си.

— Добре, че ми каза. Не се бях сетил.

Двамата продължиха да се заяждат още десетина минути и както обикновено, Кайл си тръгна вбесен. Докато пътуваше с таксито, се обади на брокерката и ѝ обясни, че се отказва от апартамента в касапския квартал. Жената се ядоса, но запази самообладание. Кайл не бе подписал никакъв документ и тя не можеше да го преследва по юридически път. Обеща да ѝ се обади след няколко дни, за да продължат с търсенето на по-малка и по-евтина квартира.

Кайл премести вещите си в празната стая на апартамента на Чарлс и Чарлс в Сохо — двама възпитаници на Йейл, които бяха завършили преди година и работеха в различни компании. Момчетата бяха играли заедно лакрос в университета „Допкинс“ и вероятно имаха интимни отношения, въпреки че не ги огласяваха, поне не в Йейл. На Кайл му беше все едно. Нуждаеше се от легло за известно време и място, където да складира имуществото си. Освен това искаше да държи настрана Бени. Момчетата му предложиха неугледната стая без пари, но Кайл настоя да им плаща по двеста долара на седмица. Апартаментът предоставяше отлична възможност за учене, тъй като съквартирантите му рядко си стояха вкъщи. И двамата работеха по сто часа седмично.

Съвсем скоро Бени разбра, че операцията е претърпяла неуспех. Провалът му струваше шестмесечен наем от по 5200 долара за апартамент „6Г“ в старата кланица, разходите по скъпото „аранжиране“ на „5Г“ и едногодишни вноски по 4100 долара за жилището на Бийкман Стрийт. Той се разгневи, но не изпадна в паника. Пропилените пари не бяха от значение. Притесняваше се по-скоро от непредвидимостта на събитията. През изминалите четири месеца Кайл рядко ги бе изненаждал. Проследяването не доведе до конкретен резултат. Пътуването до Питсбърг през февруари бе подложено на подробен анализ и вече не ги тревожеше. Но в момента Кайл се местеше в големия град, където наблюдението ставаше по-трудно. Обикновено цивилните обекти не създаваха затруднения, тъй като действията им бяха доста предсказуеми.

Но защо Кайл се опитваше да им се изплъзне, ако не знаеше, че го следят? Подозираше ли, че го наблюдават? Колко предсказуеми бяха реакциите му?

Бени бързо се съвзе от удара и се захвана със следващия проект — проучването на Чарлс и Чарлс и огледа на техния апартамент.

* * *

Вторият опит за детоксикация на Бакстър Тейт започна с почукване на входната му врата. Последва още едно. Той не отговаряше на мобилния си телефон. Беше се прибрал с такси в четири

сутринта от модерен нощен клуб в Бевърли Хилс. Шофьорът му бе помогнал да влезе в апартамента.

След четвъртото почукване вратата се отвори тихо и без усилие, тъй като Бакстър не се бе постарал да я заключи. Двама мъже, специализирани в прибирането на алкохолици и наркомани, откриха Бакстър в леглото му. Носеше дрехите от миналата нощ — бяла ленена риза, осеяна с петна от алкохол, черно спортно яке „Дзеня“, избелени дизайнерски джинси и мокасини „Брагано“. На загорелите му глезени не се виждаха чорапи. Спеше дълбоко, но не хъркаше. Беше жив, но нямаше да е още дълго, ако продължаваше по същия начин.

Мъжете претърсиха енергично спалнята и банята за оръжия. И двамата носеха пистолети, скрити под саката им. Те се свързаха по радиостанцията с колата отвън и в апартамента влезе чичото на Бакстър, мъж на име Уолтър Тейт. Чичо Уоли, брат на баща му, беше единственият преуспял от пет деца. Преди три поколения семейството бе получило огромно наследство, което се стопяваше със сигурни, макар и не заплашителни темпове. За последно Уолтър бе срещнал племенника си в една адвокатска кантора в Питсбърг, за да го измъкне от поредната каша след шофиране в нетрезво състояние.

Тъй като четиримата му братя и сестри не можеха да вземат и най-елементарни решения, Уолтър отдавна бе поел ролята на глава на семейството. Следеше инвестициите, контактуваше с адвокатите, държеше настрана пресата и се намесваше неохотно, когато племенниците му загазеха. Собственият му син бе загинал при нелеп инцидент с делтапланер.

Уолтър помагаше на Бакстър за втори и последен път. Първият беше преди две години, и пак в Лос Анджелис. Тогава момчето замина на лечение в едно ранчо в Монтана, където прекарваше времето си в яздене на коне и общуване с нови приятели. Съзря светлина в тунела, но остана трезвен само две седмици след завръщането към неуспешната си холивудска кариера. Уолтър даваше по два шанса на всички. После вдигаше ръце и ги оставяше да се оправят, както намерят за добре.

Бакстър бе лежал неподвижно около девет часа, когато чичо Уоли разтреса силно крака му и го извади от ступора. Бакстър се уплаши, щом видя тримата непознати мъже. Отдръпна се назад и се сви в другия край на леглото. В следващия миг разпозна чичо Уоли.

Стори му се леко оплешивял и по-закръглен. Откога не се бяха виждали? Роднините му никога не се събираха — всъщност правеха всичко възможно, за да се избягват.

Бакстър потърка очи и разтри слепоочията си. Изведнъж усети ужасно главоболие. Погледна към чичо Уоли и двамата непознати.

— Я виж ти! — възкликна той. — Как е леля Рошел?

Рошел беше първата съпруга на Уолтър и единствената, която Бакстър помнеше. Като дете се ужасяваше от нея и оттогава я ненавиждаше.

— Почина миналата година — отвърна Уолтър.

— Колко ужасно! Какво те води в Ел Ей? — Той събу обувките си и прегърна възглавницата. Знаеше накъде отиват нещата.

— Четиримата тръгваме на малка екскурзия, Бакстър. Ще те заведем в нова клиника, където ще ти помогнат да се откажеш от алкохола. После ще се погрижат за възстановяването ти.

— Поредната интервенция?

— Да.

— Страхотно. Такива работи се случват непрекъснато тук. Истинско чудо е, че изобщо се правят филми в Холивуд. Всички са въввлечени в поредната проклета интервенция. Едва ли ще ми повярваш, но преди два месеца аз самият участвах в подобно нещо. Помогнах за спасяването на мой приятел. Можеш ли да си представиш? Седях в една хотелска стая с още няколко човека. Тогава бедният Джими влезе с бира в ръка и попадна в капан. Брат му го накара да седне, а ние го наобиколихме, за да му кажем какъв нещастник е всъщност. Той се разплака — алкохолиците винаги го правят. И аз плаках, нали? Спомням си много добре. Трябваше да чуеш как поучавам Джими за вредата от водката и кокаина. Ако не ревеше толкова силно, вероятно щеше да ме послуша. Може ли малко вода? Тези кои са?

— Просто ме придружават — заяви чичо Уоли.

— Така си и помислих.

Един от мъжете му подаде бутилка вода. Бакстър я пресуши на един дъх, а течността се стече по брадичката му.

— Имаш ли някакви болкоуспокоителни? — попита отчаяно той. Подадоха му хапчета и нова бутилка. Бакстър ги изпи и добави: — Къде отиваме този път?

— В Невада. До Рино има една клиника. Намира се в планината. Местността е страхотна.

— Само да не е каубойско ранчо. Няма да издържа отново трийсет дни на кон. Още ме боли задникът от предишното лечение.

Чичо Уоли продължаваше да стои до леглото. Не бе помръднал от мястото си.

— Никакви коне този път. Мястото е различно.

— Нима? Чувал съм, че всички са еднакви. Хората тук често споделят впечатленията си от последната терапия. Перфектен начин да свалиш някоя мацка.

Бакстър говореше със стиснати очи, тъй като болката прорязваше главата му.

— Не, по-различно е.

— В какъв смисъл?

— Условията са по-сурови и ще останеш по-дълго.

— Колко дълго?

— Колкото е необходимо.

— Не може ли просто да обещаеш, че ще се откажеш от алкохола, и да си спестим всички тези глупости?

— Не.

— Предполагам, че нищо не зависи от мен, щом си дошъл чак дотук. Все пак ти си вождът на жалкото ни племе.

— Точно така.

— А ако реша да те пратя по дяволите и да се оплача в полицията, че сте влезли с взлом в дома ми, ти просто ще повдигнеш въпроса за попечителските фондове, нали?

— Да.

Бакстър усети внезапен пристъп на гадене. Скочи от леглото, хвърли встрани якето си и хукна към банята. Повръщаше шумно и продължително, като от време на време прекъсваше за някоя псувня. После изплакна лицето си, погледна подпухналите си кървясали очи в огледалото и осъзна, че ще е добре да прекара няколко дни без пиене. Но все пак не можеше да си представи живот, лишен от алкохол и наркотици.

Един от прадядовците на Бакстър бе основал попечителските фондове, без да си дава сметка за последствията. В епохата преди частните самолети, луксозните яхти, кокаина и милионите други

начини за пропиляване на семейното богатство хората проявяваха благоразумието да спестят пари за бъдещите поколения. Дядото на Бакстър обаче бе съзрял опасността. Той бе наел няколко адвокати и бе създал специален борд от съветници, които имаха правото да вземат предпазни мерки в дадени случаи. Бакстър получаваше месечна издръжка, която му осигуряваше приличен живот, без да се налага да работи. Но по-сериозните суми можеха да бъдат замразени във всеки момент и чичо Уоли ги контролираше с желязна ръка.

Щом той казваше, че Бакстър трябва да се подложи на лечение, младежът бе длъжен да го послуша.

Бакстър стоеше до вратата на банята, облегал ръце на рамката, и гледаше тримата мъже, които не помръдваха. После се обърна към най-близкия до него и попита:

— Каква е вашата роля? Да ми счупите пръстите, в случай че се съпротивлявам?

— Не — отвърна мъжът.

— Да вървим, Бакстър — подкани го Уолтър.

— Имам ли нужда от багаж?

— Не.

— С твоя самолет ли заминаваме?

— Да.

— Миналия път ми позволиха да се напия за последно.

— От клиниката казаха, че може да пиеш колкото искаш по време на пътуването. Барът е добре зареден.

— Колко трае полетът?

— Час и половина.

— Налага се да пия бързо.

— Сигурен съм, че ще се справиш.

Бакстър махна с ръце и се огледа из спалнята.

— А жилището? Сметките, чистачката, пощата?

— Ще се погрижа за всичко. Хайде.

Бакстър изми зъбите си, среса се и облече нова риза. След това последва чичо Уоли и двамата непознати към черния ван отвън. Те потеглиха и никой не продума през първите няколко минути. Накрая тишината бе нарушена от Бакстър, който заплака на задната седалка.

Подготвителният курс за изпита за правоспособност се провеждаше в университета „Фордам“ на Шейсет и втора улица, в огромна аудитория, пълна с неспокойни, вече бивши студенти по право. Всеки делничен ден от 9:30 до 13:30 ч. различни преподаватели от юридическите факултети на близките университети ги запознаваха с особеностите на конституционното, корпоративното и наказателното право, недвижимите имоти, доказателствата, договорните отношения и редица други въпроси. Тъй като всички присъстващи в залата тъкмо се бяха дипломирали, материалът им се струваше познат и разбираем. Но обемът беше съкрушителен. Кошмарният изпит, който траеше общо шестнайсет часа в продължение на два дни, покриваше цели три години интензивно следване. Трийсет процента от студентите не го вземаха от първия път. Ето защо никой не се колебаеше да плати три хиляди долара за подготвителния курс. „Скъли и Пършинг“ поех разходите на Кайл и останалите нови служители.

Напрежението бе осезаемо още когато Кайл прекрачи прага на аудиторията във „Фордам“, и не изчезна до края. На третия ден той се присъедини към няколко приятели от Йейл, които скоро сформираха учебна група. Срещаха се всеки следобед и често работеха до късно вечерта. По време на тригодишното си следване бяха очаквали с ужас деня, в който трябваше отново да се потопят в мрачния свят на федералните данъци и скучната реалност на Единния търговски кодекс, и ето че моментът настъпи. Изпитът изцеждаше силите им.

В „Скъли и Пършинг“ проявяваха снизходителност към един провал, но не и към втори. Два несполучливи опита, и служителят изхвърчаше. Някои безскрупулни фирми даваха един-единствен шанс, но имаше и по-разумни компании, които допускаха две скъсвания, ако младокът беше достатъчно обещаващ в други аспекти. Независимо от всичко страхът от провал дебнеше отвсякъде и често водеше до безсънни нощи.

Кайл обикаляше града по всяко време на денонощието, за да се спаси от еднообразието и да избистри главата си. Разходките се оказаха полезни и дори вълнуващи. Той научи имената на улиците, спирките на метрото, автобусните маршрути и особеностите на големия град. Откри денонощни кафенета и пекарни, които предлагаха топъл хляб в пет сутринта. Намери една прекрасна стара книжарница в Гринич Вилидж и отново се посвети на шпионските романи.

След като прекара три седмици в града, Кайл най-накрая попадна на подходящо жилище. Една ранна утрин той седеше до прозореца в кафене на Седмо Авеню в Челси. Пиеше двойно еспreso и четеше „Таймс“, когато видя двама мъже да изнасят някакво канапе от входа на отсрещната сграда. Не приличаха на хамали и имаха доста измъчен вид. Те буквално метнаха канапето в един ван и влязоха обратно в сградата. Минути по-късно се появиха с голямо кожено кресло, което натовариха по същия начин. Мъжете бързаха и не изглеждаха особено щастливи, че се местят. До входа имаше магазин за здравословни храни, а два етаж по-нагоре висеше съобщение, че апартаментът се дава под наем. Кайл бързо пресече улицата, заговори единия мъж и го последва по стълбите, за да огледа жилището. То се намираше на третия етаж и се състоеше от три малки стаи и тясна кухня. Кайл научи от досегашния наемател Стив, че му се налага спешно да напусне града. Двамата се споразумяха за осеммесечен договор при наем от 2500 долара. Същия следобед Кайл се върна в апартамента, за да подпише документите и да получи ключовете.

Той благодари на Чарлс и Чарлс, натовари скромното си имущество в джипа и след двайсет минути се озова на ъгъла на Седмо Авеню и Западна Двайсет и шеста улица. Първо се сдоби със старо легло и нощно шкафче от един пазар за използвани вещи. После си купи телевизор с 50-инчов плосък екран. Нямахте защо да бърза с обзавеждането на жилището. Кайл се съмняваше, че ще живее там повече от осем месеца, а и не възнамеряваше да кани гости. Мястото беше добро като за начало. След това щеше да си намери нещо по-подходящо.

Преди да замине за Западна Вирджиния, той внимателно заложи куп капани. Наряза един кафяв конец на няколко ивици и с помощта на вазелин ги закрепил за долната част на трите вътрешни врати. Като се изправи и погледна надолу, Кайл видя, че те едва се забелязват върху

дъбовата окраска, но ако някой отвореше вратите, със сигурност щеше да ги размести. До едната стена в хола Кайл бе наредил учебници, тетрадки и различни папки — все безполезни неща, които още не бе готов да изхвърли. Бяха струпани безразборно, но той ги подреди по определен начин и ги снима с цифров фотоапарат. Всеки, който се опита да рови из вещите му, щеше да ги разбута. Кайл предупреди новата си съседка, възрастна жена от Тайланд, че ще отсъства за четири дни и не очаква посетители. Помоли я да се обади в полицията, ако чуе нещо съмнително. Тя се съгласи, но Кайл не бе сигурен, че е разбрала и дума от казаното.

Контраразузнавателната му тактика беше елементарна, но според шпионските романи най-простите методи често постигаха желания ефект.

* * *

Ню Ривър тече през планината Алегени в южната част на Западна Вирджиния. На места е бурна, на други спокойна, но всеки участък е живописен. Някои бързеи са от клас 4 и предоставят идеални възможности за опитните каякари. По-бавните води пък привличат хиляди почитатели на рафтинга всяка година. Заради популярността на региона там има няколко фирми, които организират подобни турове. Кайл намери една до градчето Бекли.

Джоуи, Кайл и още четири момчета от „Бета“ се срещнаха в местен мотел. Вечерта пресушиха две каси бира, за да отпразнуват 4 юли, и на другата сутрин се събудиха с махмурлук. Кайл, разбира се, пи единствено диетична сода и осъмна, мъчейки се да разнищи тайните на Закона за фалитите. Когато погледна петимата си приятели, се почувства горд, че е останал трезвен.

Инструкторът беше груб местен тип на име Клем. Той им обясни някои правила за седемметровата гумена лодка, с която изкарваше прехраната си. Каските и спасителните жилетки бяха задължителни. Пушенето беше забранено. Пиенето също, поне докато лодката се движеше по реката. Когато спираха за обяд или да пренощуват, можеха да се наливат, колкото поискат. Клем преброи десет каси бира и осъзна какво го очаква. През първата сутрин не се случи нищо особено.

Слънцето грееше силно, а компанията изглеждаше унила. В късния следобед те започнаха да се пръскат с вода и да скачат в реката. Към пет часа се изтощиха и Клем намери пясъчна ивица, където да прекарат нощта. След като всеки изпи по няколко бири и Клем обърна една, те разпънаха четири палатки и устройоха лагера. Клем изпече пържоли на скарата и след вечеря компанията се отправи на първата си обиколка.

Кайл и Джоуи тръгнаха по течението на реката. След по-малко от километър се увериха, че са се отдалечили достатъчно. Седнаха на един дънер и потопиха крака във водата.

— Да започваме — каза Джоуи, минавайки директно към въпроса.

В продължение на седмици и месеци Кайл се бе измъчвал от мисълта за предстоящия разговор. В никакъв случай не искаше да съсипе живота на приятеля си, но в крайна сметка реши, че трябва да му разкаже историята. Без да спести нищо. Мотивира своето решение, като постоянно си повтаряше, че самият би искал да узнае истината, в случай че ролите бяха разменени. Ако Джоуи пръв бе гледал записа и бе научил за потенциалните опасности, Кайл щеше да държи да разбере. Но той трябваше да сподели историята най-вече защото се нуждаеше от помощ. Тази мисъл го караше да се чувства като егоист. Имаше предварителен план, който не бе в състояние да изпълни сам, особено докато Бени дебнеше в сенките. Планът лесно можеше да претърпи провал и да доведе до твърде много рискове. Съществуваше вероятност Джоуи да го отхвърли още в самото начало. Първата стъпка бе свързана с Елейн Кийнан.

Джоуи слушаше внимателно, докато Кайл описваше с най-големи подробности срещата си с Бени. Изуми се, когато чу за видеозаписа. Остана озадачен от опитите за изнудване. Обзе го ужас при мисълта, че някакво отдавна забравено момиче го обвинява в изнасилване и разполага с доказателства в подкрепа на твърденията си.

Кайл му разказа всичко, но премълча информацията за съдебния процес. Все още не бе взел изпита и нямаше разрешително, но вече бе подписал договор със „Скъли и Пършинг“ и чувстваше моралното задължение да пази в тайна фирмените дела. Представите му изглеждаха наивни предвид нещата, които щяха да го принудят да

прави в бъдеще, но за момента кариерата му бе неопетнена и той държеше да спазва етичния кодекс.

Отначало Джоуи се опита да отрече всякаква връзка с Елейн, но Кайл бързо го обезсърчи.

— Има те на записа — изрече възможно най-съчувствено той. — Правиш секс с момиче, което вероятно не е в съзнание. И то в нашия апартамент. Бакстър действа пръв, после идва твой ред. Гледах го на дванайсетинчов лаптоп. Ако се стигне до съдебен процес, ще покажат филма на гигантски монитор. Като на кинопрожекция. Всички присъстващи, особено съдебните заседатели, несъмнено ще те разпознаят. Съжалявам, Джоуи, но присъстваш на записа.

— Чисто гол?

— Напълно. Спомняш ли си инцидента?

— Случи се преди пет години, Кайл. Постарах се да го забравя.

— Но все пак имаш спомен?

— Разбира се, но нямаше никакво изнасилване — отвърна неохотно Джоуи. — Сексът беше нейна идея.

— Това не става съвсем ясно на записа.

— Във филма липсват някои важни подробности. Първо, всички се разбягахме, когато ченгетата пристигнаха въпросната вечер. Дватама с Бакстър се промъкнахме в апартамента на Тело, където имаше по-скромно парти. Елейн беше там и, както обикновено, доста пияна. Останахме няколко минути и изчакахме полицаите да си тръгнат. После Елейн предложи да отидем в нашия апартамент за един бърз „сеанс“, както обичаше да го нарича. С мен и Бакстър. Винаги се държеше предизвикателно, Кайл. Беше най-развратното момиче в „Дюкейн“. Всеки го знаеше. Изглеждаше страхотно и не отказваше на никого.

— Спомням си доста добре.

— Не съм срещал толкова разкрепостено и агресивно момиче. Затова се шокирахме, когато ни обвини в изнасилване.

— Полицията бързо загуби интерес поради същата причина.

— Точно така. Има и още нещо. Малка подробност, която не присъства на видеозаписа. Вечерта преди партито с Алън и още няколко души ходихте на мач на „Пайрътс“. Сецаш ли се?

— Да.

— Тогава Елейн дойде за пореден път вкъщи. Направихме тройка. С нея и Бакстър. А само ден по-късно, при абсолютно същите обстоятелства, тя губи съзнание и впоследствие решава, че е била изнасилена.

— Не си спомням.

— Не беше нещо важно, докато Елейн не се оплака. С Бакстър решихме да премълчим историята, защото се страхувахме да не претендира, че сме я изнасилили два пъти. Ето защо забравихме за случилото се. Но когато полицаите ни притиснаха, трябваше да им кажем. След като разбраха, те се оттеглиха и всичко приключи. Изнасилване нямаше.

Малка костенурка доплува до близкия дънер и сякаш впери очи в тях. Дватамата се загледаха в нея и дълго мълчаха.

— Бакстър и Алън знаят ли за записа? — попита накрая Джоуи.

— Още не. Достатъчно трудно ми беше да се доверя на теб.

— Страшно съм ти благодарен.

— Съжалявам. Имам нужда от подкрепа.

— За какво?

— Не знам. В момента просто трябва да поговоря с някого.

— Какво искат тези хора?

— Нещата са съвсем прости. Планът е да ме внедрят като шпионин в адвокатската фирма. Очакват да им предоставям поверителна информация, която ще бъде използвана от конкуренцията за спечелване на голямо съдебно дело.

— Наистина звучи просто. Какво ще стане, ако те хванат?

— Ще ми отнемат разрешителното и ще ме осъдят на пет години затвор. Не федерален, а щатски.

— Само това ли?

— Ще бъда разорен, унижен и какво ли още не.

— Май се нуждаеш не само от приятел.

Костенурката се придвижи до брега и изчезна сред корените на едно изсъхнало дърво.

— По-добре да се връщаме — заяви Кайл.

— Трябва да поговорим пак. Нека обмисля ситуацията.

— Ще се измъкнем отново по-късно.

Те тръгнаха обратно към лагера по брега на реката. Слънцето се бе скрило зад планината и нощта се спускаше бързо. Клем разпали

въглищата и добави малко дърва. Младежите се събраха около огъня, взеха си по бира и се впуснаха в приказки. Кайл попита дали някой е говорил с Бакстър. Носеха се слухове, че семейството му го е изпратило в добре охранявана клиника, но не се знаеше със сигурност. Никой не се бе чувал с него от три седмици. Момчетата подеха стари истории за Бакстър. Джоуи мълчеше, очевидно угрижен.

— Да нямаш проблеми с приятелката? — попита го Клем.

— Не, просто ми се спи.

Към 21:30 ч. всички оклюмаха. Бирата, слънцето и храната най-после оказаха своето влияние. След като Клем разказа поредния дълъг и безинтересен виц, те се отправиха към спалните си чували. Кайл и Джоуи щяха да спят в една палатка. Докато оправяха надуваемите си дюшеци, Клем се провикна:

— Не забравяйте да проверите за змии.

После се засмя и те предположиха, че това е поредният му опит да се пошегува. Десет минути по-късно той захърка. Шумът на реката скоро приспа всички.

В 3:20 ч. Кайл погледна часовника си. След три тежки седмици, прекарани в подготовка за изпита, не спеше добре. Фактът, че лежеше на земята, определено не му помогна.

— Буден ли си? — прошепна Джоуи.

— Да. Предполагам и ти.

— Не мога да заспя. Да отидем да поговорим.

Те внимателно разкопчаха ципа на палатката и се измъкнаха от лагера. Кайл водеше, осветявайки пътя напред, и се оглеждаше за змии. По едно време пътеката стана камениста. След няколко минути двамата спряха пред огромен камък. Кайл изгаси фенера и очите им постепенно се приспособиха към мрака.

— Да започнем отначало — предложи Джоуи. — Опиши ми отново записа.

Филмът се бе запечатал в съзнанието на Кайл и той възпроизведе безпроблемно всеки аспект от него — точния час на сцените, местонахождението на камерата, ъгъла на снимане, участниците, появата на ченгетата и Елейн Кийнан. Джоуи го изслуша за втори път, без да продума.

— Добре, Кайл — заяви накрая той. — Знаеш за записа още от февруари. Имал си достатъчно време да помислиш. Чувствам се адски

объркан. Какво предлагаш да направим?

— Вече взех най-важното решение. Сега съм официален служител на „Скъли и Пършинг“ и по някое време ще трябва да се захвана с мръсната работа. Но държа да знам две неща. Първото засяга Елейн. Разбрах къде живее, но искам да науча в какво състояние се намира в момента. Ще тръгне ли да рови из миналото, или е решила да продължи напред? Доволна ли е от сегашния си живот, или продължава да мисли за случилото се? Бени твърди, че е наела адвокат и търси справедливост. Дори да е така, трябва да узная истината.

— Защо?

— Защото Бени е професионален лъжец. Налага се да разбере дали Елейн все още е ядосана, или просто желае да разори всички ни и най-вече Бакстър. Това може да повлияе на поведението ми във фирмата.

— Къде е тя?

— Знам само, че живее в Скрантън. За две хиляди долара можем да наемем частен детектив, който да ни предостави повече информация. Готов съм да поема разходите, но няма как да се свържа с него, защото ме следят.

— Значи искаш аз да го направя?

— Да. Но трябва да внимаваш. Никакви телефони или имейли. В Питсбърг има един известен детектив. Офисът му е близо до твоята работа. Ще ти дам парите, за да му платиш, а той ще направи необходимото разследване. Никой няма да разбере.

— А след това?

— Искам да знам кой е Бени и за кого работи.

— Желая ти късмет.

— Знам, че няма да е лесно. Вероятно защитава интересите на конкурентна адвокатска фирма или клиент, замесен в голям съдебен процес. Не е изключено да е агент на американското или някое чуждо разузнаване. Щом ме принуждават да шпионирам, аз трябва да разбера за кого го правя.

— Много е рисковано.

— Рисковано, но осъществимо.

— Как по-точно?

— Все още не съм измислил.

— Страхотно. Предполагам обаче, че съм част от бъдещия ти план.

— Нуждая се от помощ, Джоуи. Няма към кого да се обърна.

— Имам по-добра идея. Защо не се свържеш с ФБР? Кажим им, че тази отрепка те принуждава да крадеш фирмени тайни.

— Повярвай, и такъв вариант ми мина през главата. Разсъждавах над него с часове, но идеята не ми хареса. Повече от ясно е, че Бени ще използва записа. Ще изпрати копие до полицията в Питсбърг и до Елейн и нейната адвокатка, придружено със съвети как да нанесат максимална вреда на нас двамата, Алън и Бакстър. После ще го качи в интернет и записът ще стане неизменна част от живота ни. Нима искаш Блеър да разбере?

— Не.

— Този тип е безскрупулен, Джоуи. Професионален шпионин с неограничени финансови възможности и достатъчно човешки ресурси, за да постигне целите си. Ще ни се надсмива от някое скришно място, където ФБР няма да може да го открие.

— Щом е толкова недосегаем, по-добре не го закачай.

— Няма да действам необмислено. Виж, Джоуи, има шанс да оцелея. Ще върша мръсната работа няколко години и когато вече не съм им нужен, Бени ще изчезне. Дотогава ще съм нарушил всеки етичен принцип и закон в страната, но ще бъда свободен.

— Звучи ужасно.

Джоуи имаше право. Кайл се замисли върху собствените си думи и осъзна колко абсурдно е всичко. Бъдещето му не вещаеше нищо добро.

Те разговаряха в продължение на два часа. После настъпи утрото. И за миг не помислиха да се върнат в палатката. На билото беше по-прохладно.

Старият Джоуи щеше да се хвърли в битката със страхотен ентузиазъм. Новата му версия обаче действаше предпазливо. Очакваше го сватба и съвместен живот с Блеър. Вече си бяха купили апартамент и Джоуи твърдеше съвсем открито, че обзавеждането му доставя удоволствие. Откога Джоуи Бернардо се радваше на подобни неща?

За закуска имаше бъркани яйца с лютив сос и бекон с лук. Клем приготви храната на огъня, а останалите разтуриха лагера и натовариха

багажа на лодката. Към осем часа потеглиха по спокойните води на Ню Ривър без определена цел.

След месец в големия град Кайл се любуваше на чистия въздух и природата. Завиждаше на стария Клем, който водеше скромн живот в планината. Клем плаваше по тези води от двайсет години и се наслаждаваше на всеки миг. Какво спокойствие! Кайл копнееше да бъде на негово място.

Прилошаваше му при мисълта, че трябва да се върне в Ню Йорк. Беше 6 юли и до изпита оставаха три седмици. След два месеца той щеше да започне работа в „Скъли и Пършинг“.

Вторник, 2 септември, осем сутринта. Сто и трима добре облечени и силно развълнувани младши адвокати пиеха кафе на четирийсет и четвъртия етаж в офиса на фирмата. След като се регистрираха и получиха значки с имената си, те започнаха да разговарят нервно, да се представят и да се оглеждат за познати лица. В 8:15 ч. се отправиха към голямата заседателна зала, като на влизане им бяха раздадени дебели бележници с логото на „Скъли и Пършинг“, напечатано с плътен готически шрифт. Те съдържаха обичайната информация — история на компанията, имена на управителите, подробно представяне на фирмената политика, формуляри за здравно осигуряване и т.н. В раздел „Други“ имаше статистика за новопостъпилите адвокати: мъже — 71, жени — 32, бели — 75, чернокожи — 13, латиноамериканци — 7, азиатци — 5, други — 3, протестанти — 58, католици — 22, евреи — 9, мюсюлмани — 2, без религиозна принадлежност — 12. Под името на всеки бе добавена черно-бяла портретна снимка и кратка биография. Бръшляновата лига преобладаваше, но имаше и доста представители на други елитни учебни заведения — Джорджтаун, Станфорд, „Дюк“ и университетите в Ню Йорк, Мичиган, Тексас, Чикаго, Северна Каролина и Вирджиния. Липсваха второкласни университети.

Кайл се присъедини към групата от Йейл и отвори бележника. Четиринайсет възпитаници на Харвард. Въпреки че в момента не можеше да ги разпознае сред останалите, скоро всички щяха да ги забележат. Петима от Йейл. Нито един от Принстън, тъй като там нямаше юридически факултет. Девет от Колумбийския университет.

В залата присъстваха сто и трима младши адвокати със стартова заплата от по двеста хиляди годишно, което правеше общо над двайсет милиона долара. Сумата беше солидна, но през следващите дванайсет месеца всеки от тях щеше да изработи поне две хиляди часа при хонорар от 300–400 долара на час. Броят на часовете варираше, но новациите със сигурност щяха да донесат на фирмата поне 75 милиона

за година. Цифрите не се споменаваха в бележника, но това си беше проста аритметика.

Липсваха и други данни. Петнайсет процента от новите служители напуснаха след втората година. Едва десет процента от младши адвокатите ставаха съдружници след седем-осем години. Стресът беше непоносим, но на шефовете в „Скъли и Пършинг“ не им пукаше. Трудовият пазар предлагаше достатъчно потенциални служители, дори такива, които бяха завършили Йейл и Харвард.

В 8:30 ч. в залата влязоха няколко по-възрастни мъже и заеха места до тесния подиум. Управляващият съдружник Хауард Мийзър се качи на него и поде обстойна встъпителна реч, несъмнено една и съща през последните години. След като обясни колко внимателно е направен подборът на новите служители, в продължение на няколко минути той говори за величието на фирмата. После запозна присъстващите с графика за остатъка от седмицата. Следващите два дни щяха да протекат в същата зала, където ги очакваше въведение в работния процес и ежедневието в „Скъли и Пършинг“. В сряда им предстоеше компютърна и технологична подготовка. В четвъртък трябваше да се разделят на по-малки групи и да изслушат кратки лекции за различните отдели. Рутината се задаваше с пълна сила.

Следващият служител ги запозна с възнагражденията и бонусите. После дойде ред на фирмения библиотекар, който посвети цял час на юридическите справки. Един психолог говори за стреса и напрежението, като съвсем деликатно ги посъветва да останат необвързани възможно най-дълго. За онези, които вече бяха женени, той уточни, че 72 процента от адвокатите в най-престижните нюйоркски кантори се развеждат, преди да навършат трийсет. Скуката бе нарушена от техническия екип, който раздаде чисто нови лаптопи на всички. Последва дълъг инструктаж. Веднага след това друг специалист им представи прословутия фирмен телефон. Той приличаше на повечето модерни смартфони, но бе разработен специално за работохолиците в „Скъли и Пършинг“ от софтуерна компания, чиито акции фирмата бе пуснала успешно на борсата преди десет години. Телефонът съдържаше данни и биографични справки за всички адвокати в трийсетте офиса на фирмата, както и информация за асистентите и секретарките — общо пет хиляди души само в Ню Йорк. Всичко това се допълваше от подробни досиета на клиентите на

„Скъли и Пършинг“, малък каталог с най-често използваната правна литература, последните решения на федерални и щатски апелативни инстанции и регистър на съдиите и съдебните секретари в Ню Йорк и Ню Джърси. Фирменият телефон разполагаше с високоскоростна интернет връзка и богат асортимент от всякакви безполезни функции. Апаратът беше безценен и ако поради някаква причина изчезнеше, собственикът му можеше да загуби сериозно. Адвокатите се задължаваха да го носят двама и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

С други думи, малкото устройство щеше да контролира живота им отсега нататък. Носеха се какви ли не легенди за ужасяващи случаи на телефонен тормоз в големите компании.

От тълпата се разнесоха подигравателни коментари и леки въздишки, но никой не протестира на висок глас. Шегаджиите запазиха остроумните забележки за себе си.

Обядът бе поднесен на импровизиран бюфет във фоайето. Остатъкът от деня се проточи, но младши адвокатите не загубиха интерес. Не се чувстваха като на скучните лекции в университета. Информацията беше важна. Презентациите свършиха към шест часа и на излизане те се уговориха да завършат вечерта в близките барове.

В сряда Кайл положи успешно първия си тест. С още единайсет колеги той бе зачислен към „Съдебни процеси“ и всички се отправиха към заседателната зала на трийсет и първия етаж. Там бяха посрещнати от Уилсън Ръш, водещия адвокат в отдела, който представляваше „Трайлон Ерънотикс“ в процеса срещу „Бартин Дайнамикс“. Въпросното дело обаче не бе споменато. Кайл знаеше много за мистър Ръш и имаше чувството, че го познава още преди да са се срещнали. Великият юрист разказа няколко истории от забележителната си кариера, след което енергично напусна залата. Очевидно бързаше да разнищи поредната огромна корпорация. Адвокатите получиха нови бележници, а следващият лектор ги запозна с основните методи при изготвянето на искове, отговори и молби, както и други процедури, свързани с опитите за задвижване или прекратяване на даден съдебен спор.

Скоро се открие първият натегач. Във всяка група съществува поне по един, независимо дали става въпрос за студенти по право или група новоназначени адвокати на Уолстрийт. Натегачите винаги седят

най-отпред, задават сложни въпроси, подмазват се на човека на подиума, използват всяка възможност за изява и са готови да минат през трупове, за да получат по-висока оценка. Такива хора се борят със зъби и нокти за публикация в „Правен журнал“, явяват се на интервюта само в елитните компании, без да се интересуват от тяхната репутация, и постъпват във фирмите с единствената цел да станат съдружници преди всички останали. Натегачите имат невероятен успех. Повечето действително се издигат до съдружници.

Този се казваше Джеф Тейбър. Присъстващите веднага разбраха кой университет е завършил, тъй като още в първия въпрос той успя да вмъкне:

— В Харвард ни учеха, че не трябва да споменаваме всички факти при завеждане на съдебния иск.

Опитният адвокат, който изнасяше лекцията, бързо отвърна:

— Тук не сме в училище, момче. Добре дошъл в реалността.

Всички се засмяха, освен натегачът.

В 21 ч. в сряда дванайсетте нови адвокати от „Съдебни процеси“ се срещнаха в скъп ресторант в центъра, където трябваше да вечерят с Дъг Пекам — съдружника, наставлявал Кайл по време на летния му стаж. Те зачакаха на бара и си поръчаха по едно питие. След петнайсет минути някой направи първия коментар за закъснението на Дъг. Адвокатите носеха фирмените телефони в джобовете си. Всъщност всеки имаше по два джиесема. Кайл държеше личния в десния си джоб, а служебния — в левия. В 21:30 ч. те се зачудиха дали да не се обадят на мистър Пекам, но се отказаха. Десет минути по-късно той звънна на Кайл и се извини набързо. Обясни, че са го задържали в съда и се е върнал в офиса, за да свърши някаква спешна работа. После прикани младши адвокатите да вечерят сами, без да се притесняват за сметката.

Фактът, че един от съдружниците работи до десет вечерта в сряда, развали желанието им за изискана вечеря и определи посоката на разговора. Когато им сервираха виното, те започнаха да си разказват страшни истории за тормоз над адвокати. Най-ужасяващата беше тази на натегача Тейбър, който след определено количество алкохол стана по-симпатичен. Преди година, докато си търсил работа в града, Тейбър посетил свой приятел от колежа. Момчето работело от две години за голяма адвокатска фирма и се чувствало ужасно на работното си

място. Кабинетът му бил твърде малък и докато разговарял с Тейбър, той се опитал да скрие някакъв спален чувал под бюрото си. Учуден, Тейбър го попитал за какво му трябва подобно нещо в офиса, но скоро се досетил. Приятелят му скалъпил глупавото обяснение, че често му се налага да поспи след дългия работен ден. Тейбър продължил да го разпитва и най-накрая научил истината. Условиата във фирмата били отворителни. Голяма част от новациите работители на един и същ етаж, наричан от всички „Къмпинга“.

На деветдесетия ден от възстановяването на Бакстър в клиника „Уошу“ Уолтър Тейт влезе в малката заседателна зала и се здрависа с племенника си. После поздрави д-р Бун, главния терапевт на Бакстър. Дватама бяха разговаряли често по телефона, но се виждаха за пръв път.

Бакстър имаше слънчев загар. Изглеждаше здрав и в добро разположение на духа. Беше издържал три месеца без алкохол и наркотици — най-дългия му период на трезвеност за последните десет години. По съвет на чичо Уоли той неохотно бе подписал документите, които позволяваха на клиниката да го задържи до шест месеца. Сега се чувстваше готов да си тръгне. Чичо Уоли обаче не мислеше така.

Срещата се водеше от д-р Бун, който се впусна в подробни разяснения за напредъка на Бакстър. След като изтрезнял напълно, Бакстър навлязъл в началната фаза на терапията, като осъзнал, че има проблем. На двайсет и третия ден признал, че е злоупотребявал с алкохола и наркотиците. Въпреки това продължил да отрича, че е физически пристрастен към кокаина, предпочитаната от него дрога. През цялото време съдействал на терапевтите и дори помагал на други пациенти. Редовно правел физически упражнения и се подложил на строга диета. Отказал кафето, чая и захарта. С две думи, Бакстър се бе превърнал в модел на добро поведение. До момента лечението му протичаше успешно.

— Готов ли е да напусне клиниката? — попита чичо Уоли.

Доктор Бун замълча и погледна Бакстър.

— Готов ли си?

— Разбира се. Чувствам се страхотно и се наслаждавам на живота.

— И преди си го казвал, Бакстър — намеси се Уолтър. — Последния път остана трезвен само две седмици, нали?

— Повечето зависими трябва да се подложат на повече от едно лечение — продължи д-р Бун.

— Тогава беше различно — отвърна Бакстър. — Прекарах там само трийсет дни, а на тръгване знаех, че отново ще се пропию.

— Не можеш да останеш трезвен в Ел Ей — заяви Уолтър.

— Напротив. Мога навсякъде.

— Съмнявам се.

— Не ми ли вярваш?

— Не. Трябва да заслужиш доверието ми.

Двамата замълчаха и погледнаха към д-р Бун. Настъпи време за обявяване на присъдата — последното решение на това безбожно скъпо лечебно заведение.

— Искам да чуя искреното ви мнение — каза Уолтър.

Доктор Бун кимна и заговори, без да сваля очи от Бакстър.

— Не си готов. Не си готов, защото не изпитваш гняв, Бакстър. Трябва да достигнеш момента, в който ще се ядосаш на своето предишно „аз“. Необходимо е да намразиш стария си живот и вредните си навици. Чак когато яростта обземе цялата ти същност, ще осъзнаеш, че не можеш да се върнеш към тях. Виждам го в очите ти. Още не вярваш достатъчно. Ще заминеш за Лос Анджелис и ще се събереш със същите хора. На някое парти ще изпиеш едно питие. Ще си кажеш, че можеш да се контролираш. Случвало се е и преди. Изпиваш няколко бири и скоро нещата излизат извън контрол. След алкохола неминуемо се връщаш и към кокаина. Ако имаш късмет, ще попаднеш пак тук и ще се опитаме да те излекуваме отново. Ако не, ще се пропиеш до смърт.

— Не съм съгласен — каза Бакстър.

— Говорих с другите терапевти. Те споделят моето мнение. Ако си тръгнеш сега, има голяма вероятност да загазиш.

— Едва ли.

— Колко дълго искате да го задържите? — попита Уолтър.

— Зависи от Бакстър. Още не сме постигнали желания резултат, защото той не изпитва ярост към предишния си живот. — Доктор Бун прикова очи в Бакстър. — Ти продължаваш да живееш с мечтата да пробиеш в Холивуд. Копнееш да станеш звезда, да излизаш с много

момичета, да ходиш по партита и да се виждаш по кориците на списанията. Докато не се разделиш с тези представи, няма да останеш дълго трезвен.

— Ще ти намеря истинска работа — предложи Уолтър.

— Не искам истинска работа.

— Разбра ли какво имам предвид? — скастри го д-р Бун. — В момента си търсиш извинение да заминеш за Ел Ей и да продължиш по стария начин. Ти не си първата жертва на Холивуд, Бакстър. Виждал съм много като теб. Ако се върнеш там, ще отидеш на парти само след седмица.

— А ако го изпратим другаде? — намеси се Уолтър.

— Когато лечението приключи, ще ви препоръчаме няколко места, далеч от старите му приятели. Разбира се, алкохол се продава навсякъде, но Бакстър трябва да промени стария си начин на живот.

— Какво ще кажеш за Питсбърг? — попита Уолтър.

— Не, за бога! — отвърна Бакстър. — Цялото ми семейство е в Питсбърг. Виж само на какво приличат. Предпочитам да се пропия до смърт.

— Нека поработим още трийсет дни — предложи д-р Бун. — После ще преценим как да действаме.

Уолтър се поколеба. Все пак лечението му струваше хиляда и петстотин долара на ден.

— Какво толкова ще правите цял месец? — попита той.

— Ще продължим с интензивната терапия. Колкото по-дълго остане Бакстър, толкова по-големи са шансовете му да оцелее след завръщането си.

— „Завръщане“. Обожавам този термин — заяви Бакстър. — Не мога да повярвам, че ми причинявате това.

— Имай ми доверие, Бакстър. Прекарахме много време заедно. Знаем, че не си готов.

— Напротив. Никога не съм се чувствал по-готов.

— Трябва да ми повярваш.

— Добре тогава. Ще се срещнем след месец — каза Уолтър.

Встъпителните лекции се проточиха до четвъртък и скоро станаха скучни като повечето съдебни документи, с които предстоеше да се запознаят новите адвокати. В петък най-последно бе повдигнат въпросът, старателно избягван цяла седмица — разпределението на пространството в офиса. Недвижимото имущество. Никой не се съмняваше, че работните места ще бъдат малки, скромно обзаведени и скрити от хорските погледи. Оставаше им само да разберат колко мизерни ще се окажат в действителност.

Отдел „Съдебни процеси“ се намираше на етаж 32, 33 и 34. Бюрата бяха разположени във вътрешността на сградата, далеч от прозорците. На подвижните стени между тях висяха табелки с имената на новите служители. Кайл отиде до работното си място на трийсет и третия етаж. Бюрото му бе разделено от останалите посредством прегради, които щяха да му осигурят известно уединение, докато разговаряше по телефона или ползваше лаптопа си. Кайл оставаше скрит от всички. Но Тейбър отчаяно и д-р Дейл Армстронг отляво лесно можеха да го видят, ако бутнеха столовете си половин метър назад.

Бюрото предоставяше достатъчно пространство за лаптоп, бележник и служебен телефон, но нищо повече. Няколко полици допълваха интериора. Кайл забеляза, че има точно толкова място, колкото да разпъне спален чувал. В петък следобед вече му бе омръзнало от фирмата.

Доктор Дейл беше гениална математичка. Тя бе преподавала в колеж, преди да реши да стане адвокат. Беше на трийсет, необвързана, привлекателна, но и твърде дистанцирана. Другите в стаята бяха натегачът Тейбър от Харвард и Тим Рейнълдс, възпитаник на Пен Юнивърсити. Тим се заглеждаше по Дейл още от сряда, но тя упорито го пренебрегваше. Най-строгият от фирмените принципи, които им натякваха вече цяла седмица, беше абсолютната забрана на интимни отношения между колеги. Ако двама служители имаха любовна

връзка, единият трябваше да напусне. По-неангажиращите отношения също водеха до наказание, въпреки че в правилника не се споменаваха точният му характер. До тях вече беше достигнал пикантният слух за връзката на неомъжена адвокатка с женен съдружник. Тя изхвърчала от фирмата, а той бил преместен в офиса в Хонконг.

Към четиримата новаци бе зачислена секретарката Сандра. Работеше във фирмата от осемнайсет дълги и напрегнати години. По някое време се бе издигнала до висшата лига като асистент на старши съдружник, но стресът се бе оказал непоносим и тя постепенно бе понижена. В момента работеше в младежката лига и бе принудена да обгрижва хлапаци, завършили само преди четири месеца.

Първата седмица приключи. Кайл не бе изработил нито час, но нещата щяха да се променят в понеделник. Той спря едно такси и се отправи към хотел „Мърсър“ в Сохо. Колата се движеше бавно заради оживения трафик и Кайл отвори куфарчето си. Извади отвътре пощенски плик, изпратен от брокерска фирма в Питсбърг. Джоуи бе написал на малка бележка: „Изпращам ти доклада. Не съм сигурен какво означава. Очаквам отговор.“

Кайл се съмняваше, че Бени ще успее да проследи ежедневния поток кореспонденция в „Скъли и Пършинг“. Всички хиляда и петстотин адвокати произвеждаха тонове документи, тъй като работата им го изискваше. Стаята, където се разпределяха писмата, изглеждаше по-голяма от пощенската станция на малко градче. Дватама с Джоуи решиха да си пишат по пощата или да ползват бързи куриерски услуги.

Докладът бе изготвен от частна детективска фирма в Питсбърг. Съдържаше осем страници и струваше две хиляди долара. Обектът на разследването беше 23-годишната Елейн Кийнан, която живееше със своя приятелка в Скрантън, щата Пенсилвания. Първите две страници предоставяха информация за нейното семейство, образование и професионален опит. Бе учила в „Дюкейн“ в продължение на година. Рождената ѝ дата недвусмислено показваше, че е била непълнолетна по време на инцидента. След „Дюкейн“ бе продължила в Иъри и Скрантън, но тепърва ѝ предстоеше дипломиране. През миналия летен семестър бе изкарала няколко курса в университета в Скрантън. Фигурираше като член на Демократическата партия, а на задната броня на личния ѝ нисан, модел 2004 г., се виждаха две лепенки от последната предизборна кампания. Колата се водеше на нейно име.

Според регистрите Елейн не притежаваше недвижими имоти, оръжия или сметки в чужди банки. Имаше два ареста за употреба на алкохол на непълнолетна възраст, но съдът бързо бе приключил със случаите. След второто провинение я бяха изпратили на специална терапия. Елейн ползваше услугите на местната адвокатка Мишлен Чиз, позната на всички като Майк. Интересен факт, тъй като Елейн работеше почасово в кантората „Мишлен Чиз и съдружници“. Майк Чиз имаше репутацията на безскрупулна адвокатка по бракоразводни дела, която винаги се застъпваше за жените и бе готова да кастрира неверните им съпрузи.

От две години Елейн бе назначена на пълен работен ден в кметството на Скрантън като асистент на директора в отдел „Паркове и озеленяване“. Заплатата ѝ възлизаше на 24 000 долара годишно. Преди това бе заемала различни временни длъжности.

В момента живееше с 28-годишна жена, която работеше в болница и учеше в местен колеж. Беше неомъжена и нямаше криминално досие.

Детективите бяха наблюдавали Елейн в продължение на трийсет и шест часа. Първия ден, след работа, тя се срещнала със съквартирантката си пред някакъв бар, посещаван от алтернативна публика. Двете приятелки се хванали за ръце и влезли в заведението. Вътре се присъединили към още три жени. Елейн си поръчала диетична сода и пушила тънки кафяви цигари. Жените се държали прекалено интимно помежду си и нещата станали повече от очевидни.

В Скрантън имаше женски приют, наречен „Убежището“. Беше известен като център за закрила на жени, жертви на домашно и сексуално насилие. Представляваше частно финансирана благотворителна организация, където работеха само доброволци. Много от тях твърдяха, че са се сблъскали със същите проблеми.

Елейн Кийнан фигурираше като „терапевт“ в месечния бюлетин на „Убежище“. Служителка от детективската фирма се обадила в дома ѝ от телефонна кабина в Скрантън и се оплакала, че е била изнасилена. Искала да поговори с някого, но се страхувала да отиде в полицията. Човек от „Убежище“ я посъветвал да се свърже с Елейн. Жените разговаряли в продължение на трийсет минути. Елейн признала, че също е жертва на изнасилване, а виновниците така и не получили наказание. Предложила да ѝ помогне и двете се уговорили да се видят

в приюта на следващия ден. Разговорът бил записан и, разбира се, срещата не се състояла.

— Все още се възприема като жертва — промърмори Кайл на задната седалка на таксито.

Кайл бе правил секс с Елейн около месец преди предполагаемото изнасилване. Беше заспал дълбоко, когато Елейн се промъкна гола под чаршафите. Тя бързо получи онова, което търсеше.

Таксито спря пред „Мърсър“. Кайл прибра доклада във вътрешния джоб на куфарчето, плати на шофьора и влезе в хотела. Бени вече го чакаше в една стая на четвъртия етаж. Изглеждаше тъй, сякаш е прекарал там часове. Не си размениха обичайните любезности.

— Как мина първата седмица? — попита Бени.

— Страхотно. Засипаха ни с доста информация. Зачислиха ме към „Съдебни процеси“ — отвърна Кайл, все едно имаше с какво да се гордее.

— Чудесни новини. Браво. Нещо по случая „Трайлон“?

— Не, не ни допуснаха до истинско дело. Започваме в понеделник. Тази седмица само ни въведоха в работата.

— Разбирам. Дадоха ли ти лаптоп? — попита Бени.

— Да.

— Какъв?

— Сигурен съм, че вече знаеш.

— Не, не знам. Технологиите се променят непрекъснато. Трябва да го видя.

— Не е с мен.

— Донеси го следващия път.

— Ще си помисля.

— Получи ли телефон? Блекбъри?

— Нещо подобно.

— Покажи ми го.

— Не го нося.

— Но фирмата изисква да е в теб непрекъснато, нали?

— Така е.

— Тогава защо не го взе?

— Знаех си, че ще поискаш да го разгледаш. Поради същата причина оставих и лаптопа. Ще ти ги покажа, когато се почувствам

готов. В момента не са ти от полза. Искаш да ги видиш само за да ме държиш изкъсо, нали, Бени? Веднага щом ти дам нещо, ще съм нарушил закона и етичния кодекс. Така се превръщам в твоя собственост. Не съм глупав, Бени. Ще напредваме с малки крачки.

— Споразумяхме се преди няколко месеца, Кайл. Нима си забравил? Вече се съгласи да нарушиш закона и да правиш всичко, което поискам. Ще ми предоставяш необходимата информация. Ако ми трябва нещо от фирмата, ти ще ми го осигуриш. А сега се нуждая от телефона и лаптопа.

— Не. Още няма да ти ги дам.

Бени отиде до прозореца. След дълго мълчание заяви:

— Знаеш ли, че Бакстър Тейт е постъпил в клиника?

— Да.

— От доста време е там.

— И аз така чух. Може би ще се оправи и ще заживее нормално.

Бени се обърна и се приближи до Кайл.

— Май се налага да ти напомня кой командва тук, Кайл. Ако не следваш заповедите ми, ще си изпатиш. В момента сериозно обмислям идеята да кача в интернет първата половина от записа. Ще се погрижа той да достигне до подходящите хора. Доста ще се позабавляват.

Кайл сви рамене.

— На филма се виждат само няколко пияни хлапета.

— Изглежда безобидно, наистина. Но държиш ли целият свят да го види, Кайл? Какво ще си помислят новите ти колеги в „Скъли и Пършинг“?

— Че съм се напил до козирката като най-обикновено колежанче. Като повечето от тях на млади години.

— Не съм убеден. — Бени взе една тънка папка от шкафа и извади отвътре някаква снимка. — Познаваш ли този мъж? — попита той и я подаде на Кайл.

Той разгледа снимката и поклати глава. Не го познаваше. Бял мъж на около трийсет години, със сако и вратовръзка.

— Казва се Гавин Мийд и работи от четири години в отдел „Съдебни процеси“ в „Скъли и Пършинг“. Един от трийсетте адвокати, зачислени към делото „Трайлон срещу Бартин“. Ако нещата се развиваха нормално, щеше да се запознаеш с него след няколко седмици, но мистър Мийд съвсем скоро ще изхвърчи от фирмата.

Кайл се втренчи в красивото лице на Гавин Мийд и се зачуди какъв ли грях е извършил.

— Изглежда, Гавин също има малка тайна от миналото — каза Бени, опиянен от ролята си на ексекютор. — И той е обичал да се отнася грубо с жените. Но не става дума за изнасилване.

— Много добре знаеш, че не съм изнасилвал никого.

— Може би.

— Друг запис ли ще ми покажеш, Бени? Отново ли си се ровил в мръсотията, за да издириш поредната си жертва?

— Не, този път няма запис, а само писмени показания. Мистър Мийд не изнасилва жени, а ги пребива. Преди десет години в колежа имал приятелка, която често ходела насинена. Една нощ той я закарал в болница. Когато лекарите повикали полиция, нещата се изяснили. Ченгетата арестували мистър Мийд и срещу него били повдигнати обвинения. Въпросът бил уреден с парично споразумение, а момичето се отказало от съдебен процес. Така случаят приключил. Мийд се отървал, но вече имал криминално досие. Той обаче решил да скрие тази подробност, когато кандидатствал право в университета в Мичиган, както и на интервюто в „Скъли и Пършинг“. Щом шефовете му разберат, ще го уволнят веднага.

— Много се радвам за теб, Бени. Знам колко обичаш подобни истории. Давай. Унищожи го.

— Всеки човек има тайни, Кайл. Мога да съсия, когато поискам.

— Страшен си.

Кайл затръшна вратата и напусна хотела.

В събота на обяд от сградата на „Скъли и Пършинг“ потеглиха три автобуса. В тях бяха всички сто и трима новопостъпили адвокати. Вътре се предлагаха напитки и леки закуски. Алкохолът се консумираше бързо и в големи количества. Три часа по-късно пристигнаха в яхтения клуб в Хамптън. Първото парти се състоя под огромна тента до плажа Монток. Вечерята бе сервирана на открито в хотелския комплекс. Второто и последно парти се проведе във вилата на един от наследниците на рода Скъли. До басейна свиреше реге група.

„Почивката“ бе организирана, за да разтопи леда и да предразположи новодошлите във фирмата. Много от съдружниците присъстваха на партито и се напиха наравно с младши адвокатите. Нощта продължи дълго и на другата сутринта не всички бяха в добра кондиция. След късна закуска и солидни количества кафе присъстващите се събраха в един малък салон, за да чуят поучителните истории на по-възрастните адвокати. Няколко пенсионирани съдружници, същински легенди във фирмата, разказаха стари случки, придружени с шеги и ценни съвети. После всеки можеше да зададе въпроси.

След ветераните думата взеха няколко съдружници с доста разнороден произход — чернокож мъж, бяла жена, латиноамериканец и кореец. Говориха за политиката на толерантност, равноправието между служителите и т.н.

По-късно през деня адвокатите ядоха раци и стриди на един частен плаж, след което се качиха обратно на автобусите за Манхатън. Пристигнаха по тъмно и уморените младежи се прибраха вкъщи за кратък сън.

Съвсем скоро те щяха да преосмислят представата си за умора.

Всякаква надежда за смислена работа се изпари в 7:30 ч. в понеделник, когато дванайсетте нови служители в „Съдебни процеси“ потънаха в дебрите на отдел „Документация“. Още като първокурсник Кайл бе чувал ужасяващи истории за млади и амбициозни адвокати, които биват изпращани в мрачни подземия, за да изчитат купища стари книжа. Въпреки че бе очаквал подобно наказание през първата си година във фирмата, той не се чувстваше готов. Двамата с Дейл, която с всеки изминал ден изглеждаше по-ослепителна, но също толкова резервирана, бяха зачислени към съдебно дело на клиент, изложен на непрестанни нападки във финансовата преса.

Новата им шефка за момента, старша адвокатка на име Карлийн, ги повика в своя кабинет, за да ги запознае със случая. Те щяха да прекарат следващите няколко дни в преглеждане на важна документация и да работят поне по осем часа дневно срещу хонорар от 300 долара на час. Тарифата нямаше да се промени до ноември, когато се очакваха резултатите от изпита им. В случай че го бяха издържали, хонорарът им щеше да скочи на 400 долара.

Никой не спомена какви ще бъдат последствията от евентуалния провал на изпита. Деветдесет и два процента от миналогодишните новаци в „Скъли и Пършинг“ се бяха справили добре. Ето защо се предполагаше, че и сега няма да има неприятни изненади.

Фирмата очакваше от тях да работят най-малко по осем часа дневно, поне засега. С почивките за обяд и кафе работният ден се удължаваше до десет часа. Щяха да започват не по-късно от осем сутринта. Никой нямаше да посмее да си тръгне преди седем.

Карлийн изтъкна, че предишната година е изработила 2400 часа. Беше във фирмата от пет години и приличаше на типична кариеристка. Със сигурност щеше да стане съдружник. Кайл огледа удобния ѝ кабинет и видя на стената диплома от Колумбийския университет. До нея висеше снимка на Карлийн, възседнала кон. Никакви следи от съпруг, партньор или деца.

Тя предупреди Кайл и Дейл, че един от съдружниците може да ги потърси за спешен проект. После призна, че работата в отдел „Документация“ не е особено интересна, но е сигурно място за новопостъпилите адвокати.

— Винаги можете да намерите работа там — заяви Карлийн. — Минимумът е осем часа. Не съществува максимум.

Прекрасно, помисли си Кайл. Ако поради някаква причина десетчасовият работен ден им се стореше недостатъчен, вратите на отдел „Документация“ винаги бяха широко отворени.

Първото им дело засягаше ипотечната компания „Пласид“. Карлийн ги запозна с най-важните факта по случая. Била основана през 2001 г., когато новите регулаторни органи заели по-либерална позиция спрямо ипотеките. „Пласид“ и други фирми от бранша станали доста агресивни в предлагането на атрактивни жилищни кредити. Те стартирали масирана рекламна кампания, главно в интернет, и убедили милиони по-бедни американци да си купят недвижими имоти, които реално не можели да си позволят. Като примамка използвали ефикасния ипотечен заем с променлива лихва. Мошениците от „Пласид“ се възползвали от ситуацията по най-безсрамен начин. Първо залъгали хората, затваряйки очи за някои задължителни изисквания, събрали високи такси и после продали лошите кредити на вторичния пазар. Така компанията се освободила от отговорност, когато балонът на недвижимите имоти се спукал, цените тръгнали стремглаво надолу и хиляди жилища били иззети и предложени за продан.

Карлийн представи нещата далеч по-деликатно, но Кайл отдавна знаеше, че неговата адвокатска фирма представлява „Пласид“. Беше чел десетки статии за ипотечната криза и името на „Скъли и Пършинг“ се споменаваеше често във връзка с поредния скандал около компанията.

В момента адвокатите се опитваха да оправят кашата. Клиентът им бе обвиняем по редица дела, но най-неприятен от всички се оказва колективният иск на трийсет и пет хиляди кредитополучатели на фирмата. Процесът бе започнал в Ню Йорк преди година.

Карлийн ги заведе до дълга стая, която наподобяваше затвор. Нямаше прозорци, подът беше бетонен, а лампите хвърляха слаба светлина наоколо. В помещението се виждаха старателно подредени

картонени кутии с надпис „Ипотечна компания Пласид“ — прословутите планини от документи, за които Кайл бе слушал стотици пъти. Карлийн им обясни, че кутиите съдържат трийсет и петте хиляди иска. Младши адвокатите трябваше да прочетат всяка една папка.

— Няма да сте сами — каза Карлийн и се засмя изкуствено, когато видя отчаяното изражение на Кайл и Дейл. — С прегледа на документите се занимават още адвокати и няколко асистенти.

Тя отвори една кутия, извади дебела папка и им обясни набързо на какво да наблегнат.

— Някой ден — заяви сериозно Карлийн — ще е важно защитниците да кажат в съда, че сме прегледали всеки документ по делото.

Кайл си помисли, че е еднакво важно фирмата да разполага с клиенти, които плащат колосални суми за подобна безсмислена дейност. Изведнъж осъзна, че само след няколко минути ще започне да работи за триста долара на час. Трудът му изобщо не струваше толкова. Той дори не беше адвокат.

Карлийн ги остави сами и токчетата ѝ затропаха по гладкия бетонен под. Кайл се втренчи в кутиите и се обърна към Дейл, която също изглеждаше изумена.

— Не е за вярване — каза той.

Но Дейл бе твърдо решена да прояви воля. Ето защо взе една кутия, сложи я на масата и извади отвътре няколко папки. Кайл отиде в срещуположния край на помещението, възможно по-далеч от нея, и се зае с друга купчина документи.

Отвори един от тях и погледна часовника си — беше 7:50 ч. Адвокатите в „Скъли“ изчисляваха хонорара си с помощта на десети. Една десета от часа се равняваше на шест минути, две десети на дванайсет и т.н. Час и трийсет и шест минути отговаряха на 1,6 часа. Трябваше ли да върне назад часовника си с две минути, на 7:48 ч., и да начисли на клиента две десети преди 8 ч.? Или беше по-добре да се протегне, да отпие глътка кафе и да изчака до 7:54 ч., за да заработи първата си минута като адвокат? Нямаше смисъл да разсъждава повече. Намираше се на Уолстрийт, където всички подхождаха агресивно. Дори и да изпитваш съмнения, бъди агресивен. В противен случай колегите ще те засенчат, преди да се усетиш.

Отне му цял час да прочете документа, или по-точно 1,2 часа. Изведнъж Кайл не видя нищо лошо в това да начисли на ипотечната компания 1,2 часа или 360 долара за свършената работа. Само преди час и половина не бе вярвал, че трудът му струва триста долара. Та той още не бе взел изпита си за правоспособност! Сега обаче мислеше другояче. „Пласид“ му дължеше тази сума, тъй като благодарение на своята подлост компанията бе въвличена в сериозно съдебно дело. Все някой трябваше да я измъкне от бъркотията. В знак на отмъщение Кайл реши да ѝ начисли висок хонорар. В другия край на масата Дейл работеше усърдно, без да откъсва очи от документите.

По средата на третата папка Кайл направи кратка пауза. Без да спира да отчита времето, той се зачуди къде се намират документите по делото „Трайлон“ срещу „Бартин“. В кое помещение ги съхраняваха? Изглежда, тази тъмна стая не се охраняваше, но и кой би похарчил пари, за да опази куп ненужни ипотечи? Ако „Пласид“ имаше някакви тайни, определено нямаше да ги скрие там.

Кайл се замисли над живота си. Едва на третия час от началото на професионалната си кариера той започваше да губи разсъдък. Кой човек би седял с дни на подобно място, взирайки се в безкрайните страници, без да откачи? Какво бе очаквал през първата си година като младши адвокат? Щеше ли да се чувства по-добре, ако бе избрал друга фирма?

Дейл излезе и се върна след десет минути. Сигурно бе отишла до тоалетната. Кайл можеше да се обзаложи, че не е спряла времето.

Той обядва във фирмения ресторант на четирийсет и третия етаж. Работодателите се грижеха за високото качество на храната. Бяха назначили престижни готвачи, които използваха пресни продукти и предлагаха разнообразно меню от леки ястия. Адвокатите имаха право да обядват навън, но само неколцина се осмеляваха. Служителите бяха добре запознати с фирмената политика, но съществуваха и редица неписани правила. Едно от тях изискваше новаците да се хранят в офиса, освен ако клиентите не плащаха за обяда. Много от съдружниците също посещаваха ресторанта. За тях бе важно да се показват пред своите подчинени и да хвалят страхотната храна, но най-вече искаха да покажат, че човек може да свърши с обяда си за половин час. Ресторантът бе обзаведен в стил „Ар деко“ и изглеждаше приятно, но все пак напомняше на затворнически стол.

На всяка стена висяха часовници, чието тиктакане бе почти доловимо.

Кайл и Дейл се присъединиха към Тим Рейнълдс на малка маса до огромен прозорец, от който се откриваше изумителна гледка към съседните небостъргачи. Тим изглеждаше уплашен. Очите му бяха изцъклени и празни, а гласът му звучеше немощно. Тримата си разказаха ужасяващи истории за отдел „Документация“ и се пошегуваха, че скоро ще се разделят с адвокатската професия. Храната беше вкусна, но това нямаше особено значение. Сега те използваша обяда като претекст да се измъкнат от досадните документи.

Почивката не продължи дълго. Уговориха се да се срещнат на питие след работа, което беше първият признак на живот от страна на Дейл. После всеки се върна в своя затвор. Два часа по-късно Кайл си спомни за славните дни в Йейл, когато бе оглавявал престижния „Правен журнал“ от собствен кабинет. Тогава усилията му водеха до реален резултат — авторитетно издание, което излизаше осем пъти годишно и се четеше от адвокати, съдии и учени. Кайл беше главен редактор и името му фигурираше на първо място. Малко студенти се издигаха до тази престижна позиция. Цяла една година той бе прекарал на върха.

Защо бе паднал толкова бързо и внезапно?

Кайл си повтаряше, че всичко е част от неизбежната бойна подготовка.

Но каква загуба на време! Компанията „Пласид“, нейните акционери, а по всяка вероятност и американските данъкоплатци бяха принудени да поемат адвокатски такси, завишени от някой си Кайл Макавой, който, след като прегледа девет от трийсет и петте хиляди иска, се увери, че клиентът на фирмата трябва да бъде хвърлен зад решетките. Изпълнителният директор, управителният съвет и останалите шефове — всички до един. Няма как да се арестува цяла корпорация, но всеки служител, работил някога за „Пласид“, заслужаваше подобна съдба.

Какво би помислил Джон Макавой, ако видеше сина си? Кайл се засмя и потръпна при мисълта. Словесните нападки на баща му щяха да бъдат безмилостни, но в този миг Кайл бе готов да ги приеме безропотно. В настоящия момент Джон навярно консултираше свой клиент в кантората или спореше с някой адвокат в съдебната зала.

Независимо къде се намираше, той общуваше с истински хора и животът му бе всичко друго, но не и скучен.

Дейл седеше на петнайсетина метра от Кайл. Дори в гръб изглеждаше красива. От своето място той не успяваше да види много, но вече се бе заглеждал по стройните крака и тънката ѝ талия. Бюстът ѝ беше малък, но човек не може да има всичко. Кайл се запита какво би се случило, ако 1) през следващите седмици бавно стопи дистанцията между тях, 2) Дейл отвърне на чувствата му и 3) той се постарее шефовете да научат? В такъв случай щяха да го изгонят от фирмата, което в момента му се струваше страхотна алтернатива. Как ли щеше да реагира Бени, ако Кайл внезапно изхвърчеше от „Скъли и Пършинг“? Нормално е един млад мъж да се увлича по жените в офиса. Какво толкова, ако го уволнят заради това? Поне си е заслужавало усилията.

Бени щеше да загуби своя шпионин. А шпионинът щеше да излети от фирмата, без да загуби правото си на адвокатска практика. Интересен сценарий. Разбира се, при неговия късмет Бени вероятно щеше да го злепостави с друг запис, на който се виждаха двамата с Дейл. Кой знае какво би се случило тогава.

Кайл разсъждаваше върху тези неща срещу 300 долара на час. Дори не си помисли да спре часовника, тъй като не изпитваше угризения към „Пласид“.

Беше научил, че Дейл е получила докторска степен по математика на 25-годишна възраст, при това от Масачузетския технологичен институт. Преподавала няколко години, но работата ѝ се сторила скучна и тя записала право в „Корнел“. Кайл недоумяваше защо е решила да смени класната стая със съдебната зала. В момента той определено предпочиташе да преподава геометрия на група измъчени студенти. Дейл беше на трийсет, неомъжена. Кайл тепърва започваше да разплита мистерията около сложния ѝ характер.

Той стана да се поразтъпче. Главата му бе изпразнена от съдържание.

— Искаш ли кафе? — попита той Дейл.

— Не, благодаря — отвърна тя и дори се усмихна.

Две чаши кафе се оказаха недостатъчни да го освежат и в късния следобед Кайл започна да се страхува от трайно мозъчно увреждане.

За всеки случай с Дейл решиха да изчакат до седем вечерта, преди да напуснат офиса. Тръгнаха си заедно и слязоха безмълвно с асансьора. И двамата мислеха едно и също — как нарушават поредното неписано правило, приключвайки работа твърде рано. Скоро обаче забравиха за това и след няколко преки стигнаха до ирландската кръчма, където Тим Рейнълдс бе запазил едно сепаре и довършваше първата си бира. Компания му правеше Еверет — младши адвокат от Нюйоркския университет, който работеше в отдел „Недвижими имоти“. След като се присъединиха към тях, Кайл и Дейл извадиха фирмените си телефони. И четирите бяха сложени на масата и приличаха на огнестрелни оръжия.

Дейл си поръча мартини, а Кайл — сода. Когато сервитьорът се отдалечи, Тим попита:

— Не пиеш ли алкохол?

— Не. Наложих се да го откажа в колежа.

Кайл изрече стандартната фраза в подобни ситуации. Знаеше какви въпроси ще последват.

— Но защо?

— Пиех твърде много и трябваше да спра.

— На лечение ли се подложи? Посещавал ли си „Анонимните алкохолици“? — поинтересува се Еверет.

— Не. Говорих с терапевт и той ме увери, че нещата ще се влошат. Уплаших се и оттогава не съм близвал капка.

— Невероятно — каза Тим и пресуши халбата с бира.

— По принцип и аз не пия — намеси се Дейл. — Но след днешния ден смятам да се отрежа.

За човек, лишен от всякакво чувство за хумор, последното изказване прозвуча доста смешно. След като се посмяха, те обсъдиха първия си ден във фирмата. Тим бе изработил 8,6 часа, запознавайки се с историята на стар нюйоркски закон, който даваше основание за отмяна на колективни съдебни иски. Еверет бе прекарал девет часа в четене на договори за наем на недвижими имоти. Кайл и Дейл обаче спечелиха състезанието, когато разказаха за затвора и всичките трийсет и пет хиляди документа.

Сервитьорът им донесе напитките и те вдигнаха наздравица за „Пласид“ и хилядите просрочени ипотeki, които компанията бе предизвикала. После пиха за Тейбър, който възнамеряваше да остане

на работното си място до полунощ. Накрая вдигнаха чаши за „Скъли и Пършинг“ и страхотните стартови заплати във фирмата. След като Дейл пресуши половината си питие, алкохолът замая изтощения й мозък и тя започна да се кикоти. Поръча си второ мартини, а Кайл се извини на останалите и тръгна към къщи.

В 17:30 ч. във вторник Кайл привършваше своя втори ден в затвора и мислено спекулираше с идеята да напусне. Беше готов да прати Бени по дяволите и да се изправи срещу Елейн в някоя съдебна зала в Питсбърг. Всичко му се струваше по-приемливо от настоящия тормоз.

Беше оцелял през дългия работен ден, като си бе повтарял непрекъснато: „Плащат ми по двеста хиляди годишно.“

Към 17:30 ч. обаче парите спряха да го интересуват. Фирменият му телефон иззвъня и той получи следния имейл от Дъг Пекам: „Нуждая се от помощта ти. Ела веднага в кабинета ми.“

Кайл мигновено забрави мисълта за напускане, скочи от мястото си и хукна към вратата. Профуча край Дейл и каза:

— Отивам при Дъг Пекам, съдружник в „Съдебни процеси“. Искане да му помогна за някакъв проект.

Може би думите прозвучаха жестоко и самодоволно, но на Кайл не му пукаше. Дейл го изгледа учудено и сърдито, но той я остави съвсем сама в затвора на „Пласид“. Изтича два етажа по-надолу и влезе задъхан в отворения кабинет на Пекам. Съдружникът стоеше прав до бюрото и говореше нервно по телефона. Даде знак на Кайл да седне на елегантния кожен стол срещу него.

— Голям си идиот, Слейд — каза Пекам и затвори слушалката. После погледна към Кайл, усмихна се изкуствено и попита: — Е, как върви до момента?

— Изпратиха ни в отдел „Документация“. — Нямаше нужда от повече разяснения.

— Гадна работа, но всички сме минали по този път. Виж, трябва ми малко помощ. Какво ще кажеш?

Пекам се стовари тежко на стола и се заклати напред-назад, като не откъсваше очи от Кайл.

— Готов съм на всичко. Дори бих лъснал обувките ти.

— Няма да се наложи. Става въпрос за голямо съдебно дело, което ще се гледа в Ню Йорк, район Манхатън. Защиатаваме фармацевтичната компания „Баркс“. Срецу нея е заведен колективен иск от роднините на хора, починали след прием на медикаменти против дирофилароза. Нецо като червеи в сърцето. Голям и ужасно заплетен процес. Разглежда се в няколко различни щата. Ще се явим пред съдия Кафърти в четвъртък сутринта. Познаваш ли го?

Тук съм от два дни, помисли си Кайл. Не познавам никого.

— Не.

— Кофеиновият Кафърти. Страда от химичен дисбаланс, който го държи буден по цели ноци. Ако не е взел лекарствата си, свиква адвокатите и започва да им креци, че протакат делата. Дори и да е изпил медикаментите си, пак избухва лесно, само че не ругае толкова много. Както и да е. Той обича да приключва бързо с делата. Добър съдия е, но понякога ни създава доста проблеми. Процесът се гледа отдавна и Кафърти заплашва, че ще го предаде на друга инстанция.

Кайл се опитваше да запише всичко. По време на кратката пауза попита:

— Червеи в сърцето?

— Всъщност става дума за лекарство, което изчиства плаките по големите кръвоносни съдове и сърдечните камери. Сложно е от медицинска гледна точка, но няма нужда да се притесняваш. Двама от съдружниците във фирмата, които имат и медицинско образование, се занимават с този аспект от делото. По случая работят общо четирима съдружници и десет адвокати. Аз съм водещият защитник.

Последното прозвуча прекалено самодоволно. Пекам скочи от стола и отиде до прозореца, за да хвърли бърз поглед навън. Бялата му колосана риза изглеждаше огромна и прикриваше успешно закръглената му фигура.

Информацията на Бени се оказа напълно вярна. Първият брак на Пекам се бе провалил година след постъпването му в „Скъли и Пършинг“. Сегашната му съпруга беше съдружник в друга адвокатска фирма на Уолстрийт. Тя също работеше непрекъснато. С Дъг имаха две малки деца, притежаваха апартамент в Горен Уест Сайд на стойност 3,5 милиона и неизменната къща в Хамптън. Доходът на Пекам за миналата година възлизаше на 1,3 милиона, а на съпругата му — на 1,2. Той беше отличен адвокат и обикновено защитаваше влиятелни

фармацевтични компании, но рядко се явяваше в съда. Преди шест години бе загубил голямо дело, свързано с болкоуспокояващи медикаменти, довели до редица самоубийства, поне според съдебните заседатели. Тогава от „Скъли и Пършинг“ го бяха изпратили на двуседмична почивка в Италия.

— Кафърти иска да се отърве от случая — продължи Пекам и изпъна схванатия си гръб. — Ние, разбира се, ще се противопоставим. Но ако трябва да бъда искрен, предпочитам делото да бъде прехвърлено на друга инстанция. Съществуват четири възможности — окръг Дювал, щата Флорида, Централен Мемфис, окръг Филмор в Небраска и Дес Плейнс, щата Илинойс. Искам да проучиш четирите съдилища. — Той седна и отново се заклати на стола. — Събери сведения за съдебните заседатели там, статистиката на присъдите и отношението на местните към големите корпорации. В „Скъли и Пършинг“ ползваме услугите на няколко търсачки, които предлагат информация за съдебните заседатели в различни райони. Но невинаги са точни. Твърде много числа, но малко полезна информация. Трябва да се разровиш доста надълбоко, да се свържеш с местни адвокати и да разбереш повече подробности. Съгласен ли си, Кайл?

Май не му оставаше друг избор.

— Разбира се. Звучи страхотно.

— Не бих го нарекъл така. Очаквам информацията до седем и трийсет часа сутринта в четвъртък. Досега работил ли си цяла нощ в офиса?

— Не. Постъпих във фирмата само преди...

— Да, да. Захващай се за работа. Оформи документа като писмена справка, но да не е нещо претенциозно. Ще се срещнем в седем и трийсет часа в четвъртък с още двама адвокати. Ще имаш десет минути да представиш резултатите. Някакви въпроси?

— За момента не.

— Тук съм до десет вечерта, така че ми пусни съобщение, ако се нуждаеш от нещо.

— Благодаря. Най-вече, че ме спаси от досадната документация.

— Каква загуба на време.

Телефонът звънна, докато Кайл излизаше от кабинета. Той отиде право в стаята си, взе лаптопа от бюрото и се втурна към главната фирмена библиотека на трийсет и деветия етаж. Из сградата имаше

поне още четири по-малки библиотеки, но Кайл не ги бе открил до момента.

Никога не бе подхождал към подобен проект с такова вълнение. Ставаше въпрос за истинско дело с крайни срокове, гневни съдии и стратегически решения. Справката, която трябваше да подготви, щеше да помогне на адвокатите в най-разгорещения момент на битката.

Кайл почти съжали нещастните си колеги, останали да преглеждат огромните количества документация. Но същевременно осъзна, че съвсем скоро ще се върне при тях. Вечеря едва към десет вечерта със студен сандвич от близкия автомат, докато изчиташе информацията за съдебните заседатели. Тъй като нямаше спален чувал подръка, си тръгна от библиотеката към полунощ — там продължаваха да работят двайсетина адвокати — и се прибра с такси. Успя да поспи четири часа, след което извървя разстоянието до Брод Стрийт само за двайсет и две минути вместо за обичайните трийсет. Не искаше да напълнява. Фирменият фитнес салон на четирийсетия етаж беше напълно ненужен, тъй като вечно стоеше празен. Някои от секретарките го ползваха в обедната почивка, но адвокатите никога не се мяркаха там.

Кайл започна да таксува клиента точно в пет сутринта. Към девет часа се свърза с редица адвокати в окръг Дювал, щата Флорида, в района на Джаксънвил. Разполагаше с дълъг списък от дела и възнамеряваше да говори с всеки един правист, когото откриеше.

С всеки изминал разговор списъкът се удължаваше. Защитници от Флорида, Мемфис и западната част на Тенеси, Линкълн и Омаха, както и десетки в Чикаго. Кайл постоянно откриваше нови съдебни процеси и още адвокати. Проследи всички дела на „Баркс“ през последните двайсет години и сравни присъдите.

От Дъг Пекам не се чуваше и дума. Фирменият телефон, който Кайл бе оставил до бележника на масата, не издаваше звук. Кайл се наслаждаваше на свободата. Дейл му изпрати имейл с покана за обяд. Двамата се срещнаха в ресторанта в 13 ч. и изядоха набързо по една салата. Дейл все още се бореше с документите на „Пласид“, но за щастие ѝ помагаша други трима новаци, които вече мислеха за напускане. Дейл се зарадва, че някой от познатите ѝ работи над истински случай.

— Запази няколко папки за мен — каза Кайл на тръгване от ресторанта. — Ще се върна утре.

В сряда той си тръгна от библиотеката към полунощ, след като бе начислил на „Баркс“ осемнайсет часа за този ден и шест за предишния. Добави още два в четвъртък сутрин, когато довърши справката, дълга петнайсет страници, и изрепетира десетминутната презентация, която щеше да изнесе пред Пекам и екип от старши адвокати. Точно в 7:30 ч. се яви пред кабинета на съдружника и видя, че вратата е затворена.

— Имаме уговорка за седем и половина — обясни той любезно на секретарката.

— Ще му предам, че сте тук — отвърна тя, без да посегне към телефона.

Изминаха пет минути и Кайл се опита да запази самообладание. Стомахът му се сви, а около врата му изби пот. Защо се притеснявам? — запита се той. Става дума за най-обикновена презентация пред добронамерена публика. Нали сме от един отбор?

Изминаха десет, петнайсет минути. В кабинета на Пекам се чуваха гласове. Най-накрая един адвокат отвори вратата и Кайл влезе вътре.

Пекам изглеждаше изненадан от появата му.

— О, да, Кайл. Бях забравил — каза той, щракна с пръсти и се намръщи. — Трябваше да ти пратя имейл. Отложиха изслушването. Засега нямам нужда от теб. Запази справката. Може да ми потрябва по-късно.

Кайл зяпна от изумление и се огледа. Двама адвокати седяха превити над малка масичка, отрупана с документи. Други двама се бяха разположили близо до бюрото. Изглежда, и четиримата се забавляваха доста добре.

Фалшивият краен срок.

Разбира се, Кайл бе чувал за този малък трик. Злощастните младши адвокати получаваха задачата да изготвят в най-кратки срокове безполезна справка или досие по дадено дело, които оставаха неизползвани. Клиентът обаче си плащаше за изработените часове, така че ако не наложително, проучването беше поне доходоносно.

Кайл знаеше за фалшивия краен срок, но не бе очаквал това да се случи с него.

— Окей. Няма проблем — отвърна Кайл и отстъпи назад.

— Благодаря ти — заяви Пекам и разлисти някакъв документ. —
Ще се видим по-късно.

— Добре.

Кайл стигна до вратата, когато Пекам го попита:

— Кое според теб е най-подходящото място за делото на „Баркс“?

— Небраска, окръг Филмор — заяви енергично Кайл.

Двама от адвокатите избухнаха в смях, а останалите също се подсмихнаха. Един от тях каза:

— Небраска? Никой не гледа дела там.

— Благодаря ти, Кайл — каза покровителствено Пекам. — Добра работа.

С други думи: ако обичаш, се разкарай.

При двеста хиляди долара на година плюс бонуси Кайл определено можеше да се сблъска с някои унижения. Все пак ти плащат за това, повтаряше си той, докато бавно изкачваше стълбите. Приеми го с достойнство. Не се отчайвай. Случва се на всеки.

Той се върна в затвора и дори успя да се усмихне. Когато Дейл го попита как е минало, Кайл отвърна, че му е трудно да прецени. В далечния край на помещението двама младши адвокати бяха потънали в папки с ипотечни документи. Кайл им кимна и седна близо до Дейл. Извади химикалка, бележник и фирмения телефон. После отвори една кутия, измъкна поредната папка и отново се потопи в света на „Пласид“. Навлизаше в позната територия и го обзе странно чувство на сигурност. Тук не го очакваха обиди или унижения. Преглеждането на документи със сигурност беше скучно занимание, но определено криеше по-малко рискове от кариерата на адвокат, пледиращ в съда.

На тръгване от офиса в петък късно следобед Кайл си помисли, че първата му седмица във фирмата е преминала успешно въпреки неприятните емоции. Беше изработил трийсет часа по случая „Пласид“ и двайсет и шест по делото „Баркс Биомед“. Макар ценното му време да не означаваше нищо за клиентите, от „Скъли и Пършинг“ не му плащаха да се тревожи за това. Той имаше една-единствена задача — да трупа хонорари за фирмата. Ако поддържаше същото темпо и работеше само по петдесет часа седмично, щеше да събере две хиляди и петстотин часа на година — високо постижение за един новак, което определено би направило впечатление на шефовете.

През миналата седмица натегачът Тейбър бе отчел петдесет часа, Дейл — четирийсет и четири, а Тим Рейнълдс — час по-малко от нея.

Беше удивително, че само след пет дни във фирмата всички следяха толкова старателно часовника.

Кайл се прибра пеш, обу джинси, пхна двата телефона в джобовете и пое към бейзболния стадион. „Ню Йорк Метс“ посрещаха на свой терен „Пайрътс“, които и този сезон играеха отчайващо. До края на първенството оставаха седемнайсет мача. „Метс“ водеха в класирането с два мача повече от „Филаделфия Филис“ и се подготвяха за поредната съкрушителна победа.

Кайл бе купил два билета от посредник, препоръчан му от колега във фирмата. Докато вървеше към „Шей Стейдиъм“, той забеляза своите преследвачи.

Мястото му се намираше на петнайсетия ред в сектора зад трета база. Нощта беше топла. „Метс“ играха първи. Стадионът гъмжеше от фенове. Кайл пристигна навреме и се настани точно за началото на мача. От дясната му страна седеше малко момче с бейзболна ръкавица и сладолед в ръка. От лявата се намираше истински фен на „Метс“ с шапка и тениска на отбора, синьо-оранжеви ленти на китките и смешни очила. Зад тях се криеше Джоуи Бернардо, който живееше в

Питсбърг, откакто се помнеше, и мразеше „Метс“ почти толкова, колкото „Филаделфия Филис“.

— Прави се, че не ме забелязваш — каза Кайл, докато гледаше към игрището.

— Не се притеснявай. В момента те ненавиждам. Мразя те дори повече от „Метс“.

— Благодаря. Готини очила.

— Не може ли да ги сваля? Нищо не виждам.

— Не.

Двамата разговаряха тихо, без да мърдат устни. Стадионът изригваше при всяко хвърляне на топката, така че не съществуваха риск някой да ги чуе.

Джоуи отпи от бирата си.

— Наистина ли те следят?

— О, да. Всеки ден. Навсякъде.

— Знаят ли, че знаеш?

— Не мисля.

— Но защо го правят?

— Обичайна шпионска тактика.

— Разбира се.

— Информацията е от огромно значение. Колкото повече ме наблюдават и подслушват, толкова повече научават за мен. Щом разберат какво харесвам, къде пазарувам и с кого се срещам, ще могат да използват тези неща срещу мен. Хора като нас не обръщат внимание на подобни глупости, но за тези типове те са много важни.

Джоуи отпи още една глътка, докато осмисляше думите. Топката се удари в лявата стена на игрището, отборът отбеляза хоумрън и феновете скочиха на крака. Кайл и Джоуи реагираха като всички останали. След като обстановката се поуспокои, Кайл продължи:

— Нека ти дам пример. Намерих един страхотен магазин в центъра, където продават всякакви шпионски аксесоари. Малки камери, подслушвателни устройства и високотехнологични джаджи, използвани навремето от военните. Собствениците са двама пропаднали типове, които се представят за бивши агенти от ЦРУ. Разбира се, истинските агенти никога не издават къде са работили. Намерих магазина в интернет, докато бях в офиса. Отидох там два пъти, след като успях да се отърва от преследвачите си. Магазинът

може да ми потрябва някой ден, но ако онези нещастници разберат, че съм го посетил, определено ще заподозрат нещо.

— Звучи адски странно.

Жената, която седеше пред Джоуи, се обърна и ги изгледа учудено. Двамата не продумаха повече през първия ининг.

— А как ти се стори докладът за Елейн? — прошепна Джоуи.

— Разтревожен съм.

— Какво ще правим?

— Мисля, че трябва да се срещнете.

— В никакъв случай.

— Лесно е. Ще се натъкнеш уж случайно на нея, за да видиш реакцията ѝ.

— Да бе! Искаш да замина за Скрантън, където не съм бил от десет години? Дори ако намеря Елейн и тя ме познае, какво очакваш да направя после? Да си поговоря с нея за последната ни среща? Да се посмеем заедно за доброто старо време? По дяволите, Кайл. Тя ме обвини в изнасилване.

— Шшшт — изсъска Кайл.

Думата „изнасилване“ отекна във въздуха, но никой не реагира.

— Съжалявам — прошепна Джоуи и двамата насочиха отново вниманието си към мача.

До първа база избухна ожесточен спор след отсъждане на рефера и всички петдесет хиляди зрители протестираха бурно. Кайл се възползва от врявата и допълни:

— Ще бъде интересна среща. Трябва да видим реакцията ѝ. Ще поиска ли да говори с теб? Какво изпитва в момента — горчивина, ярост, желание за мъст? Ще започнеш отдалеч, ще признаеш, че винаги си се страхувал от тази среща. Ще я поканиш да пийнете по нещо и да поговорите насаме. Няма да се извиняваш, а просто ще я попиташ как се чувства. Ще ѝ обясниш, че просто искаш да приключиш със случилото се. Какво би загубил?

— А ако извади пистолет и ме застреля?

— Обещавам да се грижа за Блеър — заяви Кайл с усмивка, но мисълта да прекара повече време с приятелката на Джоуи не му се стори особено приятна.

— Колко мило! Между другото, чакаме дете. Благодаря ти, че попита.

— Блеър е бременна?

— Да. Елементарна биология. Но и двамата не го очаквахме.

— Честито, татко.

— Радвам се за сватбата, но май не съм готов да стана баща.

— Мислех, че кариерата ѝ се развива доста добре.

— Да. Аз също. Твърди, че е вземала противозачатъчни, но не съм сигурен.

Кайл не желаше да задълбава тази тема. Освен това не беше разумно да говорят толкова много.

— Отивам до тоалетната — заяви Кайл.

— Донеси ми бира.

— В никакъв случай. Нали не се познаваме?

— Стига, Кайл. Наистина ли мислиш, че някой те наблюдава?

— Поне двама. С бинокъл. Проследиха ме дотук. Вероятно са си купили билети на черно извън стадиона и ме държат под око.

— Но защо?

— Защото съм ценен за тях, Джоуи. Но ми нямат доверие. Трябва да четеш повече шпионски романи.

— Оттам идват проблемите ти. Имаш доста богато въображение.

Кайл използва почивката между два ининга. Посети мъжката тоалетна, после си купи диетична сода и фъстъци. Когато се върна на мястото си, завърза разговор с момчето отдясно — верен почитател на „Метс“, който познаваше всички играчи и върховете им постижения. Баща му работеше в рекламния бранш и Кайл демонстрира оживен интерес към неговата кариера. Вземаше си от фъстъците, като хвърляше люспите в краката си, и дълго не обърна внимание на Джоуи.

Джоуи, който все още носеше огромните очила, страдаше мълчаливо. „Пайрътс“ изоставаха драстично след четири ининга и той бе готов да си тръгне. Най-накрая Кайл се размърда и се загледа в светлинното табло.

— Някакви новини от Бакстър? — попита той, без да мърда устни.

— Не. Май са го захвърлили в пещерата.

— Познато чувство. Прекарах цяла седмица в същински затвор.

— Не желая да те слушам. При заплатата, която получаваш, нямаш право да се оплакваш.

— Добре, добре. Те знаят, че Бакстър се е подложил на лечение. Може би са научили и точното място — каза Кайл, когато кетчерът хвана една дълга топка в края на игрището.

— Кои „те“?

— Преследвачите. Миналата седмица техният шеф ми каза, че Бакстър е в клиника.

— Колко често се срещаш с тоя тип?

— Прекалено често.

— Предостави ли им вече някакви фирмени тайни?

— Не. Още съм чист.

Джоуи отпи от бирата, преглътна бавно и без да маха чашата от устата си, заяви:

— Щом знаят за Бакстър, сигурно следят и мен.

— Възможно е. Бъди предпазлив. Променяй маршрутите си. Внимавай с кореспонденцията.

— Страхотно.

— Апартаментът ми е пълен с камери и микрофони. Влизат в жилището, когато си поискат. Не съм инсталирал алармена система, защото е безсмислено, но мога да разбера кога са идвали. Всичко, което правя вкъщи, се наблюдава и записва. Но те не знаят, че знам. Затова се старая да ги залъгвам.

— Значи се опитваш да надхитриш професионални агенти?

— Да.

Последва дълго мълчание. „Пайрътс“ отново смениха питчерите.

— Какво се опитваш да постигнеш, Кайл?

— Нищо определено. В момента напредвам с малки, но сигурни стъпки. Следващият ход е да се свържем с момичето и да проверим дали нещата наистина са толкова зле.

— Предполагам, че да.

— Ще видим.

Кайл бръкна в джоба си и извади вибриращия фирмен телефон. Прочете съобщението и му се прииска да изпсува.

— Какво става? — попита Джоуи, опитвайки се да не поглежда към телефона.

— Един от съдружниците има нужда от помощ по някакъв проект. Вика ме в кабинета си утре в седем.

— Но утре е събота, Кайл.

— Още един ден, прекаран в офиса.

— Шефовете ти да не са луди?

— Не, просто са алчни.

След седмия ининг Кайл стана и се запъти към изхода. Джоуи изгледа и осмия. Накрая си тръгна, след като любимите му „Пайрътс“ изгубиха деветдесетия си мач за сезона.

В събота и неделя служителите имаха право да носят джинси. Фактът, че съществуваше дрескод дори през уикенда, макар и по-либерален, говореше красноречиво за политиката на големите адвокатски компании на Уолстрийт.

Какво изобщо правеха там?

Кайл и Дейл носеха джинси. Нейните бяха доста тесни и подчертаваха красивата ѝ фигура. Тим Рейнълдс бе облечен с бежови панталони. Тримата не можеха да повярват, че в седем сутринта в събота седят в малката заседателна зала на трийсет и четвъртия етаж. Бяха започнали работа едва преди две седмици. Те се присъединиха към четирима по-опитни млади адвокати, които Кайл виждаше за пръв път. Представиха се един на друг, но само защото етикетът го изискваше.

Нямаше и следа от съдружника, организирал срещата. Казваше се Тобаяс Роланд, но зад гърба му го наричаха Тоби. От всички слухове, които Кайл бе чул до момента, най-лошите бяха за него. Съществуваха безброй истории за Тоби, повечето от които далеч не звучаха ласкаво. Той беше възпитаник на Йейл и Колумбийския университет, но произхождаше от бедно семейство и често се замесваше в конфликти. Бе интелигентен и безкомпромисен и бе станал съдружник само за пет години, и то най-вече защото работеше повече от останалите работохолици във фирмата. Идеята му за почивка се изчерпваше с десетминутните сеанси със секретарката на канапето в кабинета му. Повечето секретарки се ужасяваха от него, но не смееха да се оплачат. Някои обаче го намираха достатъчно привлекателен за едно бързо чукане. Тоби обожаваше да се заяжда с младоците, като често ги засипваше с груби обиди заради нищожни провинения. Всяваше страх и сред другите съдружници, тъй като беше по-умен и винаги по-подготвен от тях. На 44-годишна възраст Тоби беше най-продуктивният (т.е. най-скъпият) адвокат във фирмата без нито едно изгубено съдебно дело през последните осем години. Редица юристи

от големи корпорации търсеха услугите му. Преди година Кайл бе изрязал статия от списание „Форчън“, посветена на „най-престижния служител“ в „Скъли и Пършинг“.

Щом Тоби щракнеше с пръсти, всички дотичваха разтревожени в кабинета му.

На неговото място тази сутрин седеше старши адвокат Бронсън. Без следа от ентузиазъм той обясни, че замества мистър Роланд, който в момента решавал друг проблем по същото дело. Тоби можеше да се появи всеки момент. Мисълта за това не позволяваше на присъстващите да се отпуснат.

Клиентът им беше голяма нефтена компания, дадена под съд от холандска фирма заради някакви спорни залежи в Мексиканския залив. Очакваше се делото да бъде заведено в Ню Орлиънс, но мистър Роланд щеше да подаде предварителен иск в Ню Йорк в понеделник сутрин. Подготвяше засада, опасен ход, който можеше да завърши с провал. Тоби беше известен с подобни рисковани операции.

След като изслуша подробностите около делото, описани с изключителен драматизъм, Кайл осъзна, че ще прекара почивните дни в проучване на правни въпроси в главната библиотека. Той погледна фирмения си телефон, провери имейлите си и изведнъж нещо привлече вниманието му. В 7:30 ч. сутринта фирмата бе изпратила имейл до всички служители, с който съобщаваше за напускането на Гавин Мийд, адвокат в „Съдебни процеси“ от четири години. Липсваха подробности или коментари. Нищо, освен тихо и бързо сбогуване.

Всеки има тайни, бе казал Бени. Как ли го бе постигнал? Навярно бе изпратил анонимна пратка до „Човешки ресурси“. Писмени показания, полицейски протоколи, провинения. Горкият Мийд. Десет години след инцидента той бе работил като луд за 400 000 долара годишно, а ето че всичко бе свършило след кратка среща при затворени врати.

Бронсън не спираше да говори. Обясни, че ще играе ролята на посредник между големите шефове и новациите. Седем адвокати бяха негови преки подчинени, а той самият отговаряше пред мистър Роланд и останалите съдружници в „Съдебни процеси“. Бронсън щеше да организира работата, да контролира проучванията и да поддържа контакт със съдружниците. Всичко трябваше да минава през бюрото му.

Бързината беше от огромно значение. Ако изтечеше информация, холандската фирма и нейните адвокати можеха да предизвикат истинска катастрофа. Доставките на нефт в страната зависеха от изхода на делото. Едва ли не цялата западна цивилизация бе изложена на опасност.

Адвокатите веднага се отправиха към библиотеката.

След поредица от напрегнати телефонни разговори д-р Бун и чичо Уоли най-накрая постигнаха споразумение. Имаше едно-единствено условие. Бакстър можеше да си тръгне по-рано, но преди завръщането в реалния свят трябваше да прекара три нощи в една къща в Рино. Сто и пет дни след като бе приет мъртвопиян с 2,8 промила алкохол и стабилно количество кокаин в кръвта, Бакстър напусна сигурността на клиника „Уошу“. Изглеждаше добре и с пет килограма по-слаб. Бе успял да откаже не само алкохола и наркотиците, но и цигарите. В отлична физическа форма и с приятен слънчев загар, Бакстър твърдо вярваше, че се е преборил с демоните си и ще заживее като нормален човек. Разговорите с д-р Бун и другите терапевти го бяха подготвили за предстоящата битка. Той призна греховете си и се остави в ръцете на по-висша сила. На 25 години Бакстър започваше нов живот. Изпитваше гордост, тревога и страх. Колкото повече се отдалечаваше от клиниката, толкова по-неспокоен се чувстваше. Самоувереността му постепенно изчезваше.

До този момент се бе провалял безброй пъти. В семейството му съществуваше такава традиция. Наистина ли бе наследил склонността си към провал?

Един от санитарите в клиниката го закара до Рино. Пътуваха два часа, без да си говорят много. На влизане в града подминаха цветен билборд, който рекламираше вносна бира в охладена зелена бутилка. Красивата млада жена на снимката можеше да съблазни всеки мъж. Паника обзе Бакстър. На челото му изби пот. Прииска му се да се върне в клиниката, където нямаше алкохол и други изкушения. Но той не каза нищо.

Хоуп Вилидж се намираше в западнал район на Рино с изоставени сгради, евтини казина и барове. Мястото се управляваше от пастор Мани — основател на Хоуп Вилидж. Той чакаше пред входа на църквата, когато Бакстър слезе от колата и стъпи на горещия тротоар. Ръкува се енергично с него.

— Мистър Тейт, може ли да ви наричам Бакстър?

Излишен въпрос. Естествено, че предпочиташе да му викат Бакстър.

— Разбира се — отвърна той и потръпна от грубия физически контакт.

— Аз съм пастор Мани — каза мъжът и прегърна Бакстър. — Добре дошъл в Хоуп Вилидж.

Пасторът беше латиноамериканец на около петдесет години, с тъмна кожа и посивяла коса, вързана на дълга опашка. Имаше топли очи, чаровна усмивка и два белега — един малък до лявата ноздра и друг по-голям на дясната буза. На лицето му се открояваше старателно поддържана бяла брадичка.

— Поредният пациент от „Уошу“ — заяви той с плътен, мелодичен глас. — Как е добрият стар доктор Бун?

— Добре — отвърна Бакстър. Носът на пастор Мани се намираще на около десет сантиметра от неговия. Очевидно близкият контакт не притесняваше пастора, но Бакстър се почувства неудобно. — Праща ти поздрав.

— Прекрасен човек. Ела, ще те разведа наоколо. Доколкото разбрах, ще останеш само три нощи.

— Точно така.

Двамата закрачиха бавно напред. Мани не свали ръка от рамото на Бакстър. Беше огромен мъж с дочени панталони и бяла ленена риза, разкопчана отгоре. Дългата опашка се люлееше на гърба му. Носеше сандали на бос крак.

Някога църквата бе принадлежала на влиятелно паство, което впоследствие се бе преместило в предградията. Докато обикаляха с пастора, Бакстър научи цялата история на мястото. Мани Лусера открил Господ, докато излежавал втората си присъда в затвора. Бил извършил въоръжен грабеж, за да си набави наркотици. След освобождаването му Светият Дух го отвел в Рино, където Мани решил да стане пастор. Това се случило преди седемнайсет години. Църквата се бе разраснала и сега в подземията ѝ се помещаваше приют за бездомни. Състоеше се от кухня, която предлагаше топла храна на всички, общински център за бедните хлапета от квартала и приют за жени и деца, станали жертви на домашно насилие. В момента се правеха планове за построяване на сиропиталище. Църквата бе купила

и ремонтирала съседните сгради. Комплексът гъмжеше от хора — служители, доброволци и бездомници, които почти боготворяха пастор Мани.

Двамата мъже седнаха под едно дърво и пиха лимонада.

— Какви наркотици си употребявал? — попита Мани.

— Кокаин и алкохол, но, общо взето, не отказвах нищо — призна Бакстър.

След като в продължение на петнайсет седмици бе разкривал най-съкровените си тайни, той не се притесняваше да казва истината.

— Колко дълго?

— Започнах още на четиринайсет. С времето нещата се влошиха. Сега съм на двасет и пет. Значи общо единайсет години.

— Откъде си?

— Роден съм в Питсбърг.

— В какво семейство?

— Заможно.

Мани умело предразполагаше събеседника си и само след петнайсет минути Бакстър почувства, че може да му каже всичко.

— За пръв път ли се лекуваш?

— Не, за втори.

— Двасет години вземах какви ли не наркотици. Купувах, пласирах и произвеждах дрога. Четири пъти са ме нападали с нож, три пъти са ме прострелвали. Два пъти лежах в затвора за наркотици. Загубих първата съпруга и двете си деца заради дрогата и алкохола. Пропилях шанса да получа добро образование. Осем години от живота ми отидоха в затвора. Едва оцелях. От опит знам какво е да си пристрастен. Работя като сертифициран терапевт на хора с такива проблеми. Ти зависим ли си?

— Да.

— Бог да те благослови, братко. Вярваш ли в Господ?

— Вероятно. Майка ми ме водеше на църква всяка Коледа.

Мани се усмихна и бавно надигна тежкото си тяло.

— Ще ти покажа стаята. Не е като в „Риц“, но ще свърши работа.

Приютът за бездомни представляваше голямо помещение с временна преграда, разделяща жените от мъжете. Изглеждаше просторно, с дълги редици двуетажни легла.

— Повечето хора работят през деня. Не са безделници — обясни Мани. — Обикновено се връщат към шест вечерта. Ти ще спиш тук.

Близо до банята имаше две малки самостоятелни стаи с удобни легла и портативни вентилатори. Пастор Мани влезе в едната и заяви:

— Предназначена е за персонала. За да получиш самостоятелна стая, трябва да работиш. Ще се включиш в приготвянето на вечерята, а след като всички си легнат, ще ни помогнеш с охраната.

Мани изрече последното с такава непоколебимост, че всякакъв протест беше безсмислен.

Светът на Бакстър изведнъж се преобърна. Денят му бе започнал сред удобството на четиризвездна клиника, която той нямаше търпение да напусне. А ето че сега се намираще в задушното подземие на стара църква, където в продължение на три дни трябваше да живее с петдесет и двама от най-окаяните хора в Америка. На всичко отгоре очакваха от него да им готви и да ги надзирава.

Бакстър от династията Тейт в Питсбърг. Банкери със синя кръв, които обитаваха имения, предавани от едно злощастно поколение на друго. Горди и арогантни хора, които се бяха сродили с подобни кланове, в резултат на което наследниците им не се радваха на особено добри гени.

Защо бе паднал толкова ниско?

От юридическа гледна точка Бакстър беше свободен да си тръгне, когато поиска. Можеше да избяга от църквата и да хване такси, без да поглежда назад. Не съществуваше съдебна заповед, която да го задържи. Чичо Уоли щеше да се разочарова, но Бакстър нямаше за какво толкова да се притеснява.

— Добре ли си? — попита Мани.

— Не. — Стана му приятно, че може да бъде толкова откровен.

— Почини си. Изглеждаш блед.

Бакстър не успя да заспи заради жегата. След около час се измъкна от църквата и се озова в центъра на Рино. Обядва късно в крайпътен ресторант, където за пръв път от месеци яде бургер и пържени картофи. Имаше достатъчно пари, за да наеме хотелска стая за ден-два. Мисълта за това ставаше все по-натрапчива, докато обикаляше улиците. Подмина няколко казина. Никога не се бе увличал по хазарта, но знаеше, че всяко казино разполага с бар. Разбира се,

подобни заведения бяха табу, но Бакстър потръпваше при мисълта за Хоуп Вилидж. Поне засега отказваше да се върне.

На една маса за блекджек той извади пет двайсетдоларови банкноти, получи в замяна няколко зелени чипа и заложи пет долара. До него се приближи застаряваща сервитьорка и го попита какво желае.

— Бутилка вода — отвърна непоколебимо Бакстър, доволен от твърдостта си.

Единственият друг играч на масата беше каубой с черна шапка, който бе оставил бутилка бира пред себе си. Бакстър отпиваше от водата и изиграваше своите ръце, като от време на време поглеждаше към бирата. Стори му се безобидна и примамлива.

Когато крупиеето събра чиповете му, Бакстър се отдалечи от масата и се разходи из казиното. Мястото изглеждаше ужасно. Малкото посетители изобщо нямаха работа там, тъй като залагаха пари, които не можеха да си позволят да загубят. Той подмина някакъв бар с огромни екрани, на които вървяха стари футболни мачове. На единия се излъчваха последните резултати от уикенда. Барът беше празен. Бакстър седна на висок стол и си поръча вода.

Какво би казал д-р Бун в този момент? Не бяха минали и шест часа от завръщането му, а Бакстър вече се намираше в близкия бар. Спокойно, д-р Бун. Пия само вода. Ако устоя сега, в бъдеще няма да имам проблеми. Той отпиваше от водата и от време на време поглеждаше към бутилките с алкохол. Защо ги правеха в толкова различни форми и размери? И защо имаше толкова видове алкохол? Цял ред бе запълнен от бутилки водка с различен вкус. Ароматни питиета, които преди бе поглъщал в огромни количества.

Слава богу, тези дни оставаха в миналото.

В далечината се чу дрънчене и силен звън. Някакъв късметлия бе ударил джакпота на ротативките и шумът напомни на всички колко лесно могат да спечелят. Барманът напълни една чаша с бира и я сложи пред Бакстър.

— За сметка на заведениято — заяви той. — Супер джакпот!

Безплатни питиета за всички на бара. Но там седеше само Бакстър. Той понечи да върне бирата с обяснението, че е отказал алкохола, но барманът се бе отдалечил. Освен това щеше да прозвучи

глупаво. Колко бивши алкохолици се размотават в бара на някакво казино посред бял ден?

Чашата изглеждаше запотена, а бирата — леденостудена. Цветът ѝ беше кехлибарен и Бакстър погледна към машината, от която я сипваха. „Невада Пейл Ейл“. Никога не бе опитвал тази марка. Устата му беше пресъхнала и той отпи още вода. В продължение на сто и пет дни д-р Бун и другите специалисти в клиника „Уошу“ му повтаряха, че едно питие е достатъчно, за да се върне към алкохола. Бакстър бе наблюдавал как други пациенти, така наречените гости, се борят със зависимостите си и разказват личните си истории. Никога не се подлъгвай, предупреждаваха те. Не можеш да понесеш нито една чаша. Нужно е абсолютно въздържание.

Може би.

По стените на чашата избиха капчици вода, които се стекоха надолу към салфетката.

Бакстър беше на двацет и пет. През целия си престой в клиниката не бе вярвал истински, че ще прекара остатъка от живота си без алкохол. Надяваше се, че все някак ще успее да събере достатъчно воля, за да изпие една-две чаши и да спре, преди ситуацията да излезе извън контрол. Той знаеше, че ще пробва отново. Защо да не започне още сега? Последния път се бе измъчвал цели четиринайсет дни, преди да се пречупи. В продължение на две седмици бе залъгвал себе си и околните, че се наслаждава на живота като трезвеник, но постоянно жадуваше за едно питие. Защо трябваше пак да се подлага на подобно мъчение?

Бирата се стопляше.

Той чу гласовете на своите терапевти. Спомни си за сълзите и признанията на другите гости. Чу как самият изрича думите: „Аз съм алкохолик, слаб и зависим, и се нуждая от помощта на по-висша сила.“

Другите жалки пациенти в „Уошу“ наистина проявяваха слабост. Но не и Бакстър. Той можеше да се справи с няколко питиета, тъй като беше по-силен от тях. Помисли си, че в никакъв случай не би се поддавал отново на красотата и ужаса на кокаина. Нямаше да близне твърд алкохол. Щеше да си позволи само бира или най-много вино. Нищо по-сериозно.

Въпреки това не смееше да посегне към чашата. Тя се намираще на двацет сантиметра от него, само на една ръка разстояние. Дебнеше

като гърмяща змия, готова да нанесе смъртоносния удар. Но изкушението беше сладко и примамливо. Бакстър се разкъсваше между доброто и злото.

Трябва да се сприятелиш с нови хора, бе повтарял многократно д-р Бун. Само така ще забравиш за старите демони. Намери нови места, нови приятели и нови предизвикателства. Заживей на друго място.

Какво ще кажеш сега, д-р Бун? Седя си в бара на едно западнало казино в Рино. Никога не съм бил тук преди, нали? Ха-ха.

И двете му ръце бяха свободни. Бакстър забеляза, че дясната му леко трепери. Дишаше тежко и учестено.

— Добре ли си, приятел? — попита го барманът, като мина покрай него.

Да. Не. Бакстър кимна, но не продума. Очите му оставаха приковани в чашата. Къде се намираше? Какво правеше? Шест часа след излизане от клиниката седеше в някакъв бар и се чудеше дали да не обърне едно питие. Пълен нещастник. Достатъчно беше, че е дошъл на такова място.

Той бавно придърпа чашата, но я остави на петнайсет сантиметра от себе си. Вече усещаше аромата на ечемик и хмел. Бирата все още беше студена.

Битката между доброто и злото продължаваше. Да остане ли, или да побегне навън? Бакстър почти успя да се откъсне от бара и да хукне към изхода, проправяйки си път между ротативките. Почти. Странно, но Кийф му помогна да разреши дилемата. Кийф беше най-добрият му приятел в „Уошу“. Произхождаше от богато семейство, което плащаше разносните по третото му лечение. Първите два опита се оказаха неуспешни, тъй като Кийф бе решил, че малко трева няма да му навреди.

Ако изпия бирата сега и нещата се влошат, винаги мога да се върна в клиниката, помисли си Бакстър. След два провала ще се уверя, че е необходимо пълно въздържание. Точно както Кийф. Но сега наистина искам да изпия бирата.

Той обви чашата с ръце, надигна я бавно и вдиша аромата. Усмихна се, когато студеното стъкло докосна устните му. Първата глътка „Невада Пейл Ейл“ беше най-прекрасното нещо, което някога бе опитвал. Наслади се на вкуса със затворени очи и спокойно лице.

В следващия миг някой се провикна зад гърба му:

— Ето къде си бил, Бакстър!

Бакстър едва не се задави. Обърна се рязко и видя Мани, който не изглеждаше особено доволен.

— Какво правиш? — попита той и сложи тежката си ръка върху рамото на Бакстър, готов да раздава правосъдие.

Бакстър не знаеше какво прави. Пиеше бира, което определено не му беше позволено, но в момента се чувстваше толкова ужасен, че не можеше да отговори. Мани внимателно взе чашата и я плъзна по барплота.

— Махни я оттук — извика той на бармана и седна до Бакстър, като приближи лицето си до неговото. — Слушай, синко — започна любезно той. — Не мога да те накарам да си тръгнеш оттук. Всичко зависи от теб. Но ако искаш да ти помогна, просто ми кажи. Ще се върнем заедно в църквата и ще поговорим на чаша кафе.

Раменете на Бакстър увиснаха и лицето му помръкна. Бирата продължаваше да дразни вкусовите му рецептори.

— Това може да се окаже най-важното решение в живота ти — продължи Мани. — Точно в този миг. Остани или ела с мен. Ако избереш първото, ще умреш до пет години. Ако не, просто ми кажи и ще си тръгнем заедно.

Бакстър затвори очи и отвърна:

— Чувствам се толкова слаб.

— Така е, но аз съм по-силен. Позволи ми да те отведа оттук.

— Добре.

Мани буквално го вдигна от стола и сложи едрата си ръка на раменете му. Двата бавно минаха покрай ротативките и празните рулетки. Стигнаха до изхода, когато Мани видя, че Бакстър плаче. Той се усмихна. Всеки зависим трябва да достигне дъното, преди да изплува на повърхността.

* * *

Кабинетът на пастора беше огромно разхвърляно помещение близо до олтара. Секретарката, съпруга на Мани, им донесе кана силно кафе и две чаши. Бакстър се разположи на старо кожено канапе и отпи

припряно, сякаш искаше да отмие вкуса на бирата. Сълзите му бяха изчезнали. Поне засега.

Мани седна до него на един дървен люлеещ стол. Докато говореше, се поклащаше леко напред-назад.

— Излежах двете си присъди в Калифорния — започна той. — Втория път станах част от една банда вътре. Вършихме повече бели, отколкото на улицата. Веднъж погрешка се отдалечих от нашата територия. Противниковата банда ме нападна. Събудих се в болницата на затвора със счупени кости и прободни рани. Черепът ми беше пукнат. Изпитвах ужасна болка. Искаше ми се да умра. Беше ми омръзнало от жалкия живот, който водех. Мразех себе си. Съзнавах, че ако оцелея и някой ден изляза на свобода, отново ще свърша на улицата. Там, където съм отраснал, човек или отива в затвора, или умира млад. Звучи доста различно от твоето родно място, нали?

Бакстър сви рамене.

— В много отношения е така, в други не. В живота ми всичко се въртеше около моята личност. Както и в твоя. И аз обичах непозволените неща. Удоволствие, егоизъм, гордост — такъв беше моят живот. Предполагам, че знаеш за какво говоря.

— О, да — отвърна Бакстър.

— Всичко това е грях, който води до един и същ трагичен край — страдание, болка, разрушение и смърт. Ето накъде си се запътил, синко. Май нямаш търпение да стигнеш там.

Бакстър кимна едва доловимо.

— Какво се случи после?

— Имах късмет и оживях. Не след дълго се запознах с един затворник, закоравял престъпник, който нямаше шансове да излезе на свобода. Беше най-симпатичният и щастлив човек, когото някога съм срещал. Нямаше грижи и се наслаждаваше на всеки миг от живота си. А все пак бе прекарал петнайсет години зад решетките, и то при много строг режим. Той бе отворил сърцето си за Господ по време на една църковна проповед в затвора. Каза ми, че ще се моли за мен, както и за другите лоши момчета. Една вечер ме покани на религиозно четене. Другите затворници разказваха истории и възхваляваха Господ за неговата милост, любов, сила и обещание за вечно избавление. Представи си как група закоравели престъпници, заключени на такова ужасно място, пеят църковни псалми. Доста силен момент. Осъзнах, че

търся именно това. Нуждаех се от прошка, защото бях извършил много грехове в миналото. Нуждаех се от мир, защото цял живот враждувах. Нуждаех се от любов, защото мразех всички. Нуждаех се от сила, защото дълбоко в себе си усещах слабост. Нуждаех се от щастие, защото отдавна се чувствах нещастен. Всички се помолихме заедно. Аз и лошите момчета, които приличаха на малки агънца. Признах пред моя Бог, че съм грешник и търся избавление в Христовата вяра. Животът ми се преобърна само за миг, Бакстър. Промяната беше толкова всеобхватна, че още не мога да повярвам. Светият Дух проникна в душата ми и старият Мани Лусера си отиде. Роди се нов човек, който намери прошка за предишните си деяния.

— Какво стана с наркотиците?

— Забравих за тях. Силата на Светия Дух е далеч по-могъща от човешките желания. Виждал съм хиляди зависими, които правят всичко възможно да се откажат — подлагат се на лечение в клиники, търсят помощ от държавни институции, психиатри и лекари, купуват си скъпи заместители. Когато е зависим, човек е безсилен пред алкохола и наркотиците. Друг е изворот на силата. За мен тя се крие в мощта на Светия Дух.

— В момента не се чувствам твърде силен.

— Защото не си. Погледни се само. Няколко часа след като напусна клиниката, се озова в пропаднало казино. Това си е направо нов рекорд, Бакстър.

— Не исках да отида в бара.

— Разбира се. Но все пак го направи.

— Защо? — Гласът му прозвуча немощно.

— Защото не успя да кажеш „не“.

Бакстър избърса сълзите от лицето си.

— Не желая да се връщам в Ел Ей.

— Не го прави, синко.

— Ще ми помогнеш ли? Много съм уплашен и объркан.

— Да се помолим заедно, Бакстър.

— Ще опитам.

Шест месеца след като спорът между „Трайлон“ и „Бартин“ доби публичност със завеждането на съдебния иск, враждуващите страни заеха места на бойното поле. И двете фирми подаваха безкрайни молби, но за момента никой не успяваше да наклони везните в своя полза. Оспорваха крайни срокове, графици, възражения, доказателства и правото на достъп до различни документи.

Цял екип адвокати работеше по случая, който се придвижваше мудро напред. Беше твърде рано изобщо да се говори за процес. При положение че „Трайлон“ плащаше пет и половина милиона долара месечно на „Скъли и Пършинг“, адвокатската фирма нямаше интерес от бърз изход на делото.

„Бартин Дайнамикс“ също отделяше колосални суми за професионалната защита, подготвяна от безскрупулните адвокати в „Ейджий, Поу и Епс“. Компанията зачисли четирийсет адвокати към делото и подобно на „Скъли“ разполагаше с толкова резерви, че можеше да увеличи техния брой във всеки един момент.

Най-болезненият въпрос в съдебния спор не изненада враждуващите адвокати. След като станало ясно, че сливането на „Трайлон“ и „Бартин“ няма да просъществува дълго, и смесеното дружество се разпаднало, се разразила същинска битка за документацията. При проектирането на свръхзвуковия бомбардировач Б-10 били създадени стотици хиляди, ако не и милиони документи. Инженерите в „Трайлон“ откраднали всичко, до което успели да се доберат. Колегите им от „Бартин“ последвали примера им. Софтуерът се разпилял на различни места, а част от него бил унищожен. Хардуерът, контролиран от едната компания, изведнъж се озовал в ръцете на другата. Хиляди секретни документи изчезнали. Огромни количества останали скрити. При цялата тази бъркотия двете компании си отправили взаимни обвинения в лъжи, шпионаж и кражба. Когато нещата се поуспокоили, никой не знаел с какво разполага конкурентната фирма.

Заради свръхчувствителния характер на проекта Пентагонът наблюдавал с безпокойство ожесточения конфликт между двете компании. Военните и няколко разузнавателни агенции положили неимоверни усилия да потушат скандала, но в крайна сметка претърпели неуспех. Сега битката се водеше от адвокати и съдии.

Основната задача на Уилсън Ръш и неговия екип в „Скъли и Пършинг“ беше да съберат, подредят и копират всички документи, притежавани от „Трайлон“. За тази цел те наеха един склад в Уилмингтън, щата Северна Каролина. Намираше се на километър и половина от експерименталната база на „Трайлон“, където бе извършена по-голяма част от проектирането на Б-10. След като се споразумя за помещението, фирмата направи основен ремонт и го изолира против пожар, силни ветрове и наводнения. Всички прозорци бяха свалени и зазидани. Охранителна фирма от Вашингтон монтира двайсет камери за видеонаблюдение. После оборудва четирите големи врати с инфрачервена алармена система и метални детектори. Въоръжена охрана пазеше празния склад дълго преди документите да пристигнат.

Те бяха транспортирани с камиони при строги мерки за сигурност. В продължение на две седмици през септември бяха извършени десетки доставки. Складът, наричан шеговито Форт Ръш, се оживи, когато тоновете хартия бяха прилежно подредени в бели картонени кутии. Документацията трябваше да бъде организирана според система, известна единствено на адвокатите в Ню Йорк.

Всички договори за ремонта, охранителните услуги и транспорта носеха подписа на Уилсън Ръш. Документите получиха обозначението „Защитен адвокатски материал“ и така подлежах на специални правила за конфиденциалност.

Мистър Ръш избра десет от най-умните и надеждни адвокати от своя екип. Злощастните служители бяха изпратени във Форт Ръш — дълъг, мрачен хангар с излъскан бетонен под и натрапчива миризма. В средата се издигаше планина от кутии. По протежение на стените бяха наредени сгъваеми маси, а зад тях се виждаха десет огромни копирни машини, от които излизаха снопове кабели. Машините, разбира се, бяха последна дума на техниката и можеха да сканират, сортират и дори да защитават документите.

Тъй като се намираха далеч от офиса в Ню Йорк, адвокатите имаха право да носят джинси и маратонки. Освен това им бяха обещани големи бонуси и компенсации. Нищо обаче не бе в състояние да компенсира досадата от цялото копиране и сканиране на милиони документи. И то в Уилмингтън! Повечето служители имаха семейства, но четирима вече бяха разведени. Навярно Форт Ръш щеше да доведе до още брачни проблеми.

Адвокатите се заеха с неприятната задача под прякото ръководство на мистър Ръш. Трябваше да копират всеки документ по два пъти и да го сканират за дигиталния архив на фирмата. Операцията щеше да приключи след няколко седмици. Тогава адвокатите от „Скъли и Пършинг“ можеха да влизат в архива със специална парола и да открият всеки един документ за броени секунди. Софтуерът бе програмиран от компютърните специалисти на фирмата, които твърдяха, че е напълно защитен.

За да подчертае важността на привидно безсмислената им работа, мистър Ръш остана с адвокатите цели три дни и им помогна да разопаковат, сортират, сканират, копират и опаковат наново документите. Когато си тръгна, други двама съдружници от отдела поеха неговите задължения. Подобни рутинни задачи обикновено се възлагаха на външни фирми, а изпълнението им се следеше от помощен вътрешен екип, но в случая това бе твърде рисковано. Документите трябваше да бъдат поверени на истински адвокати, които ценяха тяхната стойност. Въпросните служители, които обслужваха копирните машини, получаваха около четиристотин хиляди долара годишно. Повечето бяха завършили поне една специалност в университет от Бръшляновата лига. По време на следването си те едва ли бяха предполагали, че някой ден ще се занимават с копиране на документи, но след четири-пет години в „Скъли и Пършинг“ нищо не можеше да ги изненада.

Адвокатите започнаха да се редуват след края на първата седмица. Осем дни в склада, четири дни в Ню Йорк и после обратно в Уилмингтън. Задачите бяха разпределени между общо петнайсет юристи, които нямаха право да обсъждат с никого работата си във Форт Ръш. Конфиденциалността беше от огромно значение.

Първата фаза от проекта отне шест седмици. Повече от два милиона документи бяха копирани, сортирани и добавени към архива.

Адвокатите от Форт Ръш се върнаха в Ню Йорк с чартърен полет.

Дотогава Бени вече знаеше точното местоположение на склада. Беше наясно и с охранителните мерки, но те не представляваха особен интерес за него. Бени търсеше достъп до дигиталния архив и единствено неговият шпионин можеше да му го осигури.

Срещу допълнително заплащане от хиляда долара детективската фирма в Питсбърг наблюдава Елейн Кийнан достатъчно дълго, за да установи навиците ѝ. Обикновено тя обядваше с колеги в една закусвалня, недалеч от отдел „Паркове и озеленяване“, където работеше.

Срещата трябваше да изглежда случайна. Това нямаше как да се случи в лесбийския бар, където Елейн често ходеше със съквартирантката си. А и Джоуи не знаеше изобщо как ще реагира тя. Двамата бяха правили неангажиращ секс преди повече от пет години и той не я познаваше добре. Елейн беше от момичетата, които постоянно висяха в къщата на „Бета“, а Джоуи правеше всичко възможно да ги забрави.

Детективската фирма му предостави три цветни снимки. Той ги разглежда в продължение на часове, но се съмняваше, че някога е срещал въпросното момиче. Кайл също ги видя и го увери в обратното.

Сега Елейн беше на двайсет и три. Черната ѝ коса бе боядисана в тъмночервено и подстригана късо. Тя не носеше грим или червило. Единственото, което биеше на очи, бяха двете еднакви татуировки на ръцете ѝ. Явно не държеше особено на външния си вид. Някъде под самоуверената маска се криеше симпатична млада жена, но в излъчването ѝ липсваше сексапил.

Джоуи преглътна тежко, наруга Кайл за пореден път и влезе в закусвалнята. Нареди се на опашката зад Елейн и когато хората се придвижиха напред, леко се блъсна в нея.

— Извинете — каза припряно той и се усмихна изкуствено.

Елейн отвърна на усмивката, но не продума. Джоуи пристъпи към нея и добави:

— Хей, случайно да си учила в „Дюкейн“ преди няколко години?

Двамата ѝ колеги се обърнаха, но не проявиха интерес.

— За кратко — отвърна тя и го изгледа внимателно.

Той щракна с пръсти, сякаш се опитваше да си спомни нещо.

— Казваш се Елейн, нали? Не мога да се сетя как ти е фамилията.

— Да. А ти кой си?

— Джоуи Бернардо. Членувах в „Бета“.

На лицето ѝ се изписа ужас. Тя заби очи в пода и замръзна на място, неспособна да каже нищо. Изглеждаше готова да избухне. После пристъпи една крачка напред заедно с останалите хора от опашката. Елейн обърна гръб на мъжа, който някога я бе изнасилвил и се бе отървал напълно безнаказано, макар че бе извършил престъпление. Джоуи я наблюдаваше с крайчеца на окото си. Почувства се неловко. Елейн очевидно се страхуваше от него, което едва ли бе изненадващо, при положение че приемаше себе си за жертва, а него — за изнасилвач. Освен това Джоуи се смути от близостта на човек, с когото някога бе имал интимни отношения, независимо от техния неангажиращ характер.

Тя се обърна леко към него и изсъска:

— Какво правиш тук?

— Същото като теб. Ще обядвам.

— Би ли си тръгнал?

Гласът ѝ прозвуча едва доловимо, но един от колегите ѝ се обърна и изгледа Джоуи.

— Не. Смятам да си купя сандвич.

Двамата поръчаха, без повече да си говорят, и се придвижиха към касата. Елейн се отдалечи бързо и седна при колегите си. Джоуи обядва сам на малка маса до входната врата. Предварително бе подготвил бележка, на която пишеше: „Елейн, искам да поговорим за случилото се. Моля те, обади ми се на мобилния телефон. Номерът е 412-866-0940. Ще бъда в Скрантън до девет утре сутринта. Джоуи Бернардо“.

Той остави подноса на плота, приближи се до нейната маса и ѝ подаде безмълвно листчето. После изчезна.

Елейн се обади два часа по-късно.

Според уговорката Джоуи се върна в закусвалнята в пет следобед. Откри Елейн на същата маса, но този път до нея седеше адвокатката ѝ. Поздравиха се резервирано и Джоуи зае място срещу тях. В гърлото му бе заседнала буца. Идеше му да убие Кайл Макавой.

Къде, по дяволите, се намираше приятелят му в момента? Нали той беше юристът?

Адвокатката на Елейн беше привлекателна жена на средна възраст. Всичко по нея беше черно — костюмът, едрият коралов гердан, ботушите, гримът и най-вече настроението ѝ. Тази жена минаваше през трупове. Визитната картичка, която подаде на Джоуи, я представяше като адвокат Мишлен „Майк“ Чиз. Тя започна разговора с делови тон.

— Мистър Бернардо, първият ми въпрос е какво правите тук.

— Колко въпроси сте си подготвили? — отвърна Джоуи по типичния си арогантен начин.

Неговият псевдоадвокат и потенциален съобвиняем Кайл Макавой го бе уверил многократно, че случайната среща с Елейн Кийнан няма да доведе до опасни последствия. Ако искаше да повдигне обвинения срещу тях, щеше да го е направила отдавна. Все пак от инцидента бяха минали пет години и половина.

— Мистър Бернардо, може ли да ви наричам Джоуи?

Тъй като тя едва ли щеше да му позволи да я нарича Майк, Джоуи веднага отказа.

— Добре, мистър Бернардо. Ще ви задам няколко въпроса. От известно време представлявам мис Кийнан. Тя работи почасово в моята кантора и се справя отлично. Познавам добре личната ѝ история. Бихте ли ми казали какво правите тук?

— Първо, не съм длъжен да ви обяснявам каквото и да било. Но ще опитам да се държа любезно. Поне в следващите шейсет секунди. Работя в една брокерска фирма в Питсбърг и няколко наши клиенти са от Скрантън. Дойдох, за да се срещна с тях. Днес около обяд огладнях и избрах този четиризвезден ресторант, за да хапна нещо. Влязох вътре и случайно забелязах мис Кийнан. Поздравих я и ѝ предложих да поговорим, но тя ме нападна. А в момента отговарям на въпросите на адвокатката ѝ. Защо изобщо я повика, Елейн?

— Ти ме изнасили, Джоуи — отвърна Елейн. — Заедно с Бакстър Тейт и може би Кайл Макавой.

Тя замлъкна, а очите ѝ се насълзиха. Започна да диша тежко и като че ли щеше да му се нахвърли всеки момент.

— Може би да, може би не. Така и не уточни версията си.

— Защо пожелавате да говорите с моята клиентка? — попита мис Чиз.

— Защото цялата случка беше едно недоразумение. Просто исках да ѝ се извиня. След като подаде оплакване, Елейн изчезна. Полицията разследва случая, но не откри нищо, тъй като нямаше изнасилване.

— Ти ме изнасили, Джоуи. Много добре знаеш.

— Никой не те е изнасилил, Елейн. Ти прави секс с мен, Бакстър и повечето момчета от „Бета“. Но всичко ставаше с твое съгласие.

Елейн затвори очи и се разтресе, сякаш по тялото ѝ преминаха тръпки.

— Защо според вас изобщо се нуждае от адвокат? — попита Джоуи.

— Страдала е много — отвърна мис Чиз.

— Не знам колко е страдала, но мога да ви уверя, че в „Дюкейн“ не се е измъчвала особено. Беше твърде заета с алкохола, наркотиците и секса. Познавам доста хора, които могат да опреснят паметта ѝ. Съветвам ви да опознаете клиентката си, преди да повдигнете фалшиви обвинения. В миналото Елейн се държеше доста необуздало.

— Млъкни! — изръмжа Елейн.

— Споменахте, че искате да ѝ се извините — заяви адвокатката.

— Да. Елейн, съжалявам за това недоразумение, каквото и да го е породило. Но и ти трябва да се извиниш, тъй като ни обвини в престъпление, което не сме извършили. Всъщност съжалявам, че изобщо дойдох. — Той скочи от мястото си. — Не беше добра идея. Довиждане.

Джоуи излезе бързо от закусвалнята, качи се в колата и напусна Скрантън. На връщане към Питсбърг, в редките моменти, когато не проклинаше Кайл Макавой, той чуваше гласа на Елейн. „Ти ме изнасили, Джоуи.“ Думите ѝ звучаха болезнено и непоколебимо. Ако преди пет години и половина не е била сигурна какво точно се е случило в техния апартамент, в момента определено не изпитваше съмнения.

Джоуи не бе изнасилил никого. Инициираният от Елейн секс се бе превърнал в нещо много по-различно. Поне в нейните представи.

Ако едно момиче се съгласи да прави секс, може ли да промени мнението си по време на самия акт? А ако загуби съзнание? Възможно

ли е впоследствие да твърди, че е променила мнението си? Джоуи се измъчваше от тези сложни въпроси, докато шофираше.

„Ти ме изнасили, Джоуи.“

Думите ѝ звучаха толкова убедително, че Джоуи за пръв път изпита съмнения. Дали с Бакстър наистина не се бяха възползвали от нея?

Четири дни по-късно Кайл се отби в стаята за разпределяне на пощата в „Скъли и Пършинг“, за да вземе писмото от Джоуи. В него се съдържаше подробно описание на срещата, което включваше дори избора им на сандвичи и външния вид на Елейн. След представяне на фактите Джоуи излагаше своите наблюдения:

„Е. К. определено смята, че е била изнасилена от Дж. Б. и Б. Т. и «може би» от К. М. Изглежда ранима, емоционално лабилна и изтощена, но същевременно излъчва самодоволство. Избрала е подходяща адвокатка — безскрупулна жена, която ѝ вярва безрезервно и не би се поколебала да ни преследва по съдебен път, ако открие необходимите доказателства. Вече е сложила пръст на спусъка. Ако записът наистина е толкова компрометиращ, колкото твърдиш, тези хора за нищо на света не бива да научат за него. Елейн и адвокатката ѝ приличат на две отровни змии, готови да нанесат смъртоносен удар.“

Джоуи завършваше писмото така:

„Не съм сигурен какво ще ми възложиш оттук нататък, но предпочитам да не се доближавам повече до Елейн. Не желая да ме наричат изнасилвач. Цялата среща беше отвратителна, а и се наложи да излъжа Блеър, за да предприема пътуването. Купил съм два билета за футболната среща между «Питсбърг Стийлърс» и «Ню Йорк Джайънтс» на 26 октомври. Да ти го съобщя ли по телефона, за да не оставяме впечатлението, че се крием?

Наистина е добре да отидем на мача, за да обмислим следващия си ход.

Твой верен слуга,
Джоуи“

Кайл прочете писмото в главната библиотека, като се скри между рафтовете със стари юридически томове. Най-големите му страхове се потвърдиха, но той нямаше време да размишлява върху това. Внимателно скъса листовите на стотици парченца и на излизане ги хвърли в кошчето. Беше инструктирал Джоуи да унищожава всяка писмена кореспонденция.

Най-близкият хотел до апартамента му беше „Челси Гардън“, който се намираше на петнайсет минути ходене пеш. В единайсет часа същата вечер Кайл тръгна по Седмо Авеню, за да потърси хотела. Ако не се чувстваше толкова изтощен, навярно щеше да се наслади на прохладната есенна нощ, покритите с листа тротоари и оживените улици. Но Кайл усещаше единствено умора. Можеше да се концентрира само върху едно нещо, а често дори това не му се удаваше.

Бени го чакаше от два часа в един апартамент на третия етаж, тъй като неговият агент не успя да се откъсне от офиса по-рано. Но той нямаше нищо против. Мястото на агента беше в офиса. Колкото повече време прекарваше там, толкова по-бързо Бени щеше да се добере до целта си.

Независимо от всичко Бени посрещна Кайл с язвителната реплика:

— Закъсна с два часа.

— Дай ме под съд.

Кайл се изтегна на леглото. Двамата се срещаха за четвърти път, откакто той се бе преместил в Ню Йорк. Все още не му бе предоставил информация, която Бени нямаше право да притежава. Засега оставаше чист пред себе си и закона. Защо тогава се чувстваше като предател?

Бени почука с пръст по голяма бяла дъска, закрепена върху статив.

— Ще ми отделиш ли малко внимание? — попита той. — Няма да трае дълго. Вземи си кафе, ако искаш.

Кайл нямаше намерение да отстъпва. Скочи, сипа си кафе в картонена чаша и седна на ръба на леглото.

— Слушам те.

— Това е екипът, който ще представлява „Трайлон“. На върха е Уилсън Ръш, а под него има осем съдружници от „Съдебни процеси“ — Мейсън, Брадли, Уиймс, Кокран, Грийн, Абът, Етъридж и Уитънбърг. Колко от тях познаваш?

Кайл разгледа осемте квадрата, в които бяха изписани имената, и се замисли.

— В началото Уилсън Ръш държа реч пред новопостъпилите адвокати, но оттогава не съм го виждал. Изготвих справка за Абът по дело за ценни книжа и говорих с него накратко. Един ден обядвах с Уитънбърг във фирмения ресторант. Виждал съм Брадли, Уиймс и може би Етъридж, но не сме се запознавали лично. Фирмата е доста голяма.

Кайл продължаваше да се учудва колко много непознати лица вижда ежедневно в асансьорите, ресторанта и библиотеките. Опитваше се да бъде любезен с всички, но времето течеше неумолимо и работата беше по-важна.

Негов наставник беше Дъг Пекам и Кайл с облекчение установи, че името му не фигурира на дъската.

Под съдружниците имаше няколко по-малки квадрата. Бени почука с показалец по тях.

— По случая работят шестнайсет старши и също толкова младши адвокати. Имената им са в онази папка. Трябва да ги запомниш.

— Разбира се, Бени.

Кайл погледна към дебелия синя папка. Предишните бяха черни и още по-дебели. Той разгледа имената на дъската.

— С колко от тези адвокати си работил досега?

— С пет-шест, може би седем — отвърна Кайл, без да се старее да бъде точен.

Откъде знае с кого съм работил? И как е научил имената на всички четирийсет и един адвокати, зачислени към случая „Трайлон“? Кайл дори не искаше да се замисля над тези въпроси. В документите по делото се споменаваха някои от имената, но само на големите клечки. С колко източници разполагаше този човек?

Бени посочи един по-малък квадрат.

— Това е старши адвокат Шери Абни. Познаваш ли я?

— Не.

— Изгряваща звезда, която съвсем скоро ще стане съдружник. Има две степени от Харвард и стаж във федерален съд. Пряко подчинена е на съдружник Мейсън, който отговаря за доказателствения материал. Под нея се нарежда адвокат Джек Макдугъл. Той има сериозни проблеми с кокаина. Никой от фирмата не знае, но скоро всички ще научат. Ще изхвърчи доста бързо.

Кайл се втренчи в името Макдугъл и в главата му изникнаха безброй въпроси. Как Бени се бе добрал до тази информация?

— И ти искаш да заема неговото място?

— Искам да се сближиш с Шери Абни. Тя е на трийсет и е неомъжена, но има сериозна връзка с инвестиционен банкер от „Чейс“. Двамата работят като луди, така че не им остава много време за забавления. Засега не са оповестили планове за сватба. Шери обича да играе скуош, а както знаеш, фирмата разполага с два корта на четирийсетия етаж, точно до фитнес залата. Играеш ли скуош?

— Предполагам, че ще се наложи. — Кайл бе играл няколко пъти в Йейл. — Не знам дали ще намеря време.

— Сигурен съм, че ще се справиш. С помощта на Шери можеш станеш част от екипа, който работи за „Трайлон“.

Страхотно. Кайл полагаше огромни усилия да стои настрана от случая „Трайлон“.

— Има малък проблем, Бени — отвърна Кайл. — Добре си се подготвил, но забравяш един очевиден факт. По делото не работят младши адвокати, постъпили току-що във фирмата. Първо, ние не знаем нищо, защото сме завършили само преди пет месеца. Второ, умните момчета в „Трайлон“ със сигурност са предупредили адвокатите си да държат новците настрана от случая. Такава е практиката, ако не знаеш. Не всички клиенти са толкова глупави, че да плащат по триста долара на час на банда хлапета, които ще съсипят делото им. Е, Бени, какъв е резервният ти план?

— Всичко е въпрос на търпение, Кайл. И дипломатичност. Ще се стремиш да те зачислят към случая „Трайлон“, като се запознаеш със старши адвокатите и целуваш задниците им. Все някак ще успеем.

Кайл не бе приключил с дискусията за Макдугъл. Беше твърдо решен да повдигне въпроса, когато от съседната стая изведнъж се появи непознат мъж. Кайл бе толкова изненадан, че за малко не изпусна чашата с кафе.

— Това е Найджъл — представи го Бени. — Ще те запознае с някои технически подробности.

Найджъл се приближи и му подаде ръка.

— Приятно ми е — заяви той с весел британски маниер. Отиде до статива и монтира друго табло.

Съседната стая беше с размери три на три метра. Кайл надзърна вътре през отворената врата. Найджъл бе подслушвал целия им разговор.

— „Скъли и Пършинг“ ползва юридически софтуер, наречен „Правен помощник“ — започна енергично той.

Движенията му бяха бързи и премерени. Найджъл приличаше на англичанин, но говореше със странен акцент. Изглеждаше на около четирийсет. Беше висок близо метър и осемдесет, тежеше към седемдесет килограма. Имаше къса прошарена коса, кафяви очи и тънки устни. Не притежаваше отличителни белези, но скулите му бяха леко повдигнати. Не носеше очила.

— Какво знаеш за „Правен помощник“? — поинтересува се Найджъл.

— Основните неща. Ползвал съм програмата няколко пъти. — Кайл все още бе смаян от неочакваната поява на Найджъл. — Най-обикновен правен софтуер. Всички документи по дадено дело се сканират в дигитален архив, до който имат достъп адвокатите. Намирането на документи става адски бързо. Търсенето се извършва по ключови думи, фрази, термини и така нататък. Предполагам, че всичко това ти е известно.

— Да.

— Програмата е защитена според най-модерните стандарти. Като всички големи адвокатски компании „Скъли“ ползва друга, по-сигурна система за секретните си документи и дела. Казва се „Адвокат“. Позната ли ти е?

— Не.

— Нищо чудно. Не вдигат много шум около нея. Прилича доста на „Правен помощник“, но е с по-висока защита. Отваряй си очите за

нея.

Кайл кимна, сякаш се съгласи да изпълни заповедта.

От ужасната февруарска вечер след баскетболния мач, когато мнимите федерални агенти го бяха пресрещнали на студените улици в Ню Хейвън, Кайл се бе срещал само с Бени Райт. Или както там се казваше. Беше приел безрезервно, че именно Бени е единственото лице на операцията. Със сигурност съществуваха и други. Все пак Кайл вече познаваше преследвачите, които го наблюдаваха ден и нощ. Но въпреки това не бе очаквал, че ще се запознае с още един мъж с фалшива самоличност.

Защо изобщо трябваше да се среща с него? Бени определено можеше да изнесе скромната презентация на Найджъл.

— Ето че стигнахме до делото „Трайлон“ — каза напевно Найджъл. — Случаят е съвсем отделен, много по-сложен и по-добре защитен. За него адвокатите използват различен софтуер. Вероятно е разработен специално за случая. Документите са заключени в строго охраняван склад. Но ние успяхме да разберем някои неща.

Той спря за миг и изчака доволната усмивка на Бени. Много сме хитри, нали?

— Знаем, че програмата има кодово название „Звук“. Идва от свръхзвуковия бомбардировач Б-10. Не е особено оригинално, ако питаш мен. Но ти и бездруго не ме питаш. Ха-ха. Не можеш да влезеш в програмата от малкия лаптоп, който ти дадоха още първия ден. Не съществува лаптоп, от който може да се влезе в нея. — Найджъл мина от другата страна на статива. — На осемнайсетия етаж в офиса на „Скъли“ се намира секретно помещение, оборудвано със сложна охранителна система. Вътре има няколко настолни компютъра, последен писък на техниката. В тях ще намериш програмата „Звук“. Кодовете за достъп се сменят всяка седмица, а паролите — веднъж или два пъти дневно. Трябва да притежаваш специално потребителско име, за да ползваш софтуера. Ако не излезеш от програмата по точно определен начин, ще те хванат веднага и най-вероятно ще изхвърчиш от фирмата.

Дано изхвърча, помисли си Кайл.

— „Звук“ е подобрена версия на „Адвокат“, така че ще е добре да се запознаеш с другия софтуер при първа възможност.

Умирам от нетърпение, помисли си Кайл.

Въпреки шока и умората той постепенно осъзна, че е на път да премине границата, и то по неочакван за него начин. Най-големият му кошмар до момента беше да открадне фирмени тайни от „Скъли и Пършинг“ и подобно на Юда да ги предостави на Бени срещу трийсет сребърника. Сега обаче научаваше фирмени тайни от външен източник. Все още не бе откраднал нищо, но съзнаваше, че не бива да знае за „Звук“ и тайното помещение на осемнайсетия етаж. Може да не бе нарушил закона, но определено му се струваше нередно.

— Това е всичко засега — каза Бени. — Изглеждаш уморен. Почини си.

— О, благодаря ти.

Кайл излезе на Седмо Авеню и погледна часовника си. Наближаваше полунощ.

21

В 5:00 ч. сутринта, обичайното време за ставане, будилникът иззвъня с всичка сила. Кайл трябваше да го удари два пъти, за да го спре. Взе си бърз душ, обръсна се и след петнайсет минути се озова навън. Носеше елегантен костюм, който можеше да си позволи. Изведнъж животът му бе станал забързан и хаотичен, но Кайл държеше да изглежда добре през поредния напрегнат ден. Купи си кафе, сандвич и новия брой на „Таймс“ от любимото си денонощно кафене, след което хвана такси на ъгъла на Двайсет и четвърта улица и Седмо Авеню. Десет минути по-късно бе успял да приключи със закуската, да прегледа вестника и да изпие половината кафе. Точно в шест часа влезе в офиса откъм Броуд Стрийт. Независимо по кое време на денонощието отиваше на работа, той никога не се возеше сам в асансьора. Обикновено пътуваше с още няколко недоспали адвокати с подпухнали очи и измъчен вид, които избягваха да се поглеждат, докато асансьорът бавно се изкачваше нагоре. В този момент те си задаваха редица въпроси.

Защо избрах да следвам право?

Колко време ще издържа в тази месомелачка?

Кой глупак е решил, че трябва да се работи толкова много?

Рядко си говореха, защото нямаше какво да си кажат. Като затворници на път за бесилото те предпочитаха да се вгълбят в себе си и да приемат стоически съдбата си.

Кайл не се изненада, когато видя друг младши адвокат в стаята си. Тим Рейнълдс беше първият, прекарал нощта в спален чувал — нов термоизолиран „Еди Бауър“. Тим бе свалил обувките, ризата и костюма си и носеше стара тениска. Лежеше свит на кълбо под малкото си бюро и спеше непробудно. Кайл го ритна леко по крака.

— Изглеждаш отвратително — поздрави любезно той.

— Добро утро — отвърна Тим, изправи се и посегна към обувките си. — Колко е часът?

— Шест и десет. Кога си легна?

— Не помня. Към два часа. — Той бързо си навлече ризата, сякаш се страхуваше, че някой от съдружниците ще го спипа на местопрестъплението. — Трябва да предам една справка на Тоби Роланд в седем, но изобщо не знам как ще успея.

— Ами просто не спирай да начисляваш пари на клиента — заяви Кайл без следа от съчувствие и извади лаптопа си.

Тим се облече и грабна някаква папка.

— Ще бъда в библиотеката — каза той. Вече изглеждаше като развалина.

— Не забравяй да си измиеш зъбите — подхвърли Кайл.

Когато Рейнълдс напусна стаята, той влезе в уебстраницата QuickFace.com. Съществуваха няколко интернет сайта, които позволяваха на аматьори да правят фотороботи на човешки лица. Кайл ги бе проучил внимателно. QuickFace.com беше най-подробен и точен. Той започна с най-важната черта — очите на Найджъл. Ако успееше да улучи точната им форма, щеше лесно да идентифицира мъжа. Сайтът предлагаше стотици разновидности, независимо от расата, цвета или произхода. Кайл ги прегледа набързо, откри най-близките и започна да сглобява лицето на непознатия. Нос — тънък и остър. Вежди — средно дебели и леко удължени в краищата. Устни — много тънки. Скули — високи и широки. Брадичка — къса и плоска, без трапчинка. Уши — овални и прибрани към главата. След като добави косата, Кайл се върна към очите и изпробва още няколко варианта. Ушите се намираха твърде високо, затова ги свали малко надолу. Той си поигра с лицето до 6:30 ч. Беше загубил половин час, без да начислява хонорар, но винаги можеше да раздуе работното си време през деня. Когато Найджъл придоби завършен вид, Кайл принтера образа и се отправи към библиотеката. Взе дебела папка със себе си, за да не изглежда подозрително. Скривалището му се намираше в един отдалечен мрачен ъгъл на третото ниво с рафтове, където се съхраняваха неизползвани юридически томове. Кайл повдигна няколко книги на втория рафт и издърпа дебел пощенски плик с размерите на стандартно писмо. Отвори го и извади отвътре три други скици — съвършен фоторобот на най-големия му враг Бени и двама от неговите агенти, които следяха Кайл из Ню Йорк. Той не се бе доближавал на по-малко от петнайсет метра от тях и никога не ги бе поглеждал в очите, но беше убеден, че

образите им приличат на истинските. Ужасяващото лице на Найджъл определено не допринесе за очарованието на малката колекция.

Кайл скри плика и се върна при бюрото си, където натегачът Тейбър правеше обичайните си приготовления за деня. Още преди седмици бе станало ясно кой има най-големи шансове за професионално развитие. Тейбър беше абсолютният фаворит, звездата, бъдещият съдружник. Всички останали можеха спокойно да се оттеглят от битката. Той бе доказал способностите си, заработваш® двайсет и един часа само за ден. Освен това през първия месец бе прекарал най-много време в офиса от всички новаци в отдела, макар Кайл да изоставаше само с четири часа. Тейбър участваше доброволно в различни проекти и се държеше наперено във фирмения ресторант по време на обедната почивка.

— Снощи спях в библиотеката — заяви той веднага щом видя Кайл.

— Добро утро, Тейбър.

— Мокетът в главната библиотека е по-тънък от този в библиотеката на двайсет и третия етаж. Знаеше ли това, Кайл? Предпочитам да спя в по-малката, но там е по-шумно. Ти коя предпочиташ?

— Всички сме на ръба на силите си, Тейбър.

— Така е.

— Тим е прекарал миналата нощ в спален чувал.

— Защо? Да не е свалил доктор Дейл?

— Не знам. Събудих го преди час.

— Значи си спал у вас?

— О, да.

— Налага се да приключи два много спешни проекта до обяд. Не мога да си позволя този лукс.

— Ти си велик, Тейбър. Давай, супермен!

Тейбър изчезна, без да му отвърне.

Както винаги Дейл Армстронг пристигна точно в седем. Макар и малко сънена, тя изглеждаше ослепително. Очевидно харчеше огромната си заплата за дизайнерски дрехи. Кайл, Тим и Тейбър с нетърпение очакваха поредното ѝ модно завоевание.

— Много си красива днес — каза Кайл и се усмихна.

— Благодаря.

- „Прада“?
- „Долче и Габана“.
- Страхотни обувки. „Маноло Бланик“?
- „Джими Чу“.
- Пет стоака?
- Не питай.

Възхитен от безупречната ѝ външност, Кайл постепенно научи големите имена в женската мода. Това бе една от малкото му общи теми с Дейл. След шест седмици в офиса все още не знаеше почти нищо за нея. Ако изобщо бе в настроение за разговор, Дейл обсъждаше работата или жалкото ежедневие на младши адвокатите. Не ставаше ясно дали си има приятел. На два пъти се съгласи да излезе с колеги, но в повечето случаи отказваше. Всички новаци се оплакваха от убийственото напрежение, но Дейл Армстронг като че ли страдеше най-много.

— Искаш ли да обядваме заедно? — попита я Кайл.

— Още не съм закусвала — отвърна хладно тя и се скри между стените, ограждащи малкото ѝ бюро.

Денят в приюта започваше в шест часа всяка сутрин. Повечето бездомници се събуждаха и започваха приготвянията си. Правилникът им забраняваше да остават след осем. Много от тях работеха, а останалите трябваше да обикалят града в търсене на препитание. Мани и неговите помощници успяваха бързо да намерят работа на своите „приятели“, макар тя често да беше почасова и зле платена.

Закуската се сервираше в залата на горния етаж, където доброволците приготвяха яйца, препечени филийки и овесена каша в малката кухня. Винаги поднасяха храната с усмивка и сърдечен поздрав, а щом всички седнеха по местата си, следваше кратка благодарствена молитва. Мани обичаше да си поспива и отстъпваше сутрешната смяна на останалите служители. През миналия месец работата в кухнята бе организирана от Бакстър Тейт — жизнерадостен младеж, който доскоро не знаеше дори как да включи котлона. Сега Бакстър приготвяше десетки порции бъркани яйца, печеше филийки и вареше овесена каша. Освен това набавяше продуктите, миеше чинии и често казваше сутрешната молитва. Поощряваше другите доброволци, отнасяше се любезно към всички и знаеше имената на повечето бездомници, за които се грижеше най-безкористно. След закуска той ги натоварваше в трите стари вана на църквата, сядаше сам зад волана на единия и ги закарваше до работните им места в Рино. Прибираще ги обратно в късния следобед.

„Анонимните алкохолици“ се срещаха три пъти седмично в Хоуп Вилидж — понеделник и четвъртък вечер и сряда на обяд. Бакстър никога не пропускаше събиранията. Членовете на групата го посрещнаха сърдечно, а той мълчаливо се чудеше на разнородния им произход. Сред тях имаше хора от всякаква раса, възраст, пол и произход. Очевидно алкохолизмът си проправяше път през всички прослойки на обществото. Присъстваха възрастни, самоуверени алкохолици, които се хвалеха, че са трезвени от години. Имаше и нови

членове като самия Бакстър, които признаваха, че все още се страхуват. По-старите обикновено ги утешаваха. Бакстър бе пропилял живота си, но греховете му изглеждаха нищожни в сравнение с тези на някои от присъстващите. Техните истории бяха ужасяващи, особено на бившите затворници.

По време на третата среща, докато Мани го наблюдаваше от задните редове, Бакстър се изправи пред групата, прочисти гърлото си и заяви:

— Аз съм Бакстър Тейт, алкохолик от Питсбърг.

След като изрече тези думи, той избърса сълзите си и изчака аплодисментите да утихнат.

Следвайки дванайсетте стъпки на възстановяването, Бакстър направи списък с всички хора, които бе наранил, и се подготви да им поиска прошка. Списъкът не беше дълъг и се отнасяше предимно до членове на неговото семейство. Но Бакстър не желаше да се върне в Питсбърг. Беше разговарял с чичо Уоли. Роднините му знаеха, че е трезвен, и другото не бе от значение.

След месец започна да го обзема безпокойство. Не му се искаше да напуска Хоуп Вилидж, но знаеше, че моментът наближава. Мани му помогна да се подготви за завръщането си. Бакстър беше твърде умен и способен, за да прекара остатъка от живота си в приют за бездомни.

— Бог има други планове за теб — каза Мани. — Просто повярвай, и Той ще ти ги разкрие.

Когато стана ясно, че ще приключат навреме работа в петък, Тим Рейнълдс се уговори с колеги да обиколят баровете. Беше истинско чудо, че няма да работят в събота. Никой от адвокатите в „Скъли и Пършинг“ нямаше да се появи в офиса на следващия ден, тъй като тогава щеше да се проведе годишният семеен пикник в Сентръл Парк. Ето защо адвокатите посветиха петъчната вечер на сериозен запой.

Кайл и Дейл отказаха да се присъединят. Около седем вечерта, останали сами в стаята, те довършваха последните детайли от безкрайната работна седмица. Изведнъж Дейл се показа иззад преградата, която разделяше бюрата им, и попита:

— Искаш ли да вечеряме заедно?

— Страхотна идея — отвърна Кайл без колебание. — Някое конкретно място?

— В моя апартамент. Може да се отпуснем, да си поговорим или нещо от сорта. Обичаш ли китайско?

— Много.

Думите „нещо от сорта“ отекнаха в уморения му мозък. Дейл беше на трийсет, необвързана, привлекателна и очевидно харесваше мъже. Красива самотна дама в големия град. Вероятно от време на време мислеше за секс. Кайл бе започнал да се притеснява от факта колко рядко се сеца за това.

Да не би да го сваляше? Самата мисъл звучеше абсурдно. Дейл се държеше толкова дистанцирано, че Кайл не можеше да си представи как изобщо би проявила интерес към някого.

— Защо не купиш малко китайска храна и не дойдеш у нас? — предложи тя.

— Чудесно.

Дейл живееше сама в Гринич Вилидж, на четвъртия етаж в сграда без асансьор. Двамата обсъдиха няколко китайски ресторанта в квартала и си тръгнаха заедно от офиса. Час по-късно Кайл изкачи стълбите до жилището ѝ с кутии ориз, пилешко и скариди и почука на вратата. Дейл му отвори с усмивка и го покани вътре. Апартаментът се състоеше от хол с кухненски бокс и спалня. Беше малък, но обзаведен в модерен минималистичен стил — с кожени мебели и черно-бели снимки по стените. Дейл също изглеждаше ослепително в оскъдното си облекло. Бяла къса пола разкриваше стройните ѝ крака, които Кайл и останалите лешояди в офиса жадно оглеждаха. Отворените ѝ обувки бяха червени на цвят, с нисък ток и очевидно доста скъпи. Кайл ги погледна и каза:

— „Джими Чу“?

— „Прада“.

Дейл носеше тесен черен пуловер без сутиен отдолу. За пръв път от много време Кайл усети сексуална възбуда.

— Хубаво място — отбеляза той и разгледа една от снимките.

— Струва четири хиляди на месец. Не е за вярване, нали?

Тя отвори малкия хладилник и извади бутилка шардоне.

— Напротив. Все пак сме в Ню Йорк. Никой не ни е карал да идваме тук.

Дейл му показва бутилката.

— Съжалявам, но нямам сода. Само вино и вода.

— Сипи ми малко вино — каза той след леко колебание.

В същия миг реши да не се измъчва от мисълта дали е редно да изпие едно питие след пет години и половина въздържание. Никога не се бе подлагал на лечение, нито бе лежал в токсикология. Не се смяташе за алкохолик. Беше спрял да пие само защото бе прекалил няколко пъти, а сега просто искаше да се наслади на една чаша вино.

Двамата вечеряха на малка квадратна маса. Коленете им почти се докосваха. Дори в домашна обстановка математичката Дейл се отпускате трудно. Кайл не можеше да си я представи пред група от петдесет студенти. А още по-малко пред съдебни заседатели.

— Нека отсега се разберем да не говорим за работа — заяви той, поемайки инициативата. Отпиваше четвърта си глътка вино.

— Съгласна съм, но първо трябва да ти разкажа последните клюки.

— Давай.

— Чу ли за отцепването?

— Не.

— Носи се слух, че Тоби Роланд и още четирима съдружници от „Съдебни процеси“ ще се отделят от компанията, за да основат собствена фирма. Смятат да вербуват поне двайсет адвокати.

— Защо?

— Недоволни са от разпределението на парите. Обичайните неща.

Адвокатските фирми са известни със своите сливания, отделяния и кадрови промени. Фактът, че няколко недоволни съдружници искат самостоятелност, не беше изненадващ.

— Това значи ли, че ще ни възложат повече работа? — попита той.

— Надявам се.

— Познаваш ли Тоби?

— Да. Дано слуховете са верни.

— Кой е най-големият гадняр, с когото си говорила до момента?

Дейл отпи от виното и се замисли.

— Труден въпрос. Конкуренцията е жестока.

— Така е. Да сменим темата.

Кайл успя да насочи разговора към Дейл. Разпита я за живота ѝ, образованието, семейството и колежа. Не се бе омъжвала, но още страдаше заради провалена връзка. След като изпи първата чаша вино, тя си сила втора и започна да се отпуска. Кайл забеляза, че почти не е докоснала храната. За сметка на това той лакомо поглъщаше всичко пред себе си. Дейл също го разпита за миналото му и той ѝ разказа за „Дюкейн“ и Йейл. От време на време адвокатската фирма се намесваше в разговора и те се отнасяха в тази посока.

Когато виното и храната свършиха, Дейл предложи:

— Да гледаме някой филм.

— Чудесно — отвърна Кайл.

Докато тя избираше диск, Кайл погледна часовника си. Беше 22:20 ч. През последните шест дни бе пренощувал два пъти в офиса — вече си бе купил спален чувал — и му се падаха средно по четири часа сън. Чувстваше се изтощен физически и психически, а двете чаши вино, които току-що бе изпил, замъглиха още повече уморения му мозък.

— Любовен, екшън или комедия? — попита го Дейл, докато преглеждаше огромната си колекция. Беше коленичила и полата едва закриваше задните ѝ части. Кайл се изтегна на канапето, тъй като столовете не изглеждаха особено примамливи.

— Само да не е някоя романтична боза.

— Какво ще кажеш за „Бийтълджус“?

— Страхотно.

Тя пусна диска, свали обувките си и се присъедини към Кайл на канапето. Сгуши се плътно в него и метна едно одеяло върху двамата. Кайл вдиша аромата на косата ѝ. Не можеше да повярва, че всичко това се случва.

— Не нарушаваме ли фирмените правила? — попита той.

— Просто гледаме филм.

Така и стана. Стоплени от одеялото, виното и близостта помежду си, те гледаха филм цели десет минути. Не бяха сигурни кой е заспал пръв. Дейл се събуди дълго след края на филма. Зави Кайл и се премести на леглото. Той се събуди в 9:30 ч. на другата сутрин и откри, че е сам в жилището. Дейл бе оставила бележка, на която пишеше, че отива да закусва в кафенето зад ъгъла. Канеше Кайл да се присъедини, в случай че е гладен.

Те се качиха заедно на метрото и пристигнаха в Сентръл Парк около обяд. В третата събота през октомври адвокатите от техния отдел организираха семеен пикник близо до навеса с лодки. Основното събитие беше турнирът по софтбоул, но присъстващите и децата им можеха да изберат състезания по хвърляне на подкови, крокет, кегли и други игри. Служители от кетъринг фирма приготвиха ребърца и пилешко месо на скара. Някаква рап група вдигаше доста шум. Имаше бира в изобилие.

Фирмата организираше пикника, за да сближи служителите и да докаже, че се грижи за тях. Присъствието беше задължително. Не се разрешаваше ползването на телефони. Повечето адвокати предпочитаха да наваксат пропуснатия сън, но, от друга страна, нямаше да прекарат поредния дълъг ден в офиса. Единствено празници като Коледа, Нова година, Денят на благодарността, Рош Ашана и Йом Кипур им осигуряваха подобен лукс.

Денят беше слънчев и приятен. Уморените адвокати се отпуснаха и се отдадоха се на игри и пиене. Кайл и Дейл, които се страхуваха да не привлекат излишно внимание, скоро се разделиха и потънаха в тълпата.

След броени минути Кайл научи новината, че адвокат Джак Макдугъл, възпитаник на „Дюк“, е бил арестуван миналата нощ. Служители от Агенцията за борба с наркотиците нахлули в апартамента му и открили солидно количество кокаин. Макдугъл щял да остане в ареста до понеделник, когато се очакваше да излезе под гаранция. Фирмата щеше да направи всичко възможно да го измъкне, но помощта ѝ се простираше дотам. „Скъли и Пършинг“ се отнасяше безкомпромисно към подобни провинения. Макдугъл трябваше да излезе в принудителен отпуск, докато прокуратурата не повдигнеше обвинения. Ако слуховете се окажеха верни, той щеше да загуби работата си до няколко седмици.

Кайл се замисли за Бени. Ужасяващите му прогнози се превръщаха в реалност.

В отдел „Съдебни процеси“ работеха 28 съдружници и 130 адвокати. Две трети от тях бяха женени и затова из парка тичаха множество добре облечени деца. Мистър Уилсън Ръш, най-старшият

от всички адвокати, даде началото на турнира по софтбоул, като разясни правилата на играта и обяви себе си за главен съдия. Няколко адвокати се осмелиха да го освиркат, тъй като в този прекрасен ден всичко бе позволено. Кайл реши да играе — участието не беше задължително — и се озова в доста разнороден отбор. Само двама от останалите девет души му бяха познати. Техен треньор беше съдружникът Сесил Абът (от екипа по делото „Трайлон“), който носеше бейзболна шапка на „Янкис“ и тениска с името на Дерек Джийтър. Съвсем скоро стана ясно, че Абът никога в живота си не е стигал до първа база. Със студена бира в ръка той разпредели позициите така, че отборът нямаше особени шансове, но на никого не му пукаше. Кайл, който очевидно беше в най-добра форма от всички, трябваше да играе в дясната част на полето. В центъра застана Шери Абни, адвокатката, която според Бени можеше да осигури на Кайл достъп до делото „Трайлон“ срещу „Бартин“. Кайл я заговори, когато техен играч застана на хоума в първия ининг. Тя изглеждаше доста разстроена заради ареста на Макдугъл. Двамата работеха заедно от две години. Шери не бе предполагала, че той има проблем с наркотиците.

Контактът между служителите се поощряваше. Отборът на Абът бе разбит и спасен от унижението благодарение на преждевременното прекратяване поради унищожителната преднина на противника в четвъртия ининг. Кайл се смеси с тълпата и се представи на всички колеги. Много от имената му се сториха познати. Все пак бе изучавал биографиите им през последните шест седмици. Прочутият съдружник Бърч Мейсън, който също носеше екип на „Янкис“ и към два следобед изглеждаше доста подпийнал, приветства Кайл като стар приятел и го запозна със семейството си. Дъг Пекам пък го представи на някои от съдружниците в отдела. Разговорите се въртяха около едни и същи теми — университета, който бе посещавал, впечатленията му от работата, резултатите от изпита за правоспособност, живота след първата година във фирмата и така нататък. И, разбира се, всеки задаваше въпроса: „Можеш ли да повярваш за Макдугъл?“

В турнира важеше правилото за двойна елиминация. Отборът на Кайл се открие като първият, загубил два мача. Той откъсна Дейл от играта на кегли и двамата се отправиха към масите с храна и напитки. Напълниха чиниите си със скарпа, взеха две бутилки вода и се присъединиха към Тейбър и грозноватата му приятелка под едно

дърво. Естествено, отборът на Тейбър беше непобедим, а той самият бе отбелязал повечето рънове до момента. Имаше спешна работа в офиса и смяташе да отиде там в шест часа на следващата сутрин.

Браво на теб, помисли си Кайл. Страхотен си. Защо не те повишат директно в съдружник?

В късния следобед, когато слънцето бавно залязваше зад небостъргачите на Сентръл Парк Уест, Кайл се отдели от тълпата и седна на пейка под един дъб. Около него падаха златисти листа. Той наблюдаваше мача от разстояние, вслушваше се във веселата глъч и вдишваше аромата на скарата. Искеше му се да повярва, че принадлежи към тези хора, че е преуспял адвокат, който с радост се отдава на кратка почивка от истеричното ежедневие.

Но реалността беше друга. При благоприятно стечение на обстоятелствата Кайл щеше да извърши ужасно престъпление срещу фирмата, без да бъде заловен. Но ако нещата се обърнеха срещу него, някой ден на семейния пикник адвокатите щяха да говорят за него така, както сега обсъждаха Макдугъл.

В неделя, когато повечето адвокати се бореха с махмурлука, Кайл се събуди рано с бистра глава и двойно кафе. Сложи си удобни обувки и се отправи на дълга разходка из града. Разполагаше с цели пет часа. Фирменият телефон се намираше в джоба му, но вероятно нямаше да звънне, тъй като денят след пикника също беше свободен. Някои натегачи и работохолици смятаха да прекарат времето си в офиса, но повечето служители предпочитаха да се насладят на още един слънчев есенен ден.

Кайл пое на юг през Гринич Вилидж и стигна до Трайбека, след което продължи на изток към оживените улици на Чайнатаун. В Сохо намери място на бара в ресторант „Балтазар“ — популярно заведение, което наподобяваше парижко бистро и се препоръчваше от всички пътеводители. Той си поръча яйца „Бенедикт“ и доматен сок и се заслуша в разговорите на шумните посетители. После продължи към Бруклин Бридж и прекоси Ист Ривър в посока Бруклин. Отне му четирийсет минути да стигне дотам и още толкова да се върне в Манхатън, където тръгна по Бродуей и мина покрай шивашкия квартал, театрите, Таймс Скуеър и Кълъмбъс Съркъл.

Ранният обяд се състоя в 11:30 ч. в дома на Дъг и Шели Пекам в Горен Уест Сайд. Жилището им се помещаваше в стара сграда на Шейсет и трета улица, на две преки от Сентръл Парк. Докато се качваше със задушния асансьор до третия етаж, Кайл се улови, че мисли за онова, което занимава повечето нюйоркчани в свободното им време — недвижимите имоти. Като пълноправен съдружник във фирмата 41-годишният Дъг Пекам бе изкарал 1,3 милиона долара миналата година. Доходите му не бяха тайна. Както повечето големи компании „Скъли и Пършинг“ не криеха заплатите на своите служители. Пекам щеше да получава подобно възнаграждение до края на кариерата си, така че можеше да си позволи скъп апартамент. В Ню Йорк обаче сумата от 1,3 милиона далеч не се смяташе за висока. Най-много печелеха инвестиционните банкери, факирите от хедж

фондовете, предприемачите в бизнеса с високи технологии и шефовете на големи корпорации, които разполагаха с милиарди долари и пръскаха по двайсет милиона за жилище в центъра. Разбира се, всеки от тях задължително притежаваше вила в Хамптън и къща в Палм Бийч.

Семейство Пекам имаше имот в Източен Хамптън. Кайл се надяваше, че поне Шели и децата се възползват от предимствата на лятната къща, тъй като Дъг определено нямаше тази възможност. Адвокатът прекарваше повечето уикенди в офиса.

Шели поздрави Кайл с приятелска прегръдка и го покани в просторния, непретенциозен апартамент. Дъг носеше джинси. Беше бос и небръснат и предлагаше на гостите коктейли „Блъди Мери“. Присъстваха още четирима адвокати, пряко подчинени на съдружник Пекам. Обядът представляваше поредният опит на фирмата да стопи леда между служителите и да ги увери, че „Скъли“ не е толкова лошо работно място. Целта на събирането беше да си поговорят. Дъг искаше да чуе техните проблеми, идеи, планове и амбиции. Държеше да приключат по-бързо, за да гледат мача между „Джайънтс“ и „Сан Франциско Фортинайърс“ в един часа.

Шели приготви обяда, а Дъг ѝ помогна при сервирането и наля вино на гостите. След цял час безсмислени приказки за скучните съдебни дела, по които бяха работили през седмицата, дойде време за „Джайънтс“. Кайл, единственият новак на масата, взе най-малко участие. Още по средата на разговора го обзе желание да си тръгне. След десерта компанията се премести в хола, където огънят в камината създаваше уютна атмосфера. Дъг пусна големия телевизор с плосък екран. За да разчупи обстановката, Кайл се престори на заклет фен на „Сан Франциско Фортинайърс“, което предизвика бурното възмущение на останалите. Двама от по-старите адвокати заспаха още в края на първата четвъртина. Дъг също подремна. На полувремето Кайл се извини и си тръгна.

В понеделник отиде на работа в пет сутринта, подготвяйки се за поредната безкрайна седмица.

Следващият мач на „Джайънтс“ се играеше в Питсбърг. Въпреки ниските температури Кайл и Джоуи Бернардо заеха места до 40-ия ярд

два часа преди началото на срещата. Студен фронт бе пропъдил есента и над новия стадион се стелеше ледена мъгла. Но това нямаше значение. Двамата заклетите фенове на „Стийлърс“ бяха преживели много мразовити дни на „Три Ривърс“ — стария стадион на отбора. Джоуи и Кайл не се уплашиха от лошото време. Беше идеално за футболен мач.

За щастие Блеър не се интересуваше от американски футбол. Бременна в петия месец, тя бе наддала доста и трудно се справяше с мисълта, че скоро ще стане майка. Джоуи бе започнал да изпитва колебания относно сватбата, но се чувстваше притиснат от обстоятелствата. Кайл не успя да му помогне особено. Ако Блеър не чакаше дете, той щеше да посъветва приятеля си да я напусне. Няма как да зарежеш бременната си годеница. Но какво ли разбираше Кайл от подобни неща?

След като стадионът се напълни и играчите започнаха да загряват, Кайл се обърна към Джоуи.

— Разкажи ми за Елейн Кийнан. Но говори тихо — каза той.

Джоуи носеше джобна бутилка с водка — неговия личен антифриз. Отпи малка глътка и се намръщи, сякаш бе вкусил нещо отвратително. После отвърна:

— Ще ни донесе само неприятности.

Единствената им кореспонденция за Елейн беше писменото описание на срещата, изпратено от Джоуи. Кайл се нуждаеше от повече подробности, за да измисли план за действие.

— Чувства се много наранена — допълни Джоуи. — Но далеч не е толкова агресивна, колкото адвокатката ѝ.

— Започни от самото начало. Искам да чуя всичко.

Джоуи отпи още една глътка, облиза устни и се огледа, за да се увери, че никой не ги наблюдава. След това описа подробно пътуването си до Скрантън. На няколко пъти Кайл го прекъсна, за да му зададе въпроси. Точно преди съдията да хвърли монетата, препълненият стадион избухна в аплодисменти. Джоуи приключи историята, като изрази следното опасение:

— При най-малкия повод ще ни се нахвърлят. Не го допускай, Кайл. Нека оставим в миналото този неприятен инцидент.

Двамата се загледаха в мача и поговориха за футбол. По време на една от почивките Джоуи попита:

— Какъв е планът?

— Ще дойдеш ли в Ню Йорк следващия уикенд? „Стишгърс“ играят срещу „Джетс“. Мачът е от четири следобед на „Медоулендс“. Ще купя билети.

— Ами не знам.

Освен в Блеър проблемът беше и в парите. Джоуи получаваше прилична заплата и комисиони, но не разполагаше с безкрайни финансови възможности. Чакаше дете и му предстоеше сватба, въпреки че с Блеър още не бяха определили датата. Неговата годеница ту искаше да се оженият след раждането, за да отслабне, ту настояваше да го направят преди това, за да може детето да има законни родители. Джоуи нямаше мнение по въпроса. Чувстваше се притиснат от всички страни. С Блеър изплащаха скъпо жилище и той не можеше да пръска безкрайни суми за футболни мачове.

— Защо искаш да дойда в Ню Йорк? — попита той.

— Ще се опитам да фотографирам Бени.

— За какво ти е негова снимка? Тези типове не са ли опасни?

— О, да. Много.

— Защо тогава се буташ между шамарите?

— Трябва да разбере с кого си имам работа.

Джоуи поклати глава и погледна към светлинното табло. Отпи още една глътка и се наведе към Кайл.

— Предлагам ти да не ги закачаме. Играй по правилата им и гледай да не те заловят. Не позволявай записът да излиза наяве и всичко ще бъде наред.

— Може би. Ще дойдеш ли в Ню Йорк?

— Не знам. Трябва да помисля.

— Много е важно. Моля те.

— А как точно смяташ да снимаш Бени, стари приятелю? Нали е професионален агент?

— Да, нещо такова.

— Ти си адвокат, а аз — брокер. Нямаме никаква представа с какво се захващаме. Като нищо ще си навлечем неприятности.

— Възможно е.

Кайл извади малък пакет от джоба на златисто-черното си яке с емблемата на „Стийлърс“.

— Какво е това?

— Видеокамера.

— Не прилича на такава.

— Подобни камери не се продават в обикновените магазини.

След дълъг пас „Стийлърс“ отбелязаха първия тъч-даун в мача и тълпата скочи на крака. В последвалата почивка Кайл добави:

— Голяма е колкото писалка. Лесно се побира в джоба на риза или яке. От нея излиза тънък кабел, свързан с дистанционно. Можеш да говориш лице в лице с някого и да запишеш разговора, без той изобщо да забележи.

— Очакваш да отида при Бени, който вероятно е тежковъоръжен и се движи с охрана, да му се представя и да го помоля да се усмихне към камерата?

— Не. Имам по-добра идея. Но тази седмица ще трябва да се поупражняваш.

— Каква е тя?

— Ще намериш всичко в инструкциите за употреба. Прочети ги добре и се научи да използваш камерата. Ако нещата вървят според плана, ще разполагаш с около три секунди, за да снимаш Бени.

— Какво ще стане в противен случай?

— Аз ще се намеся.

— Страхотно. — Джоуи отпи нервно от бутилката. — Добре, Кайл. Да приемем, че успеем да заснемем Бени. Как смяташ да го идентифицираш?

— Не съм го обмислил още.

— Май не си обмислил доста неща.

— Ще ти напиша имейл във вторник, за да ти съобщя, че съм купил билети. Както обикновено. Съгласен ли си, Джоуи?

— Не знам. Мисля, че не си наред. Аз самият започвам да откачам.

— Я стига. Трябва да се забавляваш, докато още можеш.

В четвъртък, към 4:00 ч. следобед, Кайл работеше задълбочено в главната библиотека, когато фирменият му телефон тихо иззвъня. Полученият имейл беше спешен и приканваше всички новопостъпили адвокати да се съберат във фоайето на четирийсет и четвъртия етаж, най-голямото място за срещи в „Скъли и Пършинг“. Съобщението означаваше само едно — резултатите от изпита бяха пристигнали. А щом го викаха, Кайл със сигурност се бе справил.

Седмици наред новациите работеха усилено под невероятен стрес. Допълнителни притеснения им създаваше мисълта за изпита, който дебнеше над главите им като тъмен облак. Усещаше се навсякъде около тях, но те не смееха да го обсъждат, защото не искаха да усложняват още повече ситуацията. Мисълта ги държеше будни, когато отчаяно се нуждаеха от сън. Следваше ги дори когато се хранеха и съсипваше обяда им. Какво щяха да правят, ако не го бяха издържали?

В отделните фирми съществуваха различни ритуали, но в „Скъли и Пършинг“ поднасяха новината по доста приятен начин. Шефовете организираха голямо парти за отличниците. Въпреки че трябваше да е изненада, — новопостъпилите служители бяха научили за тази традиция още в началото на септември. Неприятната част на празненството беше фактът, че скъсаните не получаваха покана. Оставяха ги да се измъкнат тихомълком от сградата и да обикалят улиците през остатъка от деня.

Докато изкачваше стълбите и бягаше по коридорите, Кайл се оглеждаше за приятелски лица. Всички се поздравяваха, викаха от радост и тичаха непохватно с официалните си обувки. Кайл видя Дейл и я прегърна, след което двамата се отправиха бързо към фойето. Там вече се бе събрала шумна тълпа. Мистър Хауард Мийзър, управляващият съдружник на фирмата, се качи на малък подиум и обяви:

— Честито на всички! Да празнуваме! Стига работа за днес.

Барманите отвориха бутилки шампанско, а сервитьорите започнаха да разнасят вкусни хапки. Настроението беше еуфорично, направо опияняващо. Кошмарът оставаше в миналото и всички официално бяха адвокати.

Кайл пиеше шампанско в компанията на Дейл и още няколко приятели, когато разговорът се обърна към злощастните им колеги.

— Някой виждал ли е Гаруд?

Всички се огледаха за Гаруд, но не го намериха и решиха, че името му е попаднало в черния списък. Тим Рейнълдс се приближи към тях с арогантна усмивка. В едната ръка държеше питие, а в другата — разпечатка.

— Тейбър е скъсан — заяви гордо той. — Представяте ли си? Уж е възпитаник на Харвард, а се издъни. И то яко.

Кайл не се зарадва особено. И той не харесваше Тейбър заради арогантното му поведение, но двамата работеха в една и съща стая. Тейбър сигурно се чувстваше ужасно. В крайна сметка не беше лош човек.

Слуховете се разпространяваха бързо. Броят на жертвите се увеличаваше. От сто и трима души бяха скъсани осем, което правеше успеваемост от 92 процента — отличен резултат за всяка фирма. Младите адвокати за пореден път осъзнаха, че са част от елита и ги очакват още по-велики подвизи.

Повечето се напиха порядъчно и се прибраха със специални коли, наети от фирмата. Кайл обърна само две питиета и се прибра пеш до Челси. По пътя се обади на баща си, за да му съобщи чудесната новина.

В петък Кайл трябваше да се види с Дъг Пекам на работен обяд, за да прегледат някакви документи. Но когато Кайл пристигна десет минути по-рано, съдружникът заяви:

— Отиваме да празнуваме.

Те излязоха от сградата и се настаниха на задната седалка на черен линкълн — една от многото лимузини, които обикалят града и превозват заетите бизнесмени. Фирмата разполагаше с множество коли на повикване.

— Бил ли си в ресторанта на Медисън Авеню единайсет? — попита го Дъг.

— Не. Напоследък съм твърде уморен, за да ходя някъде. Често не ми остава време да ям или просто забравям.

— Май се оплакваме, а?

— Разбира се, че не.

— Поздравления за взетия изпит.

— Благодаря.

— Мястото ще ти хареса. Много е уютно, а и храната е страхотна. Предлагам ти да обядваме там и да пийнем хубаво вино. Дори знам кой клиент ще поеме разходите.

Кайл кимна. След два месеца във фирмата все още му беше неудобно да начислява нереални суми на клиентите. Мразеше да раздува сметките и да измисля несъществуващи разходи. Прииска му се да попита Пекам за какво точно ще плати клиентът — само за обяда или и за времето на двамата адвокати? Но реши да не казва нищо.

Ресторантът се намирал във фойето на старата сграда на „Метрополитън Лайф“ и от него се откриваше чудесна гледка към Медисън Скуеър Парк. Заведението беше с модерен интериор, високи тавани и панорамни прозорци. Дъг, разбира се, познаваше главния готвач, салонния управител и сомелиера. Кайл не се изненада, когато ги настаниха на специална маса с изглед към парка.

— Нека първо приключим с оценката на твоята работа — започна Дъг и захапа едно хлебче. По бялата покривка се посипаха трохи.

— Оценка?

— Да. Като твой наставник съм длъжен да оценя представянето ти във фирмата след обявяване на резултатите от изпита. Ако те бяха скъсали, очевидно нямаше да бъдем тук. Вероятно щяхме да си купим по един мазен хотдог от улицата и да проведем неприятен разговор навън. Но ти взе изпита и затова ще бъда мил с теб.

— Благодаря.

Един сервитьор им подаде менютата, а друг сила вода в чашите. Дъг отново отхапа от хлебчето и наоколо се разхвърчаха още трохи.

— Изработените от теб часове надхвърлят средния брой. Много съм впечатлен.

— Благодаря.

Кайл не се изненада, че оценката на работата му в „Скъли и Пършинг“ започва с хонорара, който той носи на фирмата.

— Останалите съдружници и старши адвокати се изказаха много положително за теб.

— Да ви предложи ли аперитив? — попита сервитьорът.

— Ще поръчаме вино с обяда — отвърна неучтиво Дъг и сервитьорът изчезна.

— Понякога обаче имам чувството, че не си напълно отдаден на фирмата. Прав ли съм?

Кайл поклати глава и се зачуди как да отговори. Дъг обикновено беше доста искрен. Защо да не избере същата тактика?

— Живея, храня се и спя в офиса като всички други новаци, защото такъв е бизнес моделът, наложен от години. Същото правят и специализантите по медицина. Работят по двайсет часа на ден, за да демонстрират колко са издръжливи. Слава богу, ние не се грижим за болни хора. Не знам какво още да направя, за да ти докажа, че съм достатъчно отдаден на работата си.

— Разбирам — каза Дъг и насочи вниманието си към менюто. Сервитьорът чакаше търпеливо до масата.

— Избра ли си нещо? — попита Дъг. — Умирам от глад.

Кайл не бе успял да разлисти менюто. Чувстваше се засегнат от критиката на съдружника.

— Да — отвърна той.

Всички ястия изглеждаха вкусни. Двамата адвокати поръчаха, сервитьорът похвали избора им и след малко при тях се появи сомелиерът. Последва сериозна дискусия относно избора на вино и в крайна сметка Дъг поръча две бутилки.

Първата беше бяло бургундско.

— Ще ти хареса — увери го Дъг. — Един от любимите ми сортове.

— Не се и съмнявам.

— Някакви проблеми или оплаквания? — добави Дъг, сякаш отмяташе поредния въпрос в списъка си.

В същия миг Кайл чу вибрацията на фирмения си телефон.

— Странно, че го споменаваш — каза той, докато изваждаше телефона от джоба си. — Получих имейл от Карлийн Санборн. Нуждае се от помощ по заплетения случай „Пласид“. Какво да ѝ отговоря?

— Кажй й, че обядваш с мен.

Кайл написа имейла, изпрати го и попита:

— Може ли да го изключа?

— Разбира се.

Бялото вино пристигна. Дъг го дегустира и направи доволна гримаса. Сервитьорът напълни чашите, а Кайл продължи:

— Притеснява ме фирменият телефон. Вече контролира живота ми. Когато си бил младши адвокат преди години, не е имало джииесеми, смартфони и подобни джаджи, така че...

— Ние също работехме много — отвърна пренебрежително Дъг.

Престани да хленчиш. Трябва да се стегнеш. Кайл надигна чашата и разгледа съдържанието ѝ. Отпи една глътка и кимна доволно.

— Е, това беше малкият ми протест.

— Добре, нещо друго? — Поредният въпрос в списъка.

— Не, освен обичайните оплаквания на един новак от лошите работни условия. Чувал си ги стотици пъти. Едва ли ти се слушат отново.

— Прав си, Кайл. Нямам никакво желание. Виж, съдружниците знаят много добре какво се случва. Ние също сме минали по този път, а сега просто обираме лаврите. Моделът е кофти, защото всички по веригата се измъчват. Да не мислиш, че ми е лесно да ставам всяка сутрин в пет и да прекарвам по дванайсет напрегнати часа в офиса? И

то само за да си поделя годишната печалба с останалите и фирмата да бъде на първо място в класациите. Миналата година съдружниците от ЕПЕ изкараха средно по 1,4 милиона. Ние достигнахме ниво от 1,3 милиона и всички изпаднаха в паника. „Трябва да намалим разходите и да начисляваме по-големи суми на клиентите! Трябва да назначим още адвокати и да ги обучим, защото сме най-големите!“ Пълна лудост. Никой не се сеща да каже: „Почакайте малко. Мога да живея и с един милион на година. Предпочитам да прекарвам повече време със семейството си или да се излеждавам на плажа.“ Но това не се случва. Важно е да бъдем номер едно.

— Аз бих се съгласил на един милион годишно.

— Ще стигнеш и дотам. Оценяването приключи.

— Само един бърз въпрос.

— Казвай.

— Работя с много готина адвокатка. Наистина я харесвам.

Проблем ли е?

— Връзките между колеги са строго забранени. Колко готина?

— Става по-красива с всеки изминал ден.

— Име?

— Съжалявам.

— Ще го правите ли в офиса?

— Още не сме стигнали до този етап. А и по пода има твърде много спални чували.

Дъг си пое въздух и се приведе напред.

— Мястото кипи от сексуална енергия. Като всеки офис. Неизбежно е, когато събереш пет хиляди мъже и жени на едно място. Съществува следното неписано правило: Не чукай служители, които се намират по-ниско в йерархията — секретарки, асистенти, помощен персонал. Що се отнася до адвокатите или съдружниците, на никого не му пука, ако остане тайна.

— Чувал съм любопитни истории.

— И най-вероятно са верни. Много кариери бяха съсипани. Миналата година двама женени съдружници имаха любовна афера и изхвърчаха от фирмата. Все още си търсят работа.

— Е, едва ли ще се случи на двама необвързани младши адвокати.

— Просто внимавай да не ви хванат.

Скоро пристигнаха ордьоврите и двамата забравиха за секса. Кайл си бе поръчал пай със сирене и праз. Дъг се спря на малко по-тежко ястие — салатата с омари, копър и гъби. Кайл наблегна повече на водата, отколкото на виното. Дъг нямаше търпение да пресуши първата бутилка и да премине към следващата.

— Очакват се някои драстични промени във фирмата — каза той.
— Сигурно си чул.

Кайл кимна с пълна уста.

— Вероятно скоро ще станат факт. Петима съдружници от „Съдебни процеси“ смятат да се отделят. Ще вербуват доста адвокати и няколко клиенти. Водачът на отцепниците е Тоби Роланд. Нещата могат да загрубеят.

— Колко адвокати ще напуснат? — поинтересува се Кайл.

— Двайсет и шест според последната информация. Ситуацията е извън контрол. Съдружниците изнудват младите и им предлагат високи суми, ако ги последват. Никой не знае колко служители ще си тръгнат, но в отдела ще се открие голяма дупка. Все някак трябва да оцелеем.

— Как ще я запълним?

— Може би ще се наложи да откраднем адвокати от някоя конкурентна фирма. Не са те учили на това в университета, нали?

Двамата избухнаха в смях и отново се съсредоточиха върху обяда.

— Ще се увеличи ли работата на онези, които останат? — попита Кайл.

Дъг сви рамене, сякаш за да потвърди.

— Вероятно. Рано е да се каже. Смятат да примамят някои от големите клиенти на фирмата. Всъщност затова решиха да се отцепят.

— Ще вземат ли „Трайлон“?

— „Трайлон“ е стар клиент на „Скъли“. Компанията е изцяло под опеката на мистър Уилсън Ръш. Какво знаеш за „Трайлон“?

Дъг го изглежда внимателно. Като че ли навлизаха в забранена територия.

— Прочетох някои неща в пресата. Работил ли си за тях?

— Разбира се. Доста пъти.

Кайл реши да го поразпита още малко. Един от сервитьорите взе празните чинии, а друг им наля още вино.

— За какво се отнася целият спор с „Бартин“? Според „Уолстрийт Джърнъл“ съдебните документи са засекретени, тъй като случаят е изключително деликатен.

— Военни тайни. Огромни суми пари. Пентагонът следи внимателно скандала. Опитаха се да помирят компаниите, но не постигнаха резултат. Става дума за много скъпа технология и стотици милиарди долари.

— Сега работиш ли по случая?

— Не, отказах се. Но с делото се занимава цял екип адвокати.

Отново им поднесоха пресен хляб. Първата бутилка вино свърши и Дъг поръча да донесат другата. Кайл продължи внимателно с въпросите.

— Колко от съдружниците и адвокатите, които ще се отцепят, работят по случая „Бартин“?

— Не знам. Защо питаш?

— Не искам да ме зачислят към делото.

— Защо не?

— „Трайлон“ е наистина безскрупулна военна компания. Известни са с производството на некачествени продукти и нелоялното си отношение към правителството и данъкоплатците. Заливат целия свят с мръсните си оръжия, убиват невинни хора, подклаждат военни конфликти и подкрепят жестоки диктатори. И всичко това само за да увеличат приходите си и да зальжат своите акционери.

— Нещо друго?

— Има още много.

— Май не харесваш „Трайлон“?

— Не.

— Компанията е много ценен клиент на „Скъли“.

— Така е. Но нека някой друг работи за тях.

— Адвокатите нямат право да избират клиентите, които ще защитават.

— Знам. Просто споделям мнението си.

— По-добре го задръж за себе си. Подобни изказвания могат да ти навлекат неприятности.

— Не се притеснявай. Ще върша работата, която ми възложат. Но тъй като си мой наставник, те моля да ме държиш настрана от случая.

— Ще се постарая, но мистър Ръш е този, който взема окончателните решения.

Втората бутилка вино беше пино ноар от Южна Африка. Дъг отново остана доволен от дегустацията. Скоро пристигнаха и основните ястия — задушено свинско и телешки котлети — и двамата се заловиха сериозно с яденето.

— Нали знаеш, че хонорарът ти вече е четиристотин долара на час? — каза Дъг, докато предъвкваше храната.

— Твоят още ли е осемстотин?

— Да.

Независимо от възможностите на клиентите Кайл не смяташе, че е справедливо да им начислява по четиристотин долара на час за неквалифицираните си адвокатски услуги. Не че имаше избор.

— Като стана въпрос за хонорари — продължи Дъг, — искам да пресметнеш колко часа съм работил по делото „Онтарио Банк“ през октомври. Бях доста зает и не успях да ги отчетя навреме.

Кайл едва успя да преглътне залька си. Дъг наистина ли искаше от него „да пресметне“ часовете му? Това беше ново за Кайл. Никой досега не бе споменавал подобно нещо. Учеха ги точно на противоположното — да се отнасят изключително прецизно към изработеното си време. Поглеждаха часовника си, когато отваряха дадена папка. Записваха времето, когато провеждаха телефонен разговор. Брояха минутите, когато имаха среща. Всеки час трябваше да бъде отчетен, и то на момента. Не можеха да си позволят да отлагат или да правят компромиси с точността.

— Как се пресмятат часове? — попита Кайл.

— Погледни документите по делото. Виж колко часа си работил по него. Въз основа на това изчисли моето време за октомври. Не е толкова страшно.

При осемстотин долара на час определено беше страшно.

— И внимавай да не напишеш прекалено малко — допълни Дъг и разклати чашата си.

Разбира се. Щом и бездруго ще гадаем, поне да начислим на клиента солидна сума.

— Често ли се прави така? — попита Кайл.

Дъг изсумтя пренебрежително и преглътна една хапка телешко. Не ставай смешен, момчето ми. Случва се непрекъснато.

— Като стана дума за „Онтарио Банк“, добави и този обяд към сметката им — каза Дъг. Между зъбите му бяха заседнали парченца месо.

— Смятах аз да платя обяда — пошегува се Кайл, опитвайки да разведри атмосферата.

— Глупости. Ще ползвам кредитна карта, а после ще прибавя сумата към сметката на клиента. Да не забравяме и нашите часове. Два часа по четиристотин долара за теб и два за мен. Все пак банката отбеляза рекордни приходи миналата година.

Страхотно. Клиентът определено се нуждаеше от високи приходи, ако държеше и занапред да ползва услугите на „Скъли и Пършинг“. Обядът му струваше две хиляди и четиристотин долара, и то без храната, виното и бакшиша.

— Тъй като издържа изпита — каза Дъг и си взе още една хапка, — имаш право да ползваш черните лимузини и да вечеряш за сметка на някой клиент. Правилото е следното: ако останеш в офиса след осем вечерта, можеш да повикаш кола. Ще ти дам номера и паролата. Но не забравяй, че клиентът поема разходите. Ако сметката ти в ресторанта е под сто долара, отново плаща клиентът.

— Шегуваш се, нали?

— Защо?

— Почти всеки ден си тръгвам от офиса след осем. А щом някой друг плаща за вечерята ми, със сигурност ще оставам до по-късно.

— Точно така.

— Не е ли прекалено?

— Кое?

— Да задължаваме клиентите да плащат за скъпи ресторанти и коли?

Дъг отпи от виното, втренчи се замислено в червената течност и бавно преглътна.

— Кайл, момчето ми. Погледни нещата по следния начин. Най-големият ни клиент е Би Екс Ел. Компанията е на седмо място по приходи в света. За миналата година продажбите им възлизат на двеста милиарда долара. Изключително способни бизнесмени, които разполагат с бюджет за всичко. Те живеят от бюджети. Направо са вманиачени на тази тема. Миналата година техният бюджет за адвокатски услуги беше към два милиарда долара — само един

процент от общите им продажби. Ние не получихме цялата сума, тъй като компанията ползва двайсет различни адвокатски фирми. Но все пак взехме своя дял. Знаеш ли какво ще стане, ако не изхарчат предвидения бюджет? Техните юристи ще прегледат сметките ни и ако цифрите се окажат твърде ниски, ще ни вдигнат луд скандал. Ние, адвокатите, не правим нищо лошо. Просто ги защитаваме. Работата е там, че те очакват да похарчим парите им. Ако не го направим, ще им създадем сериозни проблеми, а бюджетите им ще отидат по дяволите. Може би ще се огледат за друга фирма, която ще се постарее повече при изготвяне на сметките. Разбираш ли?

Да, Кайл разбираше. Изведнъж всичко му се изясни. Скъпите вечери не само изхранваха бедните адвокати, но и се грижеха за равновесието във финансовите отчети на клиента. Така поставени, нещата изглеждаха почти смислени.

— Да — отвърна Кайл и за пръв път се отпусна.

Дъг разпери ръце и се огледа.

— Виж къде се намираме, Кайл. Това е Уолстрийт. Най-престижното място в корпоративна Америка. Ние сме на върха. Притежаваме интелект, талант и дързост, благодарение на които изкарваме страхотни пари. Не пренебрегвай факта, че сме уникални, Кайл. Клиентите ни плащат, защото им предоставяме възможно най-добрата правна защита. Никога не го забравяй.

Всеки ден Джон Макавой обядваше на една и съща маса в старото кафене на Куийн Стрийт в Йорк. Откакто започна да прекарва повече време в кантората още като дете, Кайл обичаше да обядва с баща си. Специалитетът на заведението беше евтино зеленчуково плато, всеки ден различно. Към него сервираха прясно изпечен хляб и студен чай без захар. В кафенето се събираха адвокати, банкери и съдии, но там се отбиваха също автомонтъори и строителни работници. Гостите си разказваха последните клюки и подхвърляха майтапи. Адвокатите шеговито питаха кой ще плати за обяда и се хвалеха, че заможните им клиенти ще поемат сметката от четири долара.

Кайл се съмняваше, че баща му някога е начислявал сметки за обяд на клиентите си.

Дъг настоя да поръчат десерт. След като прекараха два часа в ресторанта, те излязоха навън и се качиха в черната лимузина. И

двамата подремнаха на път за офиса.

За пръв път от началото на деветмесечната операция Кайл се свърза с Бени и поиска да се видят. Всички досегашни срещи бяха инициирани от резидента, а не от неговия агент. Кайл не изтъкна конкретна причина, но и не беше необходимо. Бени просто прие, че най-сетне ще получи ценна информация. Беше петък, към шест часа вечерта. Кайл работеше в главната библиотека на трийсет и деветия етаж. Бени му написа имейл и предложи хотел „Сиксти“ на Томпсън Стрийт в Сохо. Кайл прие. Никога не отказваше, защото му бе забранено да се противопоставя или да предлага друго място за среща. Но сега това не беше от значение, тъй като Кайл нямаше намерение да се вижда с Бени в петъчната вечер. Джоуи още не бе пристигнал в Ню Йорк.

Четири часа по-късно Кайл се криеше в гробницата на „Пласид“ и отегчено разлистваше документи за просрочени ипотекы — вече срещу 400 долара на час. Той съобщи на Бени неприятната новина, че скоро няма да си тръгне. Можеше да остане там цяла нощ. Въпреки че ненавиждаше работата и му бе трудно да понесе факта, че все още виси в офиса толкова късно в петък, Кайл се забавляваше при мисълта, че Бени го чака напразно в хотелската стая. В крайна сметка резидентът не можеше да се оплаче, че агентът не работи усилено.

Кайл предложи да се срещнат в събота късно следобед и Бени се хвана на въдицата. След няколко минути получи инструкциите по имейла — седем вечерта, стая 42, хотел „Устър“, Сохо. Всеки път различен хотел.

От служебния телефон Кайл се обади на Джоуи и го запозна с подробностите. Джоуи кацаше на летище „Ла Гуардия“ в 14:30 ч. в събота. Трябваше да вземе такси до хотел „Мърсър“, да наеме стая и да убие малко време, докато приятелят му приключеше работа. Кайл го инструктира да се поразходи из града, да влезе в няколко бара през главния вход и да напусне бързо през задния. Посъветва го да посети различни книжарници и да опътува из града с такси. Когато се

увереше, че никой не го следи, трябваше да отиде до хотел „Устър“ и да се помотае във фойето. В джоба си носеше фоторобота на Бени Райт, който Кайл бе усъвършенствал седмици наред. Джоуи дълго изучава образа му и не се съмняваше, че ще познае мъжа. Сега Кайл очакваше с нетърпение да получи цветна снимка на Бени.

В 19:30 ч. Кайл влезе в хотела и взе асансьора до четвъртия етаж. Този път Бени бе наел малка стая вместо апартамент. След като остави шлифера и куфарчето си на леглото, Кайл надзърна в банята.

— Просто проверявам за Найджъл или някоя друга изненада — заяви той и светна лампата.

— Този път съм сам — отвърна Бени. Седеше на стол с кадифена тапицерия. — Разбрах, че си издържал изпита. Честито.

— Благодаря.

Кайл приключи с проверката и седна на ръба на леглото. Увери се, че в стаята няма друг, освен Бени. Не забеляза багаж, тоалетни принадлежности или нещо, което да подсказва, че Бени ще остане в хотела след края на срещата.

— Работиш доста усилено — добави Бени, опитвайки се да поддържа разговора.

— Вече съм истински адвокат, така че се налага.

Той огледа Бени — светлосиня риза, без шарки и копчета на яката. Не носеше вратовръзка. Панталоните му бяха от тъмнокафяв вълнен плат, с басти. Явно бе оставил сакото си в гардероба до банята и Кайл съжали, че не го е забелязал. Бени носеше тъмни чорапи без определен цвят. Черните му обувки бяха износени и доста грозни.

— Ето новината — продължи Кайл. — Петима съдружници от „Съдебни процеси“ се отцепват от фирмата: Ейбрахам, Дивиър, Ханрахан, Роланд и Брадли. Смятат да открият собствена фирма и да откраднат поне трима клиенти на „Скъли“. По последна информация ще вземат със себе си двайсет и шест адвокати. Брадли е единственият съдружник, който работи по случая „Трайлон“ срещу „Бартин“. Седем от другите адвокати са зачислени към делото.

— Сигурен съм, че си подготвил справка.

Кайл извади сгънат лист хартия и го подаде на Бени. Беше списък с имената на адвокатите, които се канеха да напуснат „Скъли и Пършинг“. Той знаеше, че Бени ще поиска информацията в писмен вид, за да разполага с доказателство за неговата измяна. Ето че Кайл

най-накрая го бе сторил. Изнасяше тайни от фирмата. Вече нямаше връщане назад.

Но това не отговаряше съвсем на истината. Слуховете се променяха с всяка изминала минута и никой не знаеше със сигурност кой точно ще си тръгне. Кайл си позволи известна свобода с имената, особено с тези на адвокатите. Информацията не беше строго секретна. Ежедневникът „Ню Йорк Лойър“ бе публикувал поне две статии за скандала в „Скъли и Пършинг“. А и на фона на честите смени в персонала на адвокатските фирми новината не беше толкова сензационна. Освен това Бени вече знаеше всичко. И Кайл знаеше, че той знае.

Справката не съдържаше подробности за дейността на клиентите. Всъщност в нея дори не се споменаваха имената им. Макар списъкът да изглеждаше нахвърлен набързо, Кайл му бе отделил достатъчно време, за да се подsigури, че не нарушава етичния кодекс.

Бени разгъна листа и го прочете внимателно. Кайл го попита:

— Може ли да ползвам тоалетната?

— Ей там е — каза Бени и посочи към банята, без да вдига поглед.

На отиване към банята Кайл мина покрай гардероба, чиято врата беше открената. Вътре висяха евтино тъмносиньо сако и сив шлифер.

— Не съм сигурен, че всичко това ни засяга пряко — каза Кайл, като се върна. — Юристите на „Трайлон“ имат решаващата дума. Те предпочитат да работят с по-опитни адвокати. Напусналите служители най-вероятно ще бъдат заменени от колеги с три-четиригодишен стаж във фирмата. Аз оставам доста назад в списъка.

— Кой ще заеме мястото на Бродли?

— Нямам представа. Носят се различни слухове.

— Запозна ли се с Шери Абни?

— Да, играхме заедно софтбоул по време на един пикник в Сентръл Парк. Тя не определя кои адвокати ще бъдат зачислени към случая. Решението е в ръцете на мистър Уилсън Ръш.

— Бъди търпелив, Кайл. Ефективният шпионаж се основава на дълги наблюдения и солидни връзки. Ще се добереш до делото.

— Да, особено ако отстраниш всички по-опитни адвокати. Как успя да се отървеш от Макдугъл? Да не си скрил наркотици в апартамента му?

— Стига, Кайл. Младият мъж имаше сериозни проблеми с кокаина.

— Едва ли се е нуждаел тъкмо от твоята помощ.

— Вече е на път да се възстанови.

— Гадно копеле! На път е единствено към затвора.

— Той пласираше кокаин, Кайл. Истинска заплаха, за обществото.

— Откога ти пука за обществото?

Кайл се изправи и започна да събира вещите си.

— Трябва да изчезвам. Старият ми приятел Джоуи Бернардо от Питсбърг пристига в града. Утре ще ходим на мача на „Джетс“.

— Чудесно — каза Бени и също стана от мястото си. Вече знаеше номерата на полетите и местата им на стадиона.

— Помниш ли Джоуи? Второто момче от гадния ти запис?

— Записът не е мой, Кайл. Не съм го правил аз. Просто го намерих.

— Но се изкуши да го задържиш, нали? Довиждане.

Кайл затръшна вратата и хукна по коридора. Слезе тичешком по стълбите до партера и влезе във фоайето, недалеч от асансьорите. Погледна към Джоуи и веднага се отправи към мъжката тоалетна зад ъгъла. Вдясно се намираха три писоара. Кайл се насочи към средния, изчака около десет секунди и скоро Джоуи застана от лявата му страна. Бяха сами.

— Светлосиня риза без вратовръзка, тъмносиньо сако и сив шлифер. Носи очила с черни рамки, но може би няма да е с тях, когато слезе долу. Не видях куфарче, шапка, чадър или нещо подобно. Би трябвало да е сам. Няма да пренощува в хотела, затова очаквам да се появи скоро. Успех.

Кайл пусна водата, излезе от тоалетната и напусна хотела. Джоуи изчака две минути, преди да се върне във фоайето. Там взе един вестник и седна. Предишния ден бе подстригал тъмната си коса, която в момента изглеждаше напълно посивяла. Носеше фалшиви очила с дебели черни рамки. Камерата, голяма колкото писалка, се криеше в джоба на кафявото му кадифено сако, непосредствено до малка червена кърпичка.

Мъж от охраната, облечен в елегантен черен костюм, го наблюдаваше внимателно, но любопитството му по-скоро се дължеше

на скука, отколкото на подозрителност. Половин час по-късно Джоуи му обясни, че чака свой приятел да слезе от стаята си. Двамата служители на рецепцията работеха с наведени глави, но не го изпускаха от поглед.

Минаха още петнайсет минути. Джоуи потръпваше всеки път, когато някой от асансьорите се отваряше. Държеше вестника на колене, за да не пречи на камерата да заснеме обекта.

В следващия миг се чу звън и вратата на левия асансьор се отвори. Отвътре излезе резидентът Бени. Беше сам, облечен с дълъг сив шлифер. Фотороботът бе изключително точен — лъщящо теме с няколко кестеняви кичура, зализани над ушите, дълъг тесен нос, четвъртито лице, гъсти вежди и тъмни очи. Джоуи преглътна тежко и без да вдига глава от вестника, натисна бутона за включване на камерата в лявата си ръка. Бени направи точно осем крачки по мраморния под, зави към изхода и изчезна. Джоуи се извъртя леко, за да насочи камерата към него. След това я изключи, въздъхна с облекчение и се съсредоточи върху вестника. Всеки път, когато някой слизаше с асансьор, той поглеждаше натам. След десет тягостни минути се изправи и отиде в мъжката тоалетна. Мина още половин час и той се престори на разочарован от несериозния си приятел. После напусна хотела. Никой не го последва.

Джоуи потъна в нощните тълпи на Долен Манхатън. Шляеше се безцелно по оживените тротоари, разглеждаше витрините и влизаше в музикални магазини и кафенета. Беше убеден, че се е измъкнал от преследвачите още преди два часа, но не искаше да рискува. Изчезваше бързо зад ъглите и свиваше в тесни улички. Накрая се затвори в малката тоалетна на една антикварна книжарница и изми косата си със специален шампоан, който свали голяма част от сивата боя. Сложи си черна бейзболна шапка на „Стийлърс“ и изхвърли фалшивите очила в кошчето за боклук. Видеокамерата бе скрита дълбоко в десния му преден джоб.

Кайл чакаше нервно на бара в ресторант „Готам“ на Дванайсета улица. Пиеше бяло вино и си разменяше по някоя дума с бармана. Резервацията им беше за девет часа.

Операцията можеше да се провали единствено ако Бени разпознаеше Джоуи във фоайето на хотел „Устър“. Но подобен сценарий бе малко вероятен. Бени знаеше, че Джоуи е в Ню Йорк, но едва ли щеше да го разпознае под дегизировката, нито пък очакваше да го види в близост до хотела. Кайл предположи, че Бени ще се движи с малко охрана, тъй като беше събота вечер, а и през последните два месеца не му бе дал много поводи за подозрение.

Джоуи пристигна точно в девет. Косата му почти бе възвърнала нормалния си цвят. Докато той влизаше в ресторанта, Кайл не забеляза и следа от сиви кичури. Джоуи бе сменил износеното кафяво сако с черно, което изглеждаше по-стилно. Усмивката му издаде всичко.

— Хванахме го — заяви той, придърпа един стол и се озърна за бармана.

— Е? — попита Кайл и погледна към вратата.

— Двойна „Абсолют“ с лед — поръча Джоуи. После се обърна към Кайл и прошепна: — Мисля, че го заснех. Записах цели пет секунди, докато минаваше покрай мен.

— Видя ли те?

— Не знам. Четях вестник. Нали ми забрани да го поглеждам? Но съм сигурен, че не забави ход.

— И го позна веднага?

— Да. Фотороботът свърши чудесна работа.

Двамата продължиха да пият мълчаливо. Кайл наблюдаваше входа и част от тротоара. Салонният управител ги отведе до маса в задната част на ресторанта. След като им поднесоха менюто, Джоуи му подаде камерата.

— Кога ще го гледаме? — попита той.

— След няколко дни. Ще сваля записа на компютъра в офиса.

— Не ми го пращай по имейла — помоли го Джоуи.

— Не се притеснявай. Ще ти пратя копие с обикновена поща.

— Какво следва оттук нататък?

— Представи се отлично, приятелю. Да се насладим на вечерята и виното.

— Гордея се с теб.

— А утре ще гледаме как „Стийлърс“ размазват „Джетс“.

Двамата вдигнаха тост, доволни от успеха си.

Бени се скара на тримата агенти, изгубили Джоуи след пристигането му в града. Първо той им се бе изплъзнал в късния следобед, скоро след като бе оставил багажа си в хотел „Мърсър“ и бе тръгнал на разходка. Засякоха го по тъмно в Гринич Вилидж, но отново го изгубиха. Сега Джоуи вечеряше с Кайл в ресторант „Готам“, но в това нямаше нищо подозрително. Агентите се кълняха, че Джоуи е действал така, сякаш е знаел, че го следят. Нарочно се бе опитал да им се измъкне.

— И то със страхотен успех, нали? — изкрещя Бени.

Два футболни мача — един в Питсбърг и един в Ню Йорк. Поредица от имейли между двамата. Джоуи беше единственият приятел от колежа, с когото Кайл контактуваше често. Всичко изглеждаше твърде съмнително. Очевидно бяха замислили нещо.

Бени реши да засили наблюдението на мистър Джоуи Бернардо. Неговият екип вече следеше Бакстър Тейт и забележителната му трансформация.

В 4:30 ч. сутринта в понеделник Кайл слезе припряно от асансьора на трийсет и третия етаж и отиде в стаята си. Както обикновено лампите светеха, вратите бяха отворени и по коридорите се носеше ароматът на прясно сварено кафе. По всяко време на денонощието в офиса кипеше усилен труд. Рецепционистките, секретарките и асистентите идваха чак към девет, но те работеха само по четирийсет часа седмично. Съдружниците стигаха до седемдесет, а адвокатите често отчитаха рекордните сто.

— Добро утро, мистър Макавой — поздрави го Алфредо, един от цивилните охранители, които обикаляха етажите в малките часове.

— Добро утро — отвърна Кайл, свали шлифера си и го захвърли в ъгъла до спалния чувал.

— Какво ще кажете за „Джетс“? — попита Алфредо.

— Предпочитам да не го обсъждаме — скастри го Кайл.

Дванайсет часа по-рано, при пороен дъжд, „Джетс“ бяха размазали „Стийлърс“ с преднина от три тьчдауна.

— Приятен ден — каза доволен Алфредо. Той бе видимо развеселен не само заради победата на любимия му отбор срещу „Стийлърс“, но и защото бе намерил човек, когото да подразни.

Проклети нюйоркчани, промърмори Кайл, след което отключи чекмеджето на бюрото и извади лаптопа си. Докато чакаше всички програми на компютъра да се заредят, той се огледа, за да се увери, че е сам. Дейл отказваше да идва на работа преди шест сутринта. Тим Рейнълдс мразеше да става рано и се появяваше чак към осем, но за сметка на това оставаше до полунощ. Горкият Тейбър. Откакто го скъсаха на изпита, натегачът не бе стъпвал в офиса. Взе си болнични в петък, деня след като излязоха резултатите, и още не бе оздравял. Но Кайл нямаше време да мисли за Тейбър. Той можеше сам да се грижи за себе си.

Без да губи време, Кайл пхна малката слот карта от видеокамерата в специален адаптер и го свърза с лаптопа. След

няколко секунди щракна два пъти с мишката и замръзна на място, когато на екрана се появи Бени в целия си блясък. Стоеше в асансьора и чакаше търпеливо вратата да се отвори докрай. После тръгна напред със самоуверената походка на мъж, който не се страхува от нищо и не бърза за никъде. Направи четири крачки по мраморния под, погледна за миг към Джоуи, но явно не го разпозна. След още пет стъпки изчезна от обсега на камерата. Екранът стана черен. Кайл върна записа и го изгледа още няколко пъти. След четвъртата крачка, когато Бени случайно погледна към Джоуи, Кайл натисна на пауза и разучи лицето му. Образът беше кристалночист, несъмнено най-ясният кадър в целия запис. Кайл бързо разпечата снимката в пет екземпляра.

Най-после бе хванал мъжа, поне на видеозапис. Какво ще кажеш сега, Бени? Май не си единственият, който си играе на скрита камера. Кайл грабна копията от принтера до бюрото на Сандра. Адвокатите бяха длъжни да отбелязват всички разпечатани документи и да начисляват разходите за тях на клиента. Секретарката обаче не им създаваше проблеми, ако от време на време принтираха лични документи. Кайл гордо държеше листовете. Загледа се в лицето на своя мъчител, гадния изнудвач, който контролираше живота му.

Мислено благодари на Джоуи за добре свършената работа. Приятелят му не само се бе маскирал безупречно и се бе измъкнал от преследвачите, но и бе проявил блестящ операторски талант.

Кайл чу гласове наблизо и прибра лаптопа си. После скри слот картата и се качи до главната библиотека на трийсет и деветия етаж. Там изчезна сред рафтовете с книги и добави четири копия от снимката към тайната си папка. Смяташе да изпрати петото на Джоуи заедно с благодарствено писмо.

Той погледна към основния етаж на библиотеката от балкона на по-горното ниво. Масите бяха отрупани с купчини книги, които адвокатите ползваха за спешните си проекти. Кайл преброи осем служители, потънали в правни проучвания. Вероятно закъсняваха с изготвянето на поредните справки, досиета и молби. Беше пет часът в понеделник, началото на ноември. Какъв старт на новата работна седмица!

Кайл още не бе обмислил следващия си ход. Дори не знаеше дали ще има такъв. За момента реши да си поеме глътка въздух и да се

наслади на малката победа. Каза си, че все пак съществува изход от цялата бъркотия.

В понеделник, броени минути след началото на борсовата седмица, Джоуи разговаряше със свой клиент, който искаше да продаде акциите си в нефтена компания. В същия миг звънна другият му служебен телефон. Обикновено Джоуи провеждаше повече от един разговор наведнъж, но този път бързо приключи с клиента си, когато човекът на втората линия каза:

— Здравей, Джоуи. Обажда се Бакстър. Как си?

— Откъде се обаждаш? — попита Джоуи.

След като завърши „Дюкейн“ преди три години, Бакстър напусна Питсбърг и рядко се връщаше в родния си град. Когато се появеше, обикновено събираше старата тайфа или поне онези, които нямаше как да се скрият от него, и организираше диви купони. Колкото повече време прекарваше в Лос Анджелис, толкова по-непоносим ставаше при завръщанията си.

— От Питсбърг — отвърна той. — Вече сто и шейсет дни съм напълно трезвен.

— Страхотно, Бакстър. Чух, че си се подложил на лечение.

— Да. Чичо Уоли отново взе нещата в свои ръце. Бог да го благослови. Имаш ли време за един бърз обяд? Искам да поговорим.

Двамата не бяха обядвали заедно от колежа. Бакстър намираше подобен тип срещи за твърде скучни. Когато излизаше с приятели, най-често ги водеше в някой бар, където пиеха по цели нощи.

— Разбира се. Случило ли се е нещо?

— Не, просто исках да те видя. Купи си сандвич и ела в Пойнт Стейт Парк. Обичам да ходя там и да наблюдавам лодките.

— Какво ще кажеш за дванайсет часа?

— Чудесно. До скоро.

В уречения час Бакстър се появи само с бутилка вода. Изглеждаше отслабнал. Носеше стар дочен панталон, избелял тъмносин пуловер и черни военни ботуши. Бе купил дрехите от магазин за втора употреба близо до приюта на пастор Мани. Нямаше следа от дизайнерски джинси, якета „Армани“ и мокасини от крокодилска кожа. Старият Бакстър бе останал в миналото.

Те се поздравиха и прегърнаха, след което намериха свободна пейка до мястото, където реките Алегени и Мононгахела сливат водите си. Зад тях се издигаше голям фонтан.

— Не носиш нищо за ядене — отбеляза Джоуи.

— Не съм гладен. Но ти си хапни.

Джоуи остави сандвича и огледа военните му ботуши.

— Виждал ли си Кайл? — попита Бакстър и двамата заговориха за Кайл, Алън Строк и още няколко приятели от братството.

Бакстър говореше тихо и бавно, гледайки разсеяно към водата. Думите излизаха от устата му, но мислите му сякаш бяха на друго място. Той слушаше Джоуи, но не го чуваше.

— Струваш ми се отнесен — каза Джоуи, пряк както винаги.

— Просто е малко странно, че съм тук. А и нещата изглеждат доста различно, когато спреш да пиеш. Аз съм алкохолик, Джоуи. Истински, агресивен пияница. След като се отказах и тялото ми се изчисти от отровата, гледам на света с други очи. Никога няма да се върна към алкохола, Джоуи.

— Щом казваш.

— Вече не съм онзи Бакстър Тейт, когото познаваше преди.

— Радвам се за теб, но старият Бакстър не беше чак толкова лош.

— Старият Бакстър беше едно егоистично, самодоволно прасе.

Много добре го знаеш.

— Така е.

— Щях да умра до пет години.

По реката мина шлеп и те се загледаха в него. Джоуи бавно разопакова сандвича с пуешко и започна да яде.

— В момента следвам строг режим на възстановяване — продължи едва доловимо Бакстър. — Запознат ли си с програмата на „Анонимните алкохолици“?

— Донякъде. Един мой чичо се отказа от алкохола преди няколко години. Все още посещава активно срещите. Програмата е страхотна.

— Моят терапевт и духовен водач е бивш затворник на име Мани. Измъкна ме от един бар в Рио шест часа след като излязох от клиниката.

— Това ми напомня за стария Бакстър.

— Така е. Мани ме включи в терапевтична програма с дванайсет стъпки. По негов съвет изготвих списък с всички хора, които някога

съм наранил. Струваше ми доста усилия. Бях принуден да си спомня бурните си пиянски прояви.

— И аз ли фигурирам в списъка?

— Не. Съжалявам.

— По дяволите!

— Повечето са членове на моето семейство. Най-вероятно и аз ще попадна в техния списък някой ден. Следващата стъпка е да поискам прошка. Което е още по-трудно. Мани ми разказа, че е биел първата си съпруга, преди да отиде в затвора. Впоследствие тя се развела с него. След години, когато отказал алкохола, Мани се свързал с нея и ѝ предложил да се срещнат. Бившата му съпруга имала белег на горната си устна, оставен от него. Когато най-накрая се съгласила да се видят и Мани я помолил за прошка, тя единствено му показала белега си. Дватамата плакали дълго. Звучи ужасно, нали?

— Да.

— Веднъж нараних едно момиче. Тя също е в списъка.

Сандвичът заседна в гърлото на Джоуи. Той продължи да дъвче, но храната не слизаше надолу.

— Наистина ли?

— Помниш ли Елейн Кийнан? Твърдеше, че сме я изнасилили на едно парти у нас.

— Как бих могъл да я забравя?

— Мислиш ли си понякога за нея, Джоуи? Тя се оплака в полицията и ни изплаши до смърт. Едва не наехме адвокати. Направих всичко възможно да забравя за случилото се и почти успях. Но вече не пия и разсъждавам трезво. Спомням си съвсем ясно всичко. Ние се възползвахме от Елейн, Джоуи.

Джоуи остави сандвича.

— Може би паметта ти не е толкова добра, колкото предполагаш. Аз самият си спомням едно буйно момиче, което непрестанно пиеше и смъркаше кокаин, но най-много си падаше по безразборния секс. Не сме се възползвали от никого. Или поне аз не съм. Ако искаш да се връщаш към миналото, не ме намесвай.

— Тя изгуби съзнание, Джоуи. Аз първи правих секс с нея. По време на акта осъзнах, че е припаднала. Ти се доближи до канапето и ме попита дали е будна. Сещаш ли се, Джоуи?

— Не.

Някои от нещата му звучаха познато, но Джоуи вече не беше сигурен кое се е случило и кое не. Толкова усърдно се бе опитвал да забрави инцидента, че най-искрено бе шокиран, когато Кайл му разказа за видеозаписа.

— Елейн твърдеше, че сме я изнасилили. Може би е била права.

— Глупости, Бакстър. Нека опресня паметта ти. Двамата с теб спахме с нея в нощта преди инцидента. Очевидно ѝ е харесало, защото въпросната вечер тя отново поиска да го направим. Беше се съгласила още преди да се върнем в апартамента.

Последва дълго мълчание, през което всеки обмисляше какво да каже.

— Смяташ ли да говориш с Елейн? — попита Джоуи.

— Може би. Трябва да предприема нещо, Джоуи. Чувствам се зле заради случилото се.

— Стига, Бакстър. Всички бяхме мъртвопияни. Цялата нощ ми е като в мъгла.

— Едно от чудесата на алкохола. Правим неща, които не помним. Нараняваме другите заради собствения си егоизъм. Когато изтрезнеем, би трябвало поне да се извиним.

— Да се извиним? Нека ти разкажа една история, Бакстър. Преди няколко седмици случайно попаднах на Елейн. В момента тя живее в Скрантън. Бях там по работа и я засякох в една закусвалня. Опитах се да бъда любезен, но тя ми се нахвърли и ме нарече изнасилвач. Предложих ѝ да се видим като цивилизовани хора няколко часа покъсно. Елейн се появи с адвокатката си, желязна жена, която искрено вярва, че всички мъже са боклуци. Да приемем, че заминеш за Скрантън, за да я откриеш. Като ѝ се извиниш, ще признаеш вината си. Ще ѝ обясниш, че търсиш помирение, защото вече си трезвен и искаш да бъдеш добър човек. Знаеш ли какво ще последва, Бакстър? Обвинения, арести, дела, затвор. И то не само за теб, но и за приятелите ти.

Джоуи спря, за да си поеме въздух. Дойде време да нанесе последния си удар.

— Адвокатката ѝ ми обясни, че в Пенсилвания давността на обвинението в изнасилване е дванайсет години. Срокът още не е изтекъл. Остава ни много време. Ако отидеш при нея с намерението да

се извиниш, за да се почувстваш по-добре, ще понесеш всички последствия от действията си. Ще те хвърлят зад решетките, Бакстър.

Джоуи скочи от пейката, прекоси алеята и се изплю във водата. После се върна при Бакстър, но не седна. Приятелят му седеше неподвижно и клатеше глава.

— Елейн искаше да правим секс, Бакстър, и ние просто се отзовахме. Мисля, че преигравах.

— Трябва да говоря с Елейн.

— В никакъв случай! Няма да се доближаваш до нея, докато четиримата — аз, ти, Кайл и Алън — не обсъдим ситуацията. Нещата могат да загрубеят.

— Ще се обадя на Кайл. Той е най-разумен от всички.

— Така е, но в момента е адски зает в работата. Подложен е на непрестанен стрес.

Джоуи се опита да си представи срещата между двамата приятели — Кайл, който знаеше за записа, и Бакстър, който щеше да потвърди случилото се в най-големи подробности. Същинска катастрофа.

— Ще замина за Ню Йорк.

— Недей.

— Защо не? Искам да се видя с Кайл.

— Добре, но ако говориш с него, трябва да се свържеш и с Алън. Хубаво е да се допиташ до всички, преди да отидеш в Скрантън и да провалиш живота ни. Казвам ти, Бакстър, това момиче иска да ни унищожи, а адвокатката ѝ е способна да го направи.

Отново настъпи мълчание. Накрая Джоуи седна до Бакстър и го потупа по коляното. Изглеждаха като двама стари приятели, които още държаха един на друг.

— Не го прави, Бакстър — помоли го Джоуи с най-голямата решителност, на която беше способен.

В този момент той мислеше единствено как да спаси собствената си кожа. Какво щеше да обясни на Блеър, която беше бременна в петия месец? „Здравей, мила, току-що ми се обадиха по телефона. Викат ме заради някакво обвинение в изнасилване. Може да се окаже сериозно. Сигурно няма да се прибера за вечеря. Казаха ми, че медиите вече са информирани. Гледай ме на четвърти канал. Ще се видим по-късно. Целувам те.“

— Не съм сигурен какво се случи онази нощ, Джоуи — каза Бакстър тихо и отчетливо. — Но знам, че извърших нещо нередно. — Когато се записа в програмата на „Анонимните алкохолици“, чичо ми също направи списък. След като открадна ловната пушка на баща ми, той започна да събира пари, за да му купи нова. Една вечер я донесе вкъщи. Беше голяма изненада. Доколкото си спомням, алкохолиците не могат да поискат прошка, ако по този начин ще навредят на някого. Така ли е?

— Да.

— Ето ти отговора. Ако отидеш при Елейн и ѝ се извиниш, тя и адвокатката ѝ направо ще откачат. Освен мен вероятно ще повлечеш със себе си Кайл и Алън. Не бива да го правиш, защото ще ни навредиш.

— Щом не си сторил нищо нередно, няма за какво да се притесняваш. Но аз смятам да се изправа пред собствените си деяния. Извърших грях.

— Това е лудост, Бакстър. Виж, радвам се, че си скъсал с алкохола и си открил Бога. Гордея се с теб. Бъдещето ти изглежда повече от обещаващо, а ти си готов да хвърлиш всичко на вятъра и да рискуваш дващест години затвор. Стига глупости! Направо е безумно.

— Тогава как да постъпя?

— Върни се в Рино или отиди на друго отдалечено място. Забрави за случилото се. Живей си живота и ни остави на мира.

Покрай тях минаха двама полицаи. Джоуи се втренчи в белезниците, висящи на колана им.

— Не го прави, Бакстър — заяви той. — Остави нещата да улегнат. Помоли се. Говори със своя свещеник.

— Вече го направих.

— Какво те посъветва?

— Да бъда внимателен.

— Разумен човек. Слушай, в момента преживяваш труден период. Всичко ти се струва объркано. Ти загърби живота в Ел Ей и прочисти организма си от отровата. Направо е страхотно. Наистина се гордея с теб. Но ще сгресиш, ако действаш прибързано.

— Да се поразходим — предложи Бакстър и бавно се изправи.

Тръгнаха покрай реката — крачеха безмълвно и се взираха невидящо в лодките.

— Трябва да се видя с Кайл — каза накрая Бакстър.

Откакто нае малкия невзрачен апартамент преди четири месеца и половина, Кайл не бе канил гости. Дейл повдигна въпроса няколко пъти, но впоследствие се отказа. Кайл й спомена, че живее в същинска дупка без почти никакво обзавеждане, с лоша канализация, буболечки и зле изолирани стени. Твърдеше, че си търси по-приятно жилище, но като току-що постъпил на работа адвокат няма време за подобни неща. В действителност обаче Кайл се нуждаеше от дупката, защото не искаше да допуска външни хора и да бъде подслушван. Не бе правил опити да отстрани микрофоните и бръмбарите от апартамента, но знаеше, че са там. Подозираше също, че през цялото време го наблюдават. Тъй като вече бе заблудил Бени и неговите хора, че няма никаква представа за случващото се, Кайл бе принуден да живее като отшелник. Поне веднъж седмично на вратата му се появяваха неочаквани посетители, но самият той никога не канеше гости.

Дейл се задоволяваше със срещите в нейния апартамент. Страхуваше се от буболечки. Само ако знаеш, мислеше си Кайл. Апартаментът ми е пълен с всевъзможни бръмбари.

Най-накрая те успяха да правят секс. После и двамата заспаха дълбоко. Вече бяха нарушили фирмените правила поне четири пъти, но нямаха намерение да спират.

Когато Бакстър му се обади, за да го попита дали може да остане у тях няколко дни, Кайл го засипа с редица неубедителни лъжи. Джоуи бе звъннал притеснен на Кайл минути след като се бе разделил с Бакстър.

— Трябва да направим нещо — не спираше да повтаря Джоуи, докато Кайл не му нареди да млъкне.

Мисълта, че Бакстър ще се появи в жилището му и ще започне да говори най-подробно за инцидента с Елейн, го караше да настръхва. Кайл си представяше съвсем ясно как Бени и неговите хора подслушват проповедта на Бакстър за нуждата от прошка и признаване на греховете. Ако случката с Елейн отново излезеше наяве в Питсбърг,

Кайл несъмнено щеше да бъде замесен. Така Бени рискуваше да загуби връзката си в Ню Йорк.

— Съжалявам, Бакс — отвърна жизнерадостно Кайл по мобилния си телефон. — Разполагам само с една спалня, ако изобщо може да се нарече така. А и братовчедка ми е окупирала канапето в хола. Дойде в Ню Йорк преди месец, за да си търси работа. Наистина няма място.

Бакстър си взе стая в хотел „Сохо Гранд“. Двамата се срещнаха късно в една денонощна пицария на Блийкър Стрийт в Гринич Вилидж. Кайл избра точно това заведение, защото го познаваше отпреди и бе установил, че мястото е подходящо за тайни срещи. Пицарията имаше само един вход и големи прозорци с гледка към тротоара. Помещението беше много шумно и доста малко, така че преследвачите не можеха да влязат незабелязано. Кайл пристигна в 21:45 ч., петнайсет минути преди уговорения час, за да се настани в сепаре, откъдето се вижда входната врата. Бе решил да играе ролята на ужасно зает адвокат, потънал в поредното заплетено дело.

Бакстър носеше същите дрехи като на срещата с Джоуи. Двамата приятели се прегърнаха и се впуснаха в дълъг разговор. Поръчаха си безалкохолни напитки и Кайл заяви:

— Говорих с Джоуи. Поздравления за лечението. Изглеждаш страхотно.

— Благодаря ти. Напоследък много си мислех за теб. Спря да пиеш още във втори курс, нали?

— Да.

— Не помня причината.

— Един терапевт ме убеди, че проблемите ми с алкохола ще се задълбочат. Тогава нямах сериозни оплаквания, но нещата определено щяха да се влошат. Затова се отказах. Не бях близвал и капка допреди няколко седмици, когато си позволих малко вино. Засега всичко е наред. Ако ситуацията излезе извън контрол, ще спра отново.

— Когато постъпих в клиниката, имах три кървящи язви. Мислех да се самоубия, но така и не се реших, защото водката и кокаинът щяха да ми липсват. Бях много зле.

Те си поръчаха пица и говориха дълго за миналото. Бакстър разказа много истории за последните си три години в Лос Анджелис — за опитите си да пробие в Холивуд, за партитата, дрогата и красивите

момичета от малките градове, готови на всичко, за да се докопат до слава или богат съпруг. Кайл го слушаше внимателно, без да изпуска от очи входната врата. Нищо.

После разговорът се обърна към старите им приятели, новата работа на Кайл и новия живот на Бакстър. След като изядоха пицата, те стигнаха до малко по-неудобните въпроси.

— Предполагам, че Джоуи ти е казал за Елейн — започна Бакстър.

— Да, разбира се. Идеята не е добра, Бакстър. За разлика от теб познавам закона. Навлизаш в дълбоки води и рискуваш да въвлечеш и нас.

— Но ти не си направил нищо. Защо се тревожиш?

— Представи си следния сценарий — отвърна Кайл и се приведе напред, за да изложи доводите, които бе обмислял с часове. — Срещаш се с Елейн, защото търсиш някакъв вид опрощение, изкупление или както там го наричаш. Извиняваш се на човека, когото някога си наранил. Може би тя ще приеме извинението, ще се прегърнете и ще се разделите приятелски. Но е малко вероятно. По-вероятно е Елейн да не разбере твоето християнско смирение, да не ти даде прошка и по съвет на агресивната си адвокатка да реши, че е по-добре да търси справедливост. Ще поиска отмъщение. Когато преди години подаде оплакване, че са я изнасилили, никой не ѝ обърна внимание. Сега обаче ще ѝ го осигуриш с неловкото си извинение. В момента Елейн се чувства наранена и определено се възприема като жертва. Адвокатката ѝ ще предприеме необходимите действия и нещата ще се задвижат доста бързо. В Питсбърг несъмнено ще се намери прокурор, който няма търпение да види лицето си във вестниците. Като на всички прокурори и на него сигурно му е писнало от дребни престъпления и въоръжени разпри между улични банди. Изведнъж му се предоставя възможност да осъди четири бели момчета от „Дюкейн“, едно от които произхожда от рода Тейт. Не един, а четирима бели подсъдими! Историята ще се разтръби в пресата, ще последват пресконференции и интервюта. Той ще бъде герой, а ние — закоравели престъпници. Разбира се, ще дойде време и за процес, но дотогава ще е изминала една кошмарна година. Не го прави, Бакстър. Ще навредиш на твърде много хора.

— А ако ѝ предложи обезщетение? Сделка само между мен и нея?

— Може и да има ефект. Елейн и адвокатката ѝ несъмнено ще приветстват подобен ход. Но ако ѝ предложиш пари, ще признаеш вината си. Не познаваме добре Елейн, но според Джоуи тя е доста любопитна. Трудно е да предвидим реакцията ѝ. Прекалено рисковано е.

— Няма да се успокоя, докато не говоря с нея, Кайл. Чувствам, че съм я наранил по някакъв начин.

— Знам. В наръчника на „Анонимните алкохолици“ всичко звучи страхотно, но нещата изглеждат различно, когато са замесени други хора. Трябва да забравиш за случилото се.

— Не мисля, че ще успея.

— Държиш се егоистично, Бакстър. Каниш се да направиш нещо, което ще те накара да се чувстваш по-добре. Е, ще е страхотно за теб, но помисли ли за нас? Твоят живот може да придобие повече смисъл, но нашето бъдеще е заложено на карта. Ще извършиш голяма грешка. Остави момичето на мира.

— Мога да се извиня на Елейн и без да признавам, че съм извършил престъпление. Просто ще ѝ кажа, че съм допуснал грешка, и ще поискам прошка.

— Адвокатката ѝ не е глупава, Бакстър. Тя със сигурност ще присъства и най-вероятно ще запише разговора с диктофон или камера.

Кайл отпи от диетичната сода и си спомни за записа на Бени. Ако сега Бакстър видеше как с Джоуи се възползват от безжизнената Елейн, чувството му за вина щеше да го съсипе.

— Длъжен съм да го направя.

— Не, не си — отвърна Кайл и за пръв път повиши глас. Беше изненадан от упоритостта на Бакстър. — Нямах право да унищожаваш живота ни.

— Няма да унищожа твоя живот, Кайл. Ти не си направил нищо лошо.

„Будна ли е?“ — пита Джоуи. Думите отекват в съдебната зала. Заседателите наблюдават укорително четиримата обвиняеми. Вероятно щяха да оправдаят Кайл и Алън, тъй като нямаше доказателства за тяхното участие. А може би просто щяха да изпратят всички в затвора.

— Аз ще поема цялата вина — каза Бакстър.

— Защо държиш да се забъркаш в такива неприятности? Играеш си с огъня, Бакстър. Събуди се, човече!

— Аз ще поема вината — повтори наследникът на рода Тейт, заел ролята на мъченик. — Вие ще се отървете.

— Не ме чуваш, Бакстър. Ситуацията е много по-сложна, отколкото предполагаш.

Бакстър сви рамене.

— Може и да е така.

— Слушай ме, по дяволите!

— Слушам те, Кайл. Но слушам и Божия глас.

— Е, едва ли мога да се конкурирам...

— Той ме тласка към Елейн. Трябва да потърся прошка. Вярвам, че тя ще ме изслуша, ще ми прости и ще забрави за случилото се.

Бакстър звучеше толкова уверено, че Кайл се отказа от опитите си да го разубеди.

— Изчакай поне месец. Нека нещата се уталожат — предложи Кайл. — Не действай прибързано. С Джоуи и Алън също имаме думата.

— Да тръгваме. Омръзна ми да седим тук.

Двамата тръгнаха на обиколка из Гринич Вилидж.

След половин час Кайл се умори и се прибра вкъщи.

Беше заспал дълбоко, когато мобилният му телефон звънна три часа по-късно. Търсеше го Бакстър.

— Обадох се на Елейн — заяви гордо той. — Събудих я и поговорих с нея няколко минути.

— Идиот такъв — избухна Кайл, преди да успее да овладее нервите си.

— Всъщност мина доста добре.

— Какво ѝ каза?

Кайл отиде в банята и наплиска лицето си.

— Казах ѝ, че случката ме тормози отдавна. Не съм признавал нищо.

Слава богу.

— Тя как реагира?

— Благодаря ми и се разплака. Каза, че никой не ѝ вярва. Все още смята, че е била изнасилена. Знаела, че Джоуи и аз сме извършили

деянието, а ти и Алън сте наблюдавали всичко.

— Не е вярно.

— Уговорихме се да се срещнем на обяд в Скрантън след два дни. Ще бъдем сами.

— Недей, Бакстър. Моля те. Дълбоко ще съжаляваш.

— Знам какво правя, Кайл. Молих се часове наред. Вярвам, че Господ ще ми помогне да преживея това изпитание. Елейн обеща да не казва на адвокатката си. Човек трябва да има вяра.

— Елейн работи при своята адвокатка. Но тя не го спомена, нали, Бакстър? Разбира се, че не. Ще попаднеш в капан и ще съсипеш живота си.

— Моят живот едва сега започва, стари приятелю. Вяра, Кайл. Имай вяра. Лека нощ — каза Бакстър и изключи телефона си.

На другата сутрин Бакстър хванал самолет за Питсбърг, прибрал колата си от паркинга — порше, което смятал да продаде — и наел стая в един мотел до летището. Извлеченията по кредитната му карта показваха, че е прекарал там две нощи, но така и не успял да се отпише от регистъра на мотела. Данните от мобилния оператор показваха редица пропуснати обаждания и есемеси от Джоуи Бернардо и Кайл Макавой. Бакстър не им бе отговорил. Беше провел два дълги разговора с пастор Мани в Рино и няколко по-кратки със своите родители и брат си в Питсбърг. Две от обажданията бяха до Елейн Кийнан.

В последния ден от живота си Бакстър напуснал Питсбърг преди изгрев-слънце и поел към Скрантън. Очаквали го 480 километра, които трябвало да измине за около пет часа. Според данните от кредитната карта той спрял да зареди гориво на една бензиностанция близо до кръстовището на магистрала 1–79 и 1–80, на час и половина северно от Питсбърг. После продължил на изток по 1–80 и карал два часа, след което пътуването му внезапно приключило. Спрял на една отбивка до малкото градче Сноу Шу, за да отиде до тоалетната. Това се случило около 10:40 ч. в петък, в средата на ноември. Движението по магистралата не било натоварено и в отбивката имало само няколко коли.

Мистър Дуайт Новоски, пенсионер от Дейтън, пътувал за Върмонт със съпругата си, която по време на инцидента била в женската тоалетна. Той намерил тялото на Бакстър малко след

стрелбата. Все още бил жив, но огнестрелната рана в главата му се оказала твърде сериозна. Мистър Новоски го открил с разкопчани джинси на пода до писоарите. Плочките били изцапани с кръв и урина. Младият мъж дишал тежко, скимтял и се гърчел като ранено животно. Когато мистър Новоски се натъкнал на ужасяващата сцена, в тоалетната нямало други хора.

Очевидно убиецът последвал Бакстър в тоалетната, огледал се внимателно, за да се увери, че са сами, насочил бързо деветмилиметровата си берета в главата на Бакстър и стрелял веднъж. Използвал заглушител. На мястото липсвали камери за видеонаблюдение.

Полицията на щата Пенсилвания отцепи района. Шест души, сред които мистър и мисис Новоски, бяха разпитани обстойно на местопрестъплението. Един мъж заяви, че е видял някакъв жълт камион да напуска паркинга, но не знаеше колко време е прекарал там. Свидетелите твърдяха, че още четири-пет автомобили са се отдалечили от мястото преди пристигането на полицията. Никой не си спомняше да е видял как Бакстър влиза в мъжката тоалетна, нито пък убиеца, който го е последвал. Една жена от Роуд Айланд заяви, че е забелязала непознат човек пред мъжката тоалетна. След като помисли добре, тя предположи, че е възможно да е бил извършителят. Той просто стоял отпред. Независимо от всичко заподозреният отдавна бе изчезнал, а нейното описание се свеждаше до следното: бял мъж на възраст между трийсет и четирийсет и пет, висок между метър и седемдесет и метър и деветдесет, с тъмно яке от кожа, лен, памук, вълна или друга материя. Балистичният доклад, аутопсията и описанието на жената бяха единствените веществени доказателства по случая.

Портфейлът на Бакстър и часовникът му бяха недокоснати. Полицаяте претърсиха джобовете му, но откриха само няколко монети, ключовете от колата и балсам за устни. Лабораторните изследвания показаха, че в кръвта на Бакстър няма следи от алкохол и наркотици, нито по дрехите му или в колата.

Патологът установи, че черният дроб на убития е доста увреден за мъж на двайсет и пет години.

Полицията веднага изключи възможността за обир. Причините бяха очевидни — похитителят не бе взел нищо от жертвата, освен ако тя не бе носила нещо друго. Но защо един въоръжен крадец ще остави

непокътнати 513 долара в брой и осем кредитни карти? Не би ли задигнал и поршето, щом му се е отдала такава възможност? Липсваха доказателства и за сексуално престъпление. Може би ставаше въпрос за сблъсък между наркочилъри, но това беше малко вероятно. Подобни престъпления обикновено изглеждаха далеч по-кървави.

След като изключиха възможността за сексуални подбуди, обир и наркотици, следователите взеха да се почесват по главите. Те наблюдаваха как лекарите качват покрития труп в линейката за Питсбърг и разбраха, че са загазили. Привидната случайност на престъплението, използването на заглушител и незабелязаното бягство на извършителя говореха ясно, че си имат работа с професионалисти.

Новината, че един от членовете на известно и богато семейство е загинал по толкова странен и брутален начин, оживи позаспалите медии в Питсбърг. Телевизионни екипи се отправиха към имението на Тейт в Шейдисайд, но бяха посрещнати единствено от охраната. От десетилетия фамилия Тейт отвърщаше на всеки журналистически въпрос с лаконичната реплика „Без коментар“ и този път не бе изключение. Един от семейните адвокати прочете кратко изявление и помоли медиите да проявят уважение в трудния момент. Чичо Уоли за пореден път пое нещата в свои ръце и започна да раздава заповеди.

Кайл седеше на бюрото си и обсъждаше плановете за вечерта с Дейл, когато Джоуи му се обади. Беше петък, към пет следобед. Кайл се бе срещнал с Бакстър във вторник вечерта, след което бе говорил с него няколко часа по-късно. Оттогава не се бяха чували. Кайл и Джоуи смятаха, че Бакстър е потънал вдън земя или просто пренебрегва обажданията им.

— Какво става? — попита Дейл, като забеляза шокираното му изражение.

Но Кайл не отговори. Притиснал телефона до ухото си, той се отдалечи по коридора и подмина рецепцията. Джоуи му разказа всички подробности, които в същия момент се съобщаваха по телевизията. Връзката се разпадна в асансьора и Кайл набра Джоуи, щом излезе от сградата. Тротоарите на Броуд Стрийт гъмжаха от следобедните тълпи. Кайл потъна сред тях. Не носеше палто, което да го предпази от студа. Нямаше представа къде отива.

— Те са го убили — прошепна Кайл накрая.

— Кой?

— Мисля, че знаеш.

— Погребенията траят най-много два часа — заяви Дъг Пекам, вперил очи в Кайл. — Не разбирам защо са ти нужни два свободни дни.

— Церемонията е в Питсбърг. Налага се да взема самолет дотам и обратно. Той беше член на братството, а аз ще нося ковчега. Трябва да се видя със семейството му. Моля те, Дъг.

— И аз съм ходил на погребения!

— На двацет и пет годишен приятел, застрелян в главата?

— Разбирам, но цели два дни?

— Приеми го като отпуск. Малко лично време. Нямаме ли право на няколко свободни дни в годината?

— Да. Пише го някъде в правилника на фирмата, но никой не ги ползва.

— Тогава аз ще го направя. Уволни ме, ако искаш. Не ми пука.

Двамата въздъгнаха тежко. Накрая Дъг заяви със спокоен глас:

— Добре, добре. Кога е погребението?

— В сряда, два часа.

— Тогава замини утре късно следобед. Очаквам да си тук в четвъртък, пет и половина сутринта. В момента фирмата е като буре с барут, Кайл. Отделянето на Тоби Роланд става все по-неприятно и мащабно, а ние ще понесем последствията.

— Той ми беше съквартирант.

— Съжалявам.

— О, благодаря ти.

Дъг пренебрегна коментара, взе една дебела папка и я стовари пред Кайл.

— Можеш ли да прочетеш това в самолета?

Въпросът прозвуча по-скоро като заповед.

Кайл вдигна документите и стисна зъби, за да не избухне. Разбира се, Дъг, помисли си той. Ще ги прегледам в самолета и по време на церемонията. Ще анализирам проклетите документи, докато

спускат Бакстър в гроба, и ще ги прелистя отново на връщане за Ню Йорк. А за всяка минута, посветена на тази папка, ще начисля колосални суми на бедния клиент, който е направил грубата грешка да избере тази отвратителна месомелачка за правните си нужди.

— Добре ли си? — попита го Дъг.

— Не.

— Виж, съжалявам. Не знам какво друго да кажа.

— Не е и нужно.

— Имаш ли представа кой е дръпнал спусъка?

Дъг се намести на стола, стараейки се да поддържа разговора. Опитът му да се престори на загрижен не бе особено успешен.

— Не.

Само ако знаеше, помисли си Кайл.

— Съжалявам — повтори Дъг и окончателно се отказа да се прави на добър.

Кайл тръгна към вратата. Преди да излезе, Дъг се провикна:

— Помолих те да пресметнеш часовете ми по случая „Онтарио Банк“. Когато обядвахме, нали помниш? Информацията ми е нужна.

Изчисли си сам проклетите часове, помисли си Кайл. И в бъдеще го прави навреме, като всички останали.

— Почти съм готов — отвърна Кайл и напусна кабинета, за да не бъде подлаган на повече унижения.

* * *

Погребението на Бакстър Фарнсуърт Тейт се състоя в един мрачен и дъждовен ден в гробището „Хоумуд“ в центъра на Питсбърг. Семейството организира скромна служба, на която не допусна външни лица и журналисти. Бакстър имаше брат, който присъства на церемонията, и сестра, която не се появи. През целия уикенд братът правеше смели опити да превърне погребението във „възхвала“ на живота на Бакстър, но идеята бързо се провали, тъй като нямаше какво толкова да възхваляват. Затова се принуди да остави нещата в ръцете на свещеника. Той изпълни стандартните ритуали по изпращането на човек, когото никога не бе виждал. Оли Гайс от Кливланд, член на „Бета“, живял с Бакстър в „Дюкейн“, прочете изпълнено с похвали

надгробно слово, което предизвика леки усмивки сред гостите. От осемте връстници на Бакстър от „Бета“ присъстваха седем. Имаше и доста хора от Питсбърг — приятели от детството и задължителните гости от висшите прослойки. На погребението дойдоха и четирима стари приятели от интерната, където семейство Тейт бе изпратило Бакстър, след като той навърши четиринайсет години.

Без Кайл и останалите да предполагат, Елейн Кийнан се опита да влезе в църквата, но не бе допусната, тъй като името ѝ не присъстваше в списъка.

Никой от Холивуд не дойде на церемонията. Долнопробните агенти на Бакстър в Лос Анджелис дори не изпратиха цветя. Негова бивша съквартирантка бе написала кратка реч и бе помолила свещеника да я прочете пред всички, тъй като тя не можела да се измъкне от снимачната площадка. Речта ѝ съдържаше препратки към Буда и Тибет, които едва ли щяха да бъдат приети добре в Питсбърг. Свещеникът изхвърли писмото, без да се допита до семейството.

Пастор Мани успя да влезе в църквата едва след като Джоуи Бернардо убеди роднините, че Бакстър е говорил с дълбоко уважение за своя духовен водач от Рио. Семейството и другите опечалени изгледаха подозрително пастора, който носеше стандартната си униформа — широки протъркани панталони и размъкната риза. Отгоре бе наметнал някаква роба, която наподобяваше бял чаршаф. Единственото, което се вписваше в официалната церемония, беше черната кожена барета, прикриваща сивите къдрици. С нея той приличаше на застаряващ Че Гевара. По време на литургията Мани плака повече от всички тесногръди и безчувствени гости, взети заедно.

Кайл не пророни и сълза, въпреки че беше дълбоко разтърсен от смъртта на младия си приятел. Докато стоеше до гроба и се взираше в дъбовия ковчег, той не успя да си спомни нищо от хубавите си преживявания с Бакстър. Разкъсваше се от мисълта какво е трябвало да направи, за да предотврати трагедията. Чудеше се дали не е сгрешил, премълчавайки за видеозаписа, Бени и всичко останало. Ако бе разказал за тях на Бакстър, нещастникът може би щеше да осъзнае опасността и да действа по различен начин. А може би не. В стремежа си да поправи грешките от миналото Бакстър вероятно щеше да полудее, ако научеше, че някой е снимал инцидента с Елейн. Тогава би признал всичко под клетва, с което щеше да повлече и останалите със

себе си. Действията на Бакстър не можеха да бъдат предвидени, тъй като той не разсъждаваше разумно. А и вече бе късно за каквито и да е предположения. Кайл не бе преценил риска, но сега осъзнаваше ясно какви са последствията.

Около гроба се бяха струпали стотина опечалени, за да чуят последните думи на свещеника. Няколко студени дъждовни капки ускориха церемонията. Тъмночервена тента пазеше ковчегата и членовете на семейството от дъжда. Кайл се загледа към редиците с надгробни плочи, където почиваха предците от знатния род. Зад тях се издигаше каменната порта на гробището. От другата страна чакаше огромна тълпа журналисти, въоръжени с камери, прожектори и микрофони. Полицията и бодигардовете на семейството ги държаха настрана от църквата, но всички отвън дебнеха с любопитство церемонията. Отчаяно се надяваха да заснемат ковчегата или майката на убития, съкрушена от загубата на сина си. Някъде сред тях дебнеше поне един от агентите на Бени. А може би двама или трима. Кайл се чудеше дали не носят камера, за да заснемат кои от приятелите на Бакстър са си направили труда да се появят. Информацията едва ли щеше да бъде от голяма полза, но повечето им действия и бездруго нямаха особен смисъл.

Но те определено знаеха как да убиват. Кайл вече не се съмняваше в това. Полицията не бе дала никакви изявления до момента, а с всеки изминал ден ставаше ясно, че мълчанието им не е нарочно. Те просто не разполагаха с доказателства. Всичко се изчерпваше с приглушения изстрел, изкусното бягство и липсата на мотив.

Пастор Мани плачеше силно до тентата и смущаваше всички присъстващи. Свещеникът прекъсна словото си за миг, но скоро продължи.

Кайл се загледа в далечната тълпа, но от такова разстояние не можеше да разпознае нито едно лице. Знаеше, че са там и наблюдават всяко движение на Джоуи и Алън Строк, който бе дошъл специално от Охайо. От четиримата съквартиранти бяха останали трима.

Когато свещеникът привърши, се чува сподавени ридания. После тълпата се разпръсна и се отдалечи от гроба. Погребението приключи, а родителите и братът на Бакстър не се задържаха твърде дълго. Кайл и Джоуи останаха до надгробната плоча на поредния член от рода Тейт.

— Това ще е последният ни разговор — каза Джоуи тихо, но непоколебимо. — Забърка се с неподходящите хора, Кайл. Не ме замесвай повече.

Кайл погледна към купчината пръст, която скоро щяха да изсипят върху ковчега на Бакстър.

Джоуи продължи да говори, без да мърда устни, сякаш някой ги подслушваше.

— Не разчитай повече на мен. Разбра ли? В живота ми има по-важни неща. Скоро ще се ожения и ще стана баща. Стига глупави шпионски игри. Щом искаш, продължавай, но ме остави на мира.

— Добре, Джоуи.

— Никакви имейли, пратки или обаждания. Край на пътуванията до Ню Йорк. Не мога да ти попреча да идваш в Питсбърг, но не ми звъни, когато си тук. Един от нас ще бъде следващата жертва, Кайл. И това няма да си ти. Твърде ценен си за тях. Ако сбъркаме още веднъж, познай кой ще отнесе куршума.

— Не сме виновни за смъртта на Бакстър.

— Сигурен ли си?

— Не.

— Тези типове не се навъртат наоколо без причина. А причината си ти.

— Благодаря, Джоуи.

— Няма защо. Тръгвам си. Остави ме на мира, Кайл. И се постарай записът да не излезе наяве. Сбогом.

Кайл го изчака да се отдалечи, после бавно тръгна към изхода на гробището.

В четвъртък, към 6:30 ч. сутринта, Кайл се яви в кабинета на Дъг Пекам. Съдружникът стоеше до бюрото си, на което както винаги цареше пълен хаос.

— Как мина? — попита той, без да вдига очи.

— Като всяко погребение — отвърна Кайл и му подаде лист хартия. — Пресметнах часовете ти по случая „Онтарио Банк“.

Дъг взе документа, прегледа го и се намръщи.

— Само трийсет часа?

— Максимум.

— Доста си ме подценил. Удвои ги.

Кайл сви рамене. Както кажеш, Дъг. Ти си съдружникът. Щом клиентът бе готов да плати 24 000 долара за несвършена работа, със сигурност можеше да си позволи още толкова отгоре.

— В девет часа трябва да се явим на изслушване във федералния съд. Ще тръгнем в осем и половина. Завърши справката, която съм ти възложил, и ме вземи в осем.

Идеята, че един младши адвокат изобщо ще се доближи до съдебната зала през първата си година във фирмата, беше немислима. Ето защо мрачното настроение на Кайл внезапно се подобри. Доколкото знаеше, до момента никой от дванайсетте му колеги не бе присъствал на истинско съдебно заседание. Той се втурна към стаята си и зачете получените имейли. Тейбър се появи с двойно кафе в ръка и измъчен вид. Постепенно бе успял да се съвземе след провала на изпита. Въпреки че първоначално изглеждаше доста отчаян, неговата самоувереност се завръщаше.

— Съжалявам за приятеля ти — каза той и остави палтото и куфарчето си.

— Благодаря — отговори Кайл.

Тейбър продължаваше да стои пред него и да отпива от кафето си. Изглежда, бе в настроение за приказки.

— Познаваш ли Х. У. Пруит, съдружник от „Съдебни процеси“? Работи два етажа по-нагоре.

— Не — отвърна Кайл, без да проявява особен интерес.

— На около петдесет години, от Тексас. Наричат го Харви Уейн зад гърба му. Схващаш ли? Харви Уейн от Тексас!

— Да.

— Викат му още Кльоцавия Тексас, защото тежи около сто и осемдесет килограма. Много е гаден. Учил в държавен колеж и в „Ей енд Ем“, след което записал право в Тексаския университет. Мрази всички от Харвард. От известно време ме тормози. Преди два дни ми възложи проект, с който би се справила и най-обикновена секретарка. Във вторник вечерта прекарах цели шест часа в подреждане на папки с доказателствен материал по едно голямо дело. Подредих старателно всичко, както Харви Уейн ми нареди — над десет папки, всяка по няколкостотин страници. Цял тон хартия. Вчера в девет сутринта ги закарах с количка до заседателната зала, където се бяха събрали стотина адвокати. И знаеш ли какво направи Харви Уейн?

— Какво?

— В залата има врата, която води към съседно помещение. Тъй като не се затваря добре, онзи нещастник Харви Уейн ми заповяда да наредя папките на пода и да подпра с тях вратата. Изпълних задачата, а на излизане от стаята чух как той казва: „Момчетата от Харвард стават отлични асистенти.“

— Колко кафета си изпил досега?

— В момента съм на второто.

— А аз пия още първото и наистина трябва да приключа тази справка.

— Извинявай. Между другото, виждал ли си Дейл?

— Не. Тръгнах си от офиса във вторник следобед заради погребението. Случило ли се е нещо?

— Преди два дни ѝ възложиха отвратителен проект. Не знам дали изобщо е спала оттогава. Хвърляй ѝ по едно око.

— Добре.

В 8:30 ч. Кайл излезе от сградата с Дъг Пекам и старши адвокат Ноел Бард. Тримата тръгнаха с бърза крачка към някакъв гараж близо до офиса. Когато служителят изкара отвътре модерния ягуар на Бард, Пекам заяви:

— Ти ще шофираш, Кайл. Трябва да стигнем до Фоули Скуеър.

Кайл понечи да възрази, но си замълча. Бард и Пекам седнаха на задната седалка и оставиха Кайл сам отпред.

— Не знам кой е най-краткият маршрут — призна той. Потръпна при мисълта какво би се случило, ако се изгуби и двете големи клечки закъснеят за изслушването в съда.

— Карай по Броуд Стрийт, докато стигнеш до Насо Стрийт. Продължи по нея до Фоули Скуеър — обясни Бард, сякаш редовно пътуваше по този маршрут. — Но внимавай. Това съкровище е чисто ново и ми струваше сто бона. Всъщност е на съпругата ми.

Кайл за пръв път се притесняваше толкова много зад волана. В крайна сметка успя да нагласи огледалото за обратно виждане, след което потъна в уличното движение, оглеждайки се предпазливо във всички посоки. За да влоши още повече ситуацията, Пекам не спираше да говори.

— Кайл, нека обсъдим двама твои колеги. Да почнем с Дарън Бартковски.

Без да поглежда Пекам в огледалото, Кайл отвърна:

— Какво за него?

— Познаваш ли го?

— Разбира се. Познавам всички новаци в „Съдебни процеси“.

— И как ти се струва? Работили ли сте заедно? Каж ми, Кайл. Как би го оценил?

— Ами Дарън е симпатично момче. Следвахме заедно в Йейл.

— Имах предвид работата му, Кайл.

— Нямам преки наблюдения.

— Говори се, че е лентяй. Бяга от отговорност, закъснява с проектите, мързи го да изчислява изработените си часове.

Сигурно и той ги пресмята като теб, помисли си Кайл, без да откъсва очи от такситата, които го засичаха непрекъснато и нарушаваха всяко едно правило за движение по пътищата.

— Чувал ли си подобни неща за него, Кайл?

— Да — отвърна неохотно той. Беше истина.

Бард реши да довърши окончателно бедния Бартковски.

— Изработил е най-малко часове от всички младши адвокати в отдела.

Обсъждането на колеги си беше истински спорт във фирмата, а съдружниците се държаха не по-малко безобразно от адвокатите. Всеки служител, който пренебрегваше работата или забавяше проектите, веднага си спечелваше репутация на лентяй и не можеше да избяга от нея. Но на повечето лентяи не им пукаше. Работеха по-малко, печелеха наравно с останалите и не рискуваха да бъдат уволнени, освен ако не откраднеха пари от някой клиент или не се забъркаха в секс скандал. Бонусите им бяха малки, но кой ли се нуждаеше от тях при тези огромни заплати? Лентяите можеха да се задържат до шест-седем години в някоя фирма, преди да бъдат информирани, че няма да станат съдружници и е по-добре да напуснат.

— А Джеф Тейбър? — попита Дъг.

— Познавам го добре. Определено не е лентяй.

— Но има репутация на натегач — добави Дъг.

— Да, така е. Той е амбициозен, но не е от хората, които минават през трупове.

— Харесваш ли го, Кайл?

— Да. Тейбър е добро и много умно момче.

— Очевидно не достатъчно — заяви Бард. — Не издържа изпита за правоспособност.

Кайл не каза нищо, а и не беше необходимо, тъй като в същия миг едно такси го засече. Той удари рязко спирачки и натисна продължително клаксона. Шофьорът на таксито размаха разярено юмрук през отвореното стъкло и му показа среден пръст. Спокойно, каза си Кайл.

— Трябва да внимаваш с тези идиоти — подхвърли Дъг.

От задната седалка се чу шумолене на хартия и Кайл предположи, че адвокатите преглеждат важна документация.

— Кой ще води изслушването? Съдия Хенеси или неговият заместник? — обърна се Дъг към Бард.

Кайл остана изолиран от разговора, което беше добре дошло за него. Предпочиташе да се концентрира върху движението, а и не му се искаше да разисква уменията на колегите си.

След десет минути по оживените улици Кайл се изпоти и започна да диша учестено.

— На две преки от съдебната зала има паркинг. На пресечката с Чеймбърс Стрийт — обади се точно навреме Бард.

Кайл кимна нервно. Успя да открие паркинга, но всичко беше заето. Този факт предизвика бурна реакция на задната седалка.

Пекам взе инициативата.

— Виж, Кайл, нямаме много време. Просто ни остави пред залата на Фоули Скуеър, обиколи квартала и намери място за паркиране.

— Къде?

Дъг започна да прибира документите в куфарчето си. Бард говореше по телефона.

— Не знам. Където и да е. Ако не намериш свободно място, продължи да обикаляш. Сега спри, за да слезем.

Кайл отби към тротоара, а зад тях се чу клаксон. Двамата адвокати слязоха от колата.

— Просто не спирай да се движиш. Все ще намериш нещо — заяви накрая Пекам.

Бард прекъсна за миг телефонния си разговор и отново го предупреди:

— Внимавай. Колата е на жена ми.

Останал сам, Кайл се отпусна на седалката. Пое на север по Сентър Стрийт и след четири преки зави наляво по Ленард Стрийт, откъдето продължи на запад. Всеки свободен сантиметър от улицата бе зает от коли и мотори. Дори и някъде да се откриеше свободно място, пред Кайл изскачаха безброй пътни знаци, които забраняваха паркирането там. Той никога не бе виждал толкова много предупредителни знаци. Не зърна нито един паркинг, но за сметка на това забеляза няколко полицаи, които обикаляха улиците и слагаха фишове за глоби на предните стъкла на автомобилите. След известно време Кайл зави наляво по Бродуей, където трафикът беше още по-ужасен. Той измина бавно шест преки и зави наляво по Чеймбърс Стрийт. Скоро се озова отново пред съдебната зала, където бе очаквал своя дебют като адвокат, макар и само в качеството си на резерва.

После зави наляво по Сентър Стрийт и продължи по познатия маршрут, докато пак не стигна пред залата. Свикнал да отброява часовете, той погледна часовника си. Втората обиколка му отне седемнайсет минути, без да даде резултат. Кайл видя абсолютно същите знаци, ченгета и бездомници, както и наркодилъра, който седеше на една пейка и говореше по мобилния си телефон.

Мина девет часа, а Пекам все още не се обаждаше. Изслушването бе започнало без присъствието на адвокатата Кайл. Шофьорът Кайл обаче работеше усилено. След три обиколки той се отегчи от маршрута и пое по други преки на север и запад. Замисли се дали да не си купи кафе отнякъде, но се отказа, защото се страхуваше да не изцапа скъпата кожена тапицерия на новия ягуар. Чувстваше се удобно на седалката. Колата беше страхотна и определено си заслужаваше цената. Резервоарът бе пълен само до половина и Кайл започна да се притеснява. Шофирането в градска среда гълташе доста гориво. Изслушването, което Кайл пропускаше, беше доста важно и несъмнено изискваше присъствието на куп известни адвокати, които нямаха търпение да изложат позициите си. Заседанието можеше да се проточи дълго. Очевидно всяко законно място за паркиране в Манхатън бе заето. Следвайки инструкциите на Дъг, Кайл се примири с факта, че няма друг избор, освен да изхаби още гориво. Затова започна да се оглежда за бензиностанция. Смяташе да напълни резервоара, да начисли сумата на клиента и да спечели одобрението на Бард.

Щом зареди, Кайл обмисли по какъв друг начин да се подмаже на началството. Едно бързо измиване на колата? Или смяна на маслото? Когато мина покрай съдебната зала за седми или осми път, един уличен продавач на гевреци разпери ръце и подвикна:

— Луд ли си, човече?

Но Кайл не се смути. Все пак реши да пропусне миенето на колата и смяната на маслото. Вече бе привикнал към движението, затова извади телефона си и се обади на Дейл. Тя вдигна на третото позвъняване и прошепна:

— В библиотеката съм.

— Добре ли си?

— Да.

— Чух друго.

Мълчание.

— Не съм спала от две ноци. Чувствам се замаяна.

— Звучиш ужасно.

— Къде си?

— В момента се движа по Ленард Стрийт. Карам новия ягуар на съпругата на Ноел Бард. Какво смяташе, че правя?

— Съжалявам, че попитах. Как мина погребението?

— Отвратително. Хайде да излезем довечера. Имам нужда да поговоря с някого.

— Смятам да се прибера вкъщи и да се наспя.

— Имаш нужда от храна. Ще взема китайско, ще пийнем по чаша вино и ще заспим заедно. Никакъв секс. Правили сме го и преди.

— Ще си помисля. Трябва да изчезвам. Чао.

— Ще успееш ли с проекта?

— Съмнявам се.

В единайсет часа Кайл констатира със задоволство, че ще начисли на клиента осемстотин долара за обикалянето из града. После се засмя на себе си. Вече два часа главният редактор на „Правен журнал“ в Йейл въртеше волана, правеше безупречни завои, оглеждаше обстановката и избягваше такситата. Така ли протичаше ежедневието на един скъпоплатен адвокат от Уолстрийт?

Само ако баща му можеше да го види отнякъде!

В 11:40 ч. телефонът му звънна.

— Излизаме от съдебната зала. Къде се изгуби? — попита Бард.

— Не намерих място за паркиране.

— Къде си сега?

— На две преки от залата.

— Ще те чакаме там, където ни остави.

— Добре.

Минути по-късно Кайл отби с лекота към тротоара и двамата адвокати се качиха на задната седалка. Той подкара ягуара и попита:

— Накъде?

— Към офиса — отвърна троснато Пекам.

Последва мълчание. Кайл очакваше да го разпитат какво е правил през последните часове. Къде беше, Кайл? Защо пропусна изслушването, Кайл? Но те не казаха нищо. С огорчение осъзна, че не е липсвал на никого. За да наруши тишината, той подметна:

— Е, как мина изслушването?

— Изобщо не мина — отвърна Пекам.

— Кое изслушване? — добави Бард.

— Какво правихте досега? — поинтересува се Кайл.

— Чакахме негова светост Тиодор Хенеси да се отърве от махмурлука и да ни удостои с присъствието си — обясни Бард.

— Отложиха заседанието с две седмици — допълни Пекам.

Когато слязоха от асансьора на трийсет и втория етаж, Кайл получи есемес от Тейбър, който гласеше: „Ела бързо в стаята ни. Имаме проблем.“

Тейбър го пресрещна още на стълбите.

— Е, как мина в съда?

— Страхотно. Обичам професията си. Какво е станало?

Отдалечиха се бързо по коридора и подминаха секретарката Сандра.

— Нещо се случи с Дейл — прошепна Тейбър. — Мисля, че колабира.

— Къде е тя?

— Скрих тялото.

Дейл лежеше неподвижно върху спален чувал, отчасти скрита под бюрото на Тейбър. Очите ѝ бяха отворени. Изглеждаше в съзнание, но цялата бе пребледняла.

— Не е спала от вторник сутринта. Това прави около петдесет и пет часа. Направо си е нов рекорд.

Кайл коленичи до нея, хвана я нежно за китката и промълви:

— Добре ли си?

Тя кимна, но не успя да го убеди.

Застанал на вратата, Тейбър се оглеждаше припряно наоколо.

— Дейл не иска другите да научат. Предложих ѝ да повикам медицинската сестра, но тя отказа. Какво ще правим, Кайл?

— Не казвайте на никого — помоли ги Дейл с тих, пресипнал глас. — Просто припаднах. Вече съм добре.

— Пулсът ти е нормален — отбеляза Кайл. — Можеш ли да се изправиш?

— Мисля, че да.

— Тогава тримата ще се измъкнем от сградата за кратък обяд — предложи той. — Ще те закарам къщи, за да си легнеш. Тейбър, повикай кола.

Двамата ѝ помогнаха да стане. Дейл се изправи, пое си дълбоко въздух и каза:

— Мога да вървя сама.

— Ще бъдем плътно до теб — увери я Кайл.

На излизане от сградата те привлякоха няколко любопитни погледа. Бледата млада правистка, хванала под ръка двама свои колеги, представляваше странна гледка, но на никого не му пукаше. Тейбър я качи в колата и се върна в стаята, за да заличи всякакви следи.

Кайл почти я пренесе на ръце до апартамента ѝ на третия етаж, след което ѝ помогна да се съблече и я сложи да си легне. Целуна я по челото, изгаси осветлението и затвори вратата. Дейл не помръдна с часове.

Кайл се върна в хола, където свали палтото, вратовръзката и обувките си. На малката кухненска маса остави своя лаптоп, фирмения телефон и материалите по една справка, която бе отлагал дълго време. Щом седна, клепачите му натежаха и той се излегна на канапето, за да подремне. Тейбър го събуди час по-късно по телефона. Кайл го увери, че Дейл се чувства добре и спи непробудно.

— В четири часа следобед ще излезе важно съобщение — каза Тейбър. — Големи новини относно отделянето. Следи имейлите си.

Точно в 16 ч. от „Скъли и Пършинг“ изпратиха имейл до всички служители, в който се съобщаваше за напускането на шест съдружници и трийсет и един адвокати от отдел „Съдебни процеси“. Към писмото бе приложен списък с имената. Промяната влизаше в сила от пет часа същия ден. Бюлетинът продължаваше със стандартните хвалебствени слова за фирмата и с уверението, че отцепниците няма да повлияят върху стабилността на компанията, чиято основна цел е да предоставя професионални услуги на множеството си ценни клиенти.

Кайл надникна в спалнята. Дейл дишаше нормално и дори не бе помръднала.

Той приглуши осветлението в хола и легна на канапето. Забрави за справката и часовете, които трябваше да заработи. Можеше да открадне няколко мига и да прати фирмата по дяволите. Колко често му се удаваше възможност да си почине в четвъртък следобед? Струваше му се, че от погребението е минал цял месец. Питсбърг сякаш се намираще в друга галактика. Бакстър си бе отишъл, но Кайл никога нямаше да го забрави. В този момент се нуждаеше от Джоуи, но той също бе изчезнал.

Вибрацията на телефона го събуди отново. Имейлът беше от Дъг Пекам.

Кайл, настъпиха големи промени е „Съдебни процеси“. Зачислиха ме към случая „Трайлон“. Теб също. Среща в кабинета на Уилсън Ръш утре точно в седем.

За един старши съдружник от „Съдебни процеси“ и член на Управителния съвет цената на офис площите не бе от значение. Кабинетът на Уилсън Ръш заемаше огромно пространство в ъгъла на трийсет и първия етаж. Работното му място бе поне четири пъти по-голямо от всички, които Кайл бе виждал до момента. Явно мистър Ръш си падаше по лодки. Лъскавото му дъбово бюро бе монтирано върху четири яхтени руля. На дългия шкаф зад него се виждаше колекция от сложни макети на клипери и шхуни. Картините по стените изобразяваха големи плавателни съдове в открито море. Когато Кайл влезе и се огледа набързо, му се стори, че всеки момент подът ще се разлюлее и морска вода ще залее краката му. Но той забрави за интериора веднага щом мистър Ръш проговори.

— Добро утро, Кайл. Заповядай.

Великият адвокат стана от голямата заседателна маса в далечния край на кабинета. Там се бяха събрали доста адвокати, потънали в усилена работа. Кайл седна до Дъг Пекам и се представи на останалите. Освен Ръш и Пекам в стаята присъстваха още девет колеги. Кайл разпозна повечето лица, включително това на Шери Абни — старшата адвокатка, следена от Бени. Тя се усмихна и Кайл отвърна на поздрава.

Мистър Ръш, който седеше начело на масата, започна с кратко обобщение на настъпилите промени във фирмата. Двама от съдружниците, последвали Тоби Роланд, и седем от напусналите трийсет и един адвокати бяха работили по делото „Трайлон“ срещу „Бартин“. В момента предстоеше преразпределение на кадрите във фирмата, тъй като клиентът „Трайлон“ беше важен и изключително взискателен. Ето защо към екипа се присъединяваха двама нови съдружници — Дъг Пекам и Изабел Гафни, — както и осем адвокати.

Мистър Ръш обясни, че юристите на „Трайлон“ са много притеснени от промените. Затова шефовете на „Скъли“ трябва да

съберат отрядите и да мобилизират повече адвокати в битката срещу ЕПЕ и „Бартин Дайнамикс“.

Изабел, наричана от всички Изи, си бе създала репутация на безкомпромисен човек, след като веднъж бе казала на двама адвокати да я почакат за малко в болницата, докато тя е временно възпрепятствана с раждането на детето си. Злите езици твърдяха, че Изи никога не се усмихва. И тя определено нямаше такова намерение, когато мистър Ръш заговори за реорганизацията на силите и умелото позициониране на безкрайния правен талант, с който разполагаше фирмата.

Към случая бяха зачислени и двама младши адвокати — Кайл и един мистериозен млад мъж на име Атуотър, който определено бе най-тихият и най-самотният от дванайсетте новаци в „Съдебни процеси“. Дейл се нареждаше веднага след него в класацията, но поне според Кайл тя бе постигнала очевиден напредък. Той бе прекарал нощта на канапето ѝ, докато тя спеше непробудно в леглото си. Самият Кайл не бе мигнал. Тревожеха го прекалено много неща. Шокиращата новина, че е зачислен към случая „Трайлон“, го накара да се втрени за дълго в тавана. Измъчваше се и от трагичната смърт на Бакстър, погребението и грубите думи на Джоуи Бернардо. Кой би могъл да заспи, когато наоколо дебнат подобни демони?

Късно същата вечер Кайл се бе обадил на Пекам, за да го разпита защо е зачислен към дело, което се е опитал да избегне на всяка цена. Пекам не прояви съчувствие, а и не беше в настроение за разговори. Решението било взето от Уилсън Ръш. Край на дискусиата.

Мистър Ръш продължи с основната информация по делото — материя, с която Кайл се бе запознал още преди месеци. После съдружникът раздаде на присъстващите различни папки по случая. След около половин час Кайл се зачуди как един толкова скучен и методичен човек като Уилсън Ръш изобщо има успех в съдебната зала. В момента адвокатите подготвяха доказателствените материали, а двете страни водеха жестока битка за документите. Бяха насрочени поне двайсет срещи за даване на показания под клетва.

Подобно на всички останали и Кайл си водеше записки, но мислите му се отнесоха към Бени. Дали вече бе наясно, че Кайл е спечелил заветната позиция? Бени разполагаше с информация за всеки член на екипа по делото. Знаеше, че Джак Макдугъл е подчинен на

Шери Абни. Имаше ли друг шпионин във фирмата? Още една жертва на Бени и неговите мръсни игри? И ако беше така, дали този човек наблюдаваше Кайл, за да докладва на Бени?

Кайл ненавиждаше срещите с него, но следващата щеше да бъде най-голямото му изпитание до момента. Трябваше да съобщи за настъпилите промени и да се опита да запази самообладание пред мъжа, отговорен за убийството на Бакстър Тейт. Освен това не биваше да издава, че изобщо го подозира.

— Имате ли въпроси? — попита мистър Ръш.

Разбира се, помисли си Кайл. Повече, отколкото предполагаш.

След цял час, прекаран в обсъждане на делото, Шери Абни заведе Кайл, Атуотър и останалите шестима адвокати в тайната стая на осемнайсетия етаж. Тайна за някои, но не и за Бени и Найджъл. По пътя те се запознаха с мъж на име Гант, специалист по сигурността. Гант спря пред вратата на помещението и обясни, че това е единственият му вход. Влизането и излизането ставаше със специална пластмасова карта, каквато адвокатите щяха да получат. Така часовете на посещенията се отчитаха автоматично. Гант посочи към тавана и обясни, че в стаята са вградени видеокамери, които следят всичко.

Помещението беше почти толкова голямо, колкото кабинета на Уилсън Ръш. Бели стени, без прозорци. Подът бе застлан със скучен зелен мокет. В стаята нямаше нищо друго, освен десет квадратни маси. Върху всяка се виждаше голям компютър.

Шери Абни продължи с обясненията.

— По делото има над четири милиона документи, които се намират тук, във виртуалния ни склад — каза тя, потупвайки гордо един от компютрите. — Самите документи се пазят в охранявана сграда в Уилмингтън, но вие можете да ги разглеждате оттук. Главният сървър е заключен в съседната стая. — Тя продължи да потупва компютъра. — Машините са доста модерни. Произведени са лично за нас от компания, чието име не сте чували и никога няма да узнаете. Всички опити за поправка, разглеждане или отваряне на хардуера са строго забранени. Софтуерът се казва „Звук“ и също е разработен специално за делото от нашите компютърни експерти. Прилича на програмата „Адвокат“, но е с подобрения и по-голяма защита. Кодът за влизане се сменя всяка седмица, а паролата — веднъж или два пъти дневно. Ще получавате кодиран имейл с новата парола. Ако се опитате

да влезете с грешен код или парола, ще предизвикате истинска катастрофа. Като нищо ще ви уволнят.

Тя ги изгледа възможно най-заплашително и продължи:

— Системата е напълно изолирана. Намира се в интернет и достъпът до нея се осъществява само от тази стая. Помещението е заключено от десет вечерта до шест сутринта. Съжалявам, но няма как да пренощувате тук. За сметка на това стаята е отворена седем дни в седмицата.

Следвайки инструкциите ѝ, адвокатите се настаниха пред компютрите и получиха код и парола. На монитора нямаше индикация за производителя на компютъра или софтуера.

Шери обиколи всички адвокати, огледа работните места и продължи лекцията си.

— В началото трябва да се запознаете подробно с инструкциите. Горещо ви препоръчвам да започнете още днес. Отворете индекса. Документите са подредени в три основни групи. Всяка от тях съдържа стотина подгрупи. Категория А включва всички безобидни материали, с които разполагат и от „Бартин“ — писма, имейли, справки. Списъкът е безкраен. Категория Б обхваща важни документи, които могат да бъдат показани на отсрещната страна, но до момента не всички са предадени на „Бартин“. В категория С, под гриф „Секретно“, ще намерите най-същественото — около милион документи с технологични проучвания, които се превърнаха в ябълката на раздора. Те са строго конфиденциални и само съдията може да реши дали някога ще бъдат показани на „Бартин“. Мистър Ръш не смята, че това ще се случи. Категория С е поверителна, а документите в нея се класифицират като „Защитен адвокатски материал“. Всеки път когато влезете в категория С, компютърът на мистър Гант автоматично го отчита. Имате ли въпроси?

Осемте адвокати се втрениха в мониторите, обзети единствено от мисълта, че ги очакват четири милиона документи.

— Програмата „Звук“ е страхотна — добави Шери. — Щом се научите да работите с нея, ще можете да намирате всеки произволен документ за секунди. Аз ще бъда тук до края на деня за един семинар. Колкото по-рано научите как да боравите с виртуалния архив, толкова по-лесен ще бъде животът ви.

В 16:20 ч. в петък Кайл получи следния имейл от Бени: *Да се срещнем довечера в девет. Очаквай подробности. Б. Р.*

Кайл му отговори: *Не мога.*

Бени отвърна: *Утре следобед към пет-шест?*

Кайл: *Не мога.*

Бени: *Събота в десет вечерта?*

Кайл: *Не мога.*

В 7:10 ч. в събота Кайл спеше дълбоко, когато някой почука на входната му врата.

— Кой е? — извика той, докато вървеше през разхвърляния хол.

— Бени — отвърна нечий глас.

— Какво искаш? — попита Кайл зад вратата.

— Донесох ти кафе.

Кайл отключи и махна веригата, а Бени влетя в апартамента. Носеше две големи картонени чаши кафе. Сложи ги на плота и се огледа.

— Каква дупка! — възкликна той. — Мислех, че изкарваш добри пари.

— Какво искаш? — срязва го Кайл.

— Не обичам да ме игнорират — отвърна гневно Бени и се обърна рязко, готов да го удари. Лицето му беше напрегнато, а очите му щяха да изскочат от злоба. Той размаха пръст пред Кайл. — Забранявам ти да ме игнорираш. Разбра ли? — изсъска той.

Кайл за пръв път го виждаше толкова ядосан.

— Успокой се.

Кайл мина покрай него и го блъсна с рамо. Отиде в спалнята, за да си облече тениска. Когато се върна в хола, Бени махаше капачетата от чашите.

— Искам да ме осведомиш за последните промени.

Най-близкото оръжие беше една евтина керамична лампа, която Кайл бе купил от магазин за стоки втора употреба. Той взе кафето, без да благодари на Бени. Погледна към лампата и си помисли дали да не я стовари върху плешивата му глава. Представи си как черепът му се разбива на парчета, а той налага гадното копеле, докато не спре да се гърчи на евтиния килим. Поздрави от стария ми приятел Бакстър. Кайл

отпи от кафето и си пое дъх. Двамата стояха един срещу друг. Бени със сивия си шлифер, а Кайл с червени боксерки и измачкана тениска.

— Вчера ме зачислиха към делото „Трайлон“. Голяма новина, а? Или може би вече си разбрал?

Погледът на Бени не издаваше нищо. Той също отпи една глътка и попита:

— А тайната стая на осемнайсетия етаж? Разкажи ми за нея.

Кайл му я описа.

— Какви са компютрите?

— Производителят е неизвестен. Обикновени настолни компютри, най-вероятно разработени специално за случая. Свързани са със сървър, който е заключен в съседното помещение. Доста мощни — последен писък на техниката. В стаята са разположени видеокамери, а специалист по сигурността наблюдава всичко. Ако питаш мен, ситуацията е безнадеждна. Няма как да се открадне нещо оттам.

Бени изсумтя и се ухили подигравателно.

— Прониквали сме в много по-защитени помещения. Мога да те уверя в това. Остави всичко на нас. Софтуерът е „Звук“, нали?

— Да.

— Научи ли се да работиш с него?

— Още не. Ще отида на поредния урок по-късно днес.

— Колко документа се съхраняват там?

— Над четири милиона.

За пръв път тази сутрин на лицето на Бени изгря усмивка.

— А как се влиза в стаята?

— Отворена е седем дни в седмицата, но се заключва между десет вечерта и шест сутринта. Има само един вход, наблюдаван от поне три камери.

— Някой записва ли те при влизане?

— Не мисля. Но картата предава информация за всяко влизане и излизане.

— Дай да я видя.

Кайл неохотно донесе картата от спалнята и я подаде на Бени. Той я разгледа с прецизността на хирург и му я върна.

— Искам да посещавах често стаята през следващите няколко дни, но не привличай излишно внимание. Влизай по различно време и

оглеждай добре всичко. Ще се срещнем отново във вторник, десет вечерта. Стая 1780, хотел „Четири сезона“ на Петдесет и седма улица. Ясно ли е?

— Разбира се.

— И без изненади.

— Да, сър.

При наличието на седемдесет и осем хиляди адвокати в Манхатън изборът на един се оказа по-труден от очакваното. Кайл изготви списък, направи подробни проучвания, добави някои имена и изтри други. Той бе започнал с тайния проект скоро след пристигането си в Ню Йорк, но на няколко пъти го бе изоставял. Така и не знаеше дали наистина ще наеме адвокат, но за всеки случай искаше да си осигури добър професионалист. Убийството на Бакстър обаче промени ситуацията. Сега Кайл търсеше не просто защита, а възмездие.

Рой Бенедикт беше адвокат по наказателни дела в голяма фирма, разположена в един небостъргач непосредствено до сградата на „Скъли и Пършинг“. Местоположението на избрания юрист беше от първостепенно значение, тъй като всяка крачка на Кайл се следеше отблизо. Бенедикт отговаряше и на останалите критерии. Беше работил за ФБР, преди да запише право в Нюйоркския университет, а след дипломирането си бе прекарал шест години в Министерството на правосъдието. Разполагаше с множество контакти и все още поддържаше добри отношения със старите си колеги. Длъжностните престъпления бяха негов специалитет. Бенедикт се нареждаше между стотте най-добри адвокати в града, но не беше в челната десетка. Кайл се нуждаеше от правен съвет, а не от някой фукльо. Фирмата на Бенедикт често се явяваше в съда като опонент на „Скъли и Пършинг“. Черешката на тортата беше баскетболната му кариера в „Дюкейн“ преди двайсет и пет години. По телефона той изтъкна, че няма време и не желае да поема нови дела. Но щом Кайл спомена, че също е играл баскетбол, колегата омекна.

Уредиха си среща за два следобед в понеделник, но Кайл пристигна по-рано. Докато обикаляше по коридорите, веднага забеляза разликата между тази фирма и „Скъли“. Кантората беше по-малка и адвокатите не се опитваха да впечатлят посетителите с абстрактно изкуство и дизайнерски мебели. Рецепционистките не бяха толкова привлекателни, колкото тези в „Скъли и Пършинг“.

В куфарчето си Кайл носеше папка с информация за Рой Бенедикт — статистика и снимки от „Дюкейн“, биография от правни справочници и вестникарски статии, посветени на две от най-известните му дела. Той беше на четирийсет и седем години, висок почти два метра и в отлична физическа форма. Кабинетът му беше по-малък от тези на съдружниците в „Скъли“, но добре обзаведен. Бенедикт го посрещна сърдечно. Очевидно се радваше да види свой колега от Ню Йорк, който се бе състезавал за „Дюкс“.

Кайл му обясни, че не е играл много. Двамата продължиха да приказват за баскетбол и по някое време Кайл насочи разговора към същината на въпроса.

— Вижте, мистър Бенедикт.

— Викай ми Рой.

— Добре, Рой. Не мога да остана дълго, защото ме следят.

Изминаха няколко секунди, преди Рой да осмисли думите му.

— Защо някой ще следи младши адвокат от най-голямата фирма в света?

— Имам неприятности. Ситуацията е доста заплетена. Май се нуждая от адвокат.

— Занимавам се само с престъпления по служба, Кайл. На хора с бели якички. Да не си се забъркал в нещо такова?

— Още не. Но ме изнудват да извърша цял куп престъпления.

Рой почука с молива си по бюрото и се замисли.

— Наистина се нуждая от адвокат — каза Кайл.

— Първоначалната ми такса е петдесет хиляди — отвърна Рой и търпеливо изчака реакцията на Кайл.

Беше готов да се обзаложи на десет хилядарки колко изкарва Кайл като новопостъпил адвокат. Неговата фирма не се опитваше да се съревновава със „Скъли и Пършинг“ по отношение на заплащането, но не изоставаше твърде много.

— Не мога да ти платя толкова. Разполагам с пет хиляди в брой.

— Кайл извади един плик от джоба си и го сложи на масата. — Дай ми малко време, и ще намеря остатъка.

— За какво се отнася случаят?

— Изнасилване, убийство, кражба, подслушване, изнудване и още няколко неща. Не мога да те запозная с подробностите, докато не се споразумеем.

Рой кимна и се усмихна.

— И някой те следи в момента?

— О, да. Наблюдават ме от началото на февруари. Всичко започна в Йейл.

— Животът ти в опасност ли е?

Кайл се замисли.

— Мисля, че да.

Във въздуха витаеха безброй въпроси и накрая любопитството на Рой надделя. Той отвори едно чекмедже и извади отвътре някакви документи. Прегледа трите листа, защипани с телбод, написа отгоре нещо с химикалка и ги плъзна към Кайл.

— Това е договор за правни услуги.

Кайл го прочете набързо. Първоначалната такса бе намалена на пет хиляди долара, а хонорарът наполовина — от 800 на 400 долара на час. Самият Кайл съвсем скоро бе приел факта, че работи срещу 400 долара на час. Сега той се превръщаше в клиента, който щеше да плати тази сума. Подписа договора и благодари на Рой.

Рой взе плика и го прибра в чекмеджето.

— Откъде ще започнем? — попита той, а Кайл се настани удобно на стола.

От плещите му падна огромен товар. Не беше сигурен дали кошмарът ще приключи, или проблемът ще се задълбочи още повече, но фактът, че е намерил събеседник, го успокои неимоверно.

Кайл затвори очи и каза:

— Не знам. Ситуацията е доста объркана.

— Кой те следи? Агенти от държавните служби?

— Не. Някакви мафиоти. Изключителни професионалисти. Нямам представа кои са.

— Защо не започнем от самото начало?

— Добре.

Кайл започна с Елейн, партито, предполагаемото изнасилване и разследването. Разказа му за Бени и неговите момчета, опитите за изнудване, видеозаписа и тайната мисия да краде документи от „Скъли и Пършинг“. Той извади една папка и нареди на масата снимките на Бени и фотороботите на Найджъл и двама от преследвачите.

— Бени Райт е псевдоним. Този тип сигурно има над двайсет имена. Говори с лек акцент, вероятно източноевропейски. Така

предполагам.

Рой разгледа снимката на Бени.

— Може ли да го идентифицираме? — попита Кайл.

— Не знам. Къде се намира в момента?

— В Ню Йорк. Видях го в събота. Ще се срещнем отново утре вечер. Той е мой резидент, а аз — негов шпионин.

— Продължавай нататък.

Кайл извади друга папка и запозна Рой с конфликта между „Трайлон“ и „Бартин“, използвайки единствено информацията, публикувана в пресата. Въпреки че Рой беше негов защитник и бе положил клетва за конфиденциалност, Кайл също трябваше да остане лоялен към своя клиент.

— Става дума за най-мащабната сделка в историята на Пентагона. Най-големият иск, завеждан някога в съда.

Рой прегледа статиите и каза:

— Чувал съм за случая. Давай нататък.

Кайл добави, че го следят и подслушват, и Рой забрави за „Трайлон“ и „Бартин“.

— Само подслушването се наказва с пет години затвор според федералните закони — заяви той.

— Това е най-малкият проблем. Какво ще кажеш за убийство?

— Кой е бил убит?

Кайл му разказа набързо за Джоуи, изненадващата поява на Бакстър и желанието му да се срещне с момичето. После му показа десетина статии за покушението над Бакстър Тейт.

— Гледах го по новините — каза Рой.

— Носих ковчега на погребението миналата сряда — каза Кайл.

— Съжалявам.

— Благодаря. Ченгетата дори не предполагат кой стои зад всичко. Сигурен съм, че Бени е поръчал убийството, но извършителят потъна вдън земя.

— Но защо Бени би убил Бакстър Тейт?

Рой си водеше бележки, поглеждаше към снимката на Бени Райт и прелистваше статиите, но през повечето време просто клатеше изумено глава.

— Няма да е друг избор — отвърна Кайл. — Ако Бакстър бе успял да се извини на Елейн, никой не знае какво щеше да се случи.

Представи си само: момичето откача и действително повдига обвинения срещу нас. С Джоуи и Алън Строк ни викат в Питсбърг. Животът ми е съсипан. Налага се да напусна фирмата и Ню Йорк, а Бени остава без своя шпионин.

— Но след смъртта на Бакстър видеозаписът не губи ли част от силата си?

— Да, но все още съществува. Повярвай ми, всички искаме да го забравим. Брутален е.

— Но нали не те засяга пряко?

— Вижда се единствено, че съм просто пиян глупак. По време на секса оставам извън кадър. Дори не си спомням случилото се.

— И нямаш представа как Бени се е сдобил със записа?

— Това е най-странното от всичко. През последните девет месеца непрекъснато си задавах този въпрос. Не мога да разбера как изобщо е разбрал за филма и е успял да се докопа до него. Не знам кое е по-страшно — самият запис или фактът, че е попаднал в ръцете на Бени.

Рой отново поклати глава. Стана и се протегна. Продължи да клати глава и накрая попита:

— Колко стажанти нае „Скъли и Пършинг“ миналото лято?

— Около сто.

— Вероятно Бени и неговата група са се сдобили с имената на всички тези стажанти и са ги проучили в търсене на слабо място. Когато са стигнали до твоето име в списъка, са започнали да душат около Питсбърг и „Дюкейн“. Навярно са чули за изнасилването, свързали са се с човек от полицията и са се добрали до досието по случая. Решили са да задълбочат проучването. Разследването е било приключило, така че полицаите са издрънкали повече от необходимото. Носели са се слухове за записа, но ченгетата не са могли да го открият. Бени обаче е успял.

— Аха.

— Разполага с доста пари и хора.

— Очевидно. Но въпросът е за кого работи.

Рой погледна часовника си, намръщи се и заяви:

— Имам среща в три часа.

После вдигна слушалката на телефона, изчака за миг и каза:

— Отмени срещата ми в три. Не искам никой да ме прекъсва. — Той се отпусна на стола си и се почеса по брадичката. — Съмнявам се да работи за ЕПЕ. Не ми се вярва, че конкурентна адвокатска фирма би изхарчила толкова пари, за да наруши закона. Струва ми се абсурдно.

— А „Бартин“?

— По-вероятно е. Имат адски много пари и добър мотив. От „Бартин“ със сигурност са убедени, че документите са откраднати от тях. Защо да не си ги върнат?

— Други заподозрени?

— Я стига, Кайл. Все пак говорим за военна технология. Китайците и руснаците предпочитат да откраднат онова, което сами не могат да разработят. Такива са правилата на играта. Ние се хвалим с изобретенията, а те просто ги крадат от нас.

— Но чак да използват адвокатска фирма за целите си?

— Адвокатската фирма е нищожна част от пъзела. Сигурно разполагат с шпиони и на други места. Съществуват още безброй хора като Бени, без име и постоянен адрес. Може би е опитен бивш агент от разузнаването, който сега работи самостоятелно за колосални суми.

— Бени уби Бакстър.

Рой сви рамене.

— Убийствата не са проблем за такива хора.

— Страхотно. Тъкмо бях започнал да се успокоявам.

Рой се усмихна, но челото му остана набръчкано.

— Слушай, дай ми няколко дни, за да обмисля всичко.

— Трябва да действаме бързо. Вече имам достъп до документацията и Бени потрива доволно ръце.

— Ще се виждате ли утре вечер?

— Да. В хотел „Четири сезона“ на Петдесет и седма улица. Искаш ли да се присъединиш?

— Не, благодаря. Колко време продължават срещите?

— Към десет минути, ако имам късмет. Обикновено се заяждаме и спорим, след което затръшвам вратата и напускам хотела. Преструвам се на смел, но истината е, че съм уплашен до смърт. Нуждая се от помощ, Рой.

— Попаднал си на подходящото място.

— Благодаря. Трябва да тръгвам. Тъпака ме очаква.

— Тъпака?

Кайл стана и се пресегна над бюрото. Извади един фоторобот от купчината с документи и го сложи най-отгоре.

— Запознай се с Тъпака, най-некадърния от преследвачите, които вървят по петите ми вече девет месеца. На неговия приятел му викам Глупака. И той е много зле, но не колкото Тъпака. Свикнал съм да се правя на пълен идиот и тези палячовци си мислят, че могат да ме следят със затворени очи. Така допускат доста грешки.

Кайл се ръкува с него и излезе от кабинета. Дълго след това Рой стоя до прозореца, опитвайки се да осмисли историята. Бившият главен редактор на „Правен журнал“ в Йейл беше следен по улиците на Ню Йорк от хладнокръвни мафиоти, които го принуждаваха да шпионира собствената си фирма.

Рой беше изумен от този сценарий. Усмихна се и си помисли колко много обича адвокатската професия.

Скандалното отделяне на куп адвокати имаше и своите добри страни. Възникна спешна нужда от нови съдружници. Създаваха се страхотни възможности за професионален растеж. Но най-важното за новопостъпилите юристи беше, че се освобождават кабинети.

Борбата започна веднага щом отцепниците напуснаха офиса. През уикенда Тейбър си намери самостоятелно работно място и пренесе всичките си вещи до неделя вечерта.

Кайл нямаше намерение да се мести. Беше свикнал с тясното бюро и се радваше, че работи до Дейл. От време на време, когато никой не ги гледаше, те демонстрираха близостта си. Всеки ден Кайл очакваше с нетърпение нейната поява, а Дейл го запознаваше с най-актуалните модни тенденции. Обсъждането на дрехите ѝ му доставяше почти толкова удоволствие, колкото и събличането им.

Той остана изненадан, когато Шери Абни се появи в стаята му в понеделник следобед и го помоли да я последва. Двамата се качиха на трийсет и четвъртия етаж и подминаха десетина врати. Накрая Шери спря, влезе в една стая и заяви:

— Това е твоят кабинет.

Помещението беше дванайсет квадратни метра. Вътре имаше стъклено бюро, кожени столове, хубав мокет и прозорец с южно

изложение, през който се процеждаше слънчева светлина. Кайл беше изумен, но запази самообладание.

— С комплиментите на Уилсън Ръш — каза Шери.

— Изглежда страхотно — отвърна Кайл и отиде до прозореца.

— С Кънингам ще имате обща секретарка. Кабинетът ми е в края на коридора, в случай че имаш нужда от нещо. Ще тръгвам, защото очаквам мистър Ръш.

Преместването му отне петнайсет минути. Кайл Направи четири курса до новия кабинет. По време на последния Дейл му помогна за спалния чувал и лаптопа. Тя се зарадва искрено и дори му предложи няколко идеи за интериора.

— Жалко, че нямаш канапе — заяви тя.

— Забранено е да го правим в офиса, скъпа.

— Тогава кажи кога и къде.

— Да разбирам ли, че си в подходящо настроение?

— Имам нужда да бъда обичана. Или поне желана.

— Какво ще кажеш за вечеря и бърз секс?

— А за сексмаратон и бърза вечеря?

— О, боже.

Те се измъкнаха от сградата в седем вечерта и взеха такси до нейния апартамент. Кайл тъкмо разкопчаваше ризата си, когато получи имейл на фирмения си телефон. Някакъв съдружник свикваше десетина младши адвокати за спешен проект, от който зависеше бъдещето на фирмата. Кайл пренебрегна съобщението и изгаси лампата.

За да подразни Бени Райт, Кайл закъсня четирийсет и пет минути за срещата в хотел „Четири сезона“ във вторник вечерта. Очакваше да види Найджъл и затова не се изненада, когато подчиненият на Бени го посрещна на вратата с престорена любезност.

— Кайл, стари приятелю, как си? — каза напевно той и се усмихна фалшиво.

— Страхотно. А твоето име беше?

— Найджъл.

— О, да, бях забравил. А фамилията ти?

— Съжалявам, приятелю.

— Имаш ли изобщо фамилно име, или се представяш с толкова различни самоличности, че не можеш да си спомниш коя е подходящата за случая?

— Добър вечер, Кайл — намеси се Бени и стана, сгъвайки някакъв вестник.

— Страшно се радвам да те видя, Бени.

Кайл сложи куфарчето на леглото, но не свали шлифера си.

— Е, защо ме повикахте? — попита той.

— Разкажи ни за стаята на осемнайсетия етаж — подкани го Бени, карайки по същество.

— Вече ти я описах.

— Десет монитора на десет маси, нали, Кайл? — изстреля директно Найджъл.

— Да.

— А къде са самите компютри?

— На масите, до мониторите.

— Какви са машините, Кайл? Високи и тънки или къси и дебели? Подскажи ни.

— Приличат на квадратни кутии. Намират се вдясно от мониторите.

На шкафа до телевизора се виждаше отворен бележник. Найджъл го взе и нареди:

— Разгледай тези компютри, Кайл. Тук има всякакви форми и размери. Модели от цял свят. Някой прилича ли ти поне малко на тези в офиса?

Кайл прелисти методично бележника. Всяка от десетте страници съдържаше по осем цветни снимки общо осемдесет компютъра, които се различаваха по дизайн и конструкция. Той се спря на един, който наподобяваше по-скоро принтер, отколкото компютър.

— Явно наистина са квадратни — отбеляза Найджъл. — Колко дискови устройства?

— Нито едно.

— Моля? Сигурен ли си, Кайл?

— Да. Тези машини са разработени, за да осигуряват максимална сигурност. Не съдържат дискови устройства или портове. Няма начин да се прехвърлят данни.

— А контролен панел? Някакви превключватели, бутони или светлини?

— Нищо. Просто чисто бяла кутия.

— А сървърът?

— Заключен е в съседната стая. Не съм го виждал.

— Интересно. А мониторите, Кайл?

— Плоски екрани с течни кристали.

— Хвърли им един поглед — каза Найджъл и отвори бележника на друг раздел, пълен с различни монитори. — Размер?

— Четиринайсет инча.

— Цветен дисплей?

— Да. — Кайл посочи един модел на третата страница. — Този се доближава доста.

— Чудесно, Кайл.

— Принтери?

— Няма.

— Никъде в стаята?

— Не.

Найджъл се почеса по главата и се замисли.

— Да приемем, че работиш върху някаква справка или досие. Как процедираш, когато дойде време да ги предадеш?

— Уведомявам прекия си шеф, който идва в стаята и ги преглежда. Ако документът трябва да се представи в съда или пред противниковата страна, той се разпечатва.

— Но къде? Нали каза, че в стаята няма принтери?

— В съседно помещение има принтер, за който се грижи един от асистентите. Всеки разпечатан лист се кодира и копира. Невъзможно е да разпечаташ нещо незабелязано.

— Впечатлен съм.

Найджъл отстъпи назад и се отпусна на един стол. Бени пое нещата.

— Колко пъти си влизал в стаята, Кайл?

— Веднъж на ден през последната седмица.

— Обикновено колко хора има вътре?

— Зависи. В неделя следобед останах сам за около час. Тази сутрин бях заедно с още пет-шест колеги.

— Бил ли си там късно, преди да затворят стаята?

— Още не.

— Направи го. Отиди към десет някоя вечер.

— Не мога да ходя там без конкретна цел, Бени. Това не е стая за почивка. Помещението е под непрекъснато наблюдение. Трябва да имам основателна причина.

— Някой забелязва ли, когато влизаш и излизаш?

— Пред вратата няма охрана. Картата предава информация за всяко посещение. Входът се наблюдава с видеокамери.

— Внасял ли си куфарче със себе си?

— Не.

— Забранено ли е?

— Не.

— Носил ли си връхна дреха?

— Не, но в офиса не се налага.

Бени и Найджъл се спогледаха, обмисляйки трескаво следващия си ход.

— Ще ходиш ли там утре? — попита накрая Бени.

— Може би. Още не знам. Зависи каква задача ще ми възложат сутринта.

— Искам да влезеш в стаята утре. Вземи куфарчето и сакото си. Когато се настаниш, го свали. Сложи куфарчето под масата.

— Ще успееш ли, Кайл? — намеси се Найджъл.

— Разбира се. Защо не? Нещо друго? Какво ще кажете да внеса хамбургер и да омажа цялата клавиатура? Накъде биете?

— Имай ни доверие, Кайл — каза спокойно Найджъл. — Разбираме си от работата.

— Вие сте последните хора, на които бих се доверил.

— Стига, Кайл.

— Уморен съм. Наистина искам да си ходя...

— Какви са плановете ти за следващите няколко дни? — попита Бени.

— Утре ще работя докъм пет следобед и после ще взема влака за Филадельфия. Там ще наема кола и ще продължа към Йорк. В четвъртък ще празнувам Деня на благодарността с баща ми. Смятам да се върна в Ню Йорк късно в петък. Ще бъда на работа в събота сутринта. Как ви се струва?

— Ще се видим в неделя вечерта — заяви Бени.

— У вас или у нас?

— Ще ти пратя имейл с повече подробности.

— Честит Ден на благодарността, момчета — каза Кайл и излезе от стаята.

Кайл закачи два шлифера на вратата в новия си кабинет — един черен и един светлокафяв. Носеше черния всеки ден на път за работа и щом се разхождаше из града. Използваше кафявия рядко, най-вече когато не искаше да го следят. В 14:30 ч. в сряда Кайл го преметна през ръка и взе асансьора до втория етаж. Оттам слезе с товарния асансьор в мазето, облече шлифера и си проправи път сред плетеницата от тръби и електрически кабели, докато не стигна до едно метално стълбище. Поздрави един от техниците, с които бе разговарял няколко пъти. Зърна светлина в тясната алея, която разделяше сградата от петдесететажната постройка до нея. Десет минути по-късно Кайл влезе в кабинета на Рой Бенедикт.

Двамата се бяха чули набързо по телефона и Кайл се чувстваше неспокоен заради плана.

Рой изобщо не се тревожеше. Прочете всички материали, анализира фактите и спорните моменти, обмисли ситуацията и се

пригответи за действие.

— Имам приятел във ФБР — започна той. — Вярвам му безрезервно. Работихме заедно, преди да стана адвокат. И въпреки че в момента защитаваме противоположни интереси, аз му имам още по-голямо доверие. Той е важна клечка в нюйоркския офис на Бюрото.

Кайл се върна мислено към последната си среща с ФБР. Фалшивите имена и значки и дългата нощ, прекарана с Бени в хотелската стая.

— Слушам те — процеди скептично той.

— Смятам да се срещна с него и да му разкажа всичко.

— Какво очакваш да направи?

— Вече са налице редица престъпления, а предстои извършването на други. Случаят изобщо не е безобиден. Предполагам, че моят приятел ще бъде доста шокиран в началото. Може би ФБР ще се намеси.

— Значи Бени ще бъде заловен от федерални агенти?

— Да. Не искаш ли да го хванат?

— И още как. Но той е изградил огромна мрежа.

— ФБР знае как да залага капани. Понякога прецакват нещата, но като цяло постиженията им са доста добри. Постоянно си имам работа с агенти, Кайл. Знаем колко са умни. Ако говоря с тях сега, те ще се задействат и ще положат основите на операцията. Способни са да мобилизират цяла армия срещу врага. А ти определено се нуждаеш от такива ресурси.

— Благодаря ти.

— Трябва ми твое разрешение да говоря с ФБР.

— Съществува ли риск да не ми обърнат внимание?

— Да, но е малко вероятно.

— Кога ще се обадиш на твоя човек?

— Може би още днес следобед.

— Да го направим тогава — заяви непоколебимо Кайл.

Наближаваше полунощ, когато Кайл се промъкна през отключената кухненска врата на семейната къща в Йорк. Вътре беше тъмно. Баща му знаеше, че той ще пристигне късно, но Джон Макавой не оставяше нищо да наруши здравия му сън. Старото коли Зак, което обикновено не лаеше посетителите, се надигна от възглавницата си в ъгъла, за да го поздрави. Кайл го погали по главата. Беше благодарен, че Зак още е жив. Възрастта на кучето и родословното му дърво оставаха неясни. То бе подарено на баща му от един клиент като частична вноска по някакво плащане. Зак обичаше да лежи под бюрото на Джон Макавой, проспивайки всички юридически казуси в кантората. Обикновено обядваше в кухнята с някоя от секретарките.

Кайл събу мокасините си, изкачи тихо стълбите до своята стая и след няколко минути заспа дълбоко.

Пет часа по-късно Джон буквално изрита вратата и изръмжа:

— Ставай, глупчо. Ще спиш, като умреш.

Кайл намери старо термобельо и чифт вълнени чорапи в едно чекмедже, а от гардероба, където се пазеха старите му дрехи от гимназията, извади ловния си екип. Поради липсата на жена в къщата навсякъде се виждаше прах, паяжини и купища стари дрехи. Кайл откри ботушите си на същото място, където ги бе прибрал преди година.

Джон стоеше в кухнята и сякаш се готвеше за война. На масата бяха оставени три ловни пушки с оптически мерник и няколко кутии с муниции. Кайл се бе научил да ловува още като дете и знаеше, че баща му старателно е почистил пушките предишната вечер.

— Добро утро — каза Джон. — Готов ли си?

— Да. Къде е кафето?

— В термоса. Кога пристигна?

— Само преди няколко часа.

— Млад си, можеш и без много сън. Да тръгваме.

Те натовариха екипировката в новия форд пикап с двойно предаване — предпочитаното от Джон превозно средство в Йорк. Петнайсет минути след като бе изритан от леглото в Деня на благодарността, Кайл вече пътуваше в тъмната студена утрин, като пиеше кафе и отхапваше от зърнено блокче. Скоро те напуснаха градчето и пътищата станаха по-тесни.

Джон пушеше цигара, а димът излизаше през откренатото стъкло на шофьорското място. Той не обичаше да говори сутрин. Тъй като прекарваше дните си в оживената кантора, където непрекъснато звъняха телефони и прииждаха клиенти, Джон се наслаждаваше на тишината в ранните часове.

Въпреки че още беше сънен, Кайл се възхити на откритите пространства, пустите пътища и заобикалящата ги природа. Защо изобщо живееше в големия град? Скоро те спряха пред някаква порта. Кайл слезе, за да я отвори, и двамата продължиха навътре в планината. Слънцето не се виждаше на хоризонта.

— Е, как върви любовта? — попита Кайл, опитвайки се да подхване разговор. Баща му бе споменал, че отскоро има нова приятелка.

— Горедолу. Тя ще ни сготви вечеря днес.

— А тя се казва?

— Зоуи.

— Зоуи?

— Да. Гръцко е.

— Да не е от Гърция?

— Не, майка ѝ е оттам. Баща ѝ е с английски корени. Зоуи има смесен произход. Като повечето от нас.

— Готина ли е?

Джон изтръска пепелта от цигарата през прозореца.

— Щях ли да излизам с нея, ако не беше готина?

— Да. Още си спомням Рода. Ужасна грозотия.

— Рода беше секси. Ти просто не оцени красотата ѝ.

Пикапът мина през неравност по чакълестия път и те подскочиха.

— Откъде е Зоуи?

— От Рединг. Защо питаш?

— На колко години е?

— На четирийсет и девет. И е много секси.

— Ще се ожените ли?

— Не знам. Обсъждали сме го.

Чакълена настилка премина в черен път. Джон паркира до една ливада и изгаси фаровете.

— Кой е собственикът на тази земя? — попита тихо Кайл, докато двамата вземаха пушките си.

— Бившият съпруг на Зоуи, но тя получи имота след развода. Осемстотин декара, гъмжащи от елени.

— Стига бе.

— Истина е. Можем да ловуваме съвсем легално.

— Ти ли уреди развода?

— Да, преди пет години. Но започнахме да се срещаме едва миналата година. Или по-миналата, не си спомням точно.

— Ще ловуваме в имота на Зоуи?

— Да, тя няма нищо против.

Ето какво означава да си адвокат в малък град, помисли си Кайл. В продължение на двайсет минути двамата вървяха безмълвно през гората. Когато първите слънчеви лъчи огряха тясната долина пред тях, те спряха под един бряст.

— Миналата седмица Бил Хенри застреля огромен елен ей там — каза Джон и посочи към билото. — Мястото е пълно с едри екземпляри. Щом той го е улучил, всеки друг би успял.

Сред клоните на бряста бе построена специална вишка за лов на елени. Намираше се на около шест метра от земята, а до нея водеше паянтова стълба.

— Качи се горе — подкани го Джон. — Ще бъда на друга вишка на стотина метра оттук. Стреляй само по елени. Разбра ли?

— Да.

— Разрешителното ти за лов валидно ли е?

— Май не.

— Не е страшно. Лестър още работи като лесничей. Спасих сина му от затвор преди месец. Беше се забъркал с наркотици.

Джон се отдалечи. Преди да потъне в тъмната гора, се провикна:

— И внимавай да не заспиш.

Кайл преметна пушката през рамо и изкачи стълбата. Вишката представляваше малка дъсчена платформа, закована за дървото. Като

всички останали и тази не беше особено удобна. Кайл се намести върху нея, облегал гръб на дървото, и заклати крака. Познаваше тези места от петгодишен и се бе научил да пази пълна тишина. Лек вятър размърда листата. Слънцето се изкачваше бързо на хоризонта. Съвсем скоро елените щяха да се отправят към ливадите в търсене на свежа трева и семена.

Пушката на Кайл беше модел „Ремингтън“, калибър 30.06 — подарък за четиринайсетия му рожден ден. Той я притисна до гърдите си и заспа мигновено.

Силен изстрел го изтръгна от съня и той инстинктивно се прицели с пушката. Погледна часовника си. Беше прекарал в сън три четвърти час. От лявата му страна, където бе отишъл Джон, се мярнаха няколко бели опашки, които бързо изчезнаха от погледа му. Минаха десет минути, но баща му не се появи. Очевидно не бе улучил от първия път и още се криеше сред клоните.

Измина още един час, през който Кайл се бореше да не заспи.

Офисът на „Скъли и Пършинг“ беше официално затворен в Деня на благодарността, но той знаеше, че натегачите все пак са отишли на работа. Вероятно начисляваха поредните суми на клиентите, облечени лежерно с джинси и ботуши. Във фирмата несъмнено работеха и няколко съдружници, които отчаяно се бореха с приближаващите крайни срокове. Кайл поклати глава при мисълта.

В следващия миг се чуха стъпки и Джон се появи до бряста.

— Да тръгваме — прикани го той. — Зад ливадата има малко поточе. Елените ходят често на водопой там.

Кайл слезе внимателно от дървото и когато стъпи на земята, Джон попита:

— Не видя ли елена?

— Не.

— Но защо го изпусна? Мина точно пред очите ти.

— Този, по който стреля ли?

— Да. Беше огромен.

— Май и ти го изпусна.

Те се върнаха при пикала и отвориха термоса. Докато отпиваха от силното кафе и дояждаха последните зърнени блокчета, Кайл заяви:

— Татко, нека приключим с лова за днес. Трябва да поговорим.

* * *

Първоначално баща му прие нещата спокойно, но после запали цигара. Докато му разказваше за Елейн и разследването, Кайл очакваше бурна реакция и поредица от болезнени въпроси. Джон обаче го слушаше търпеливо, без да продума, сякаш вече знаеше историята и бе очаквал подобно признание.

Първите признаци на ярост се появиха, когато на сцената изникна Бени.

— Изнудили са те — каза Джон и запали друга цигара. — Гадни копелета.

— Просто ме чуй — помоли го Кайл и продължи разказа си.

Последваха множество детайли. На няколко пъти Кайл бе принуден да вдига ръка, за да спре изблиците на баща си. След известно време Джон се успокои. Не можеше да повярва на думите му, но спря да го прекъсва. Изслуша търпеливо историята за видеозаписа, Джоуи, Бакстър, убийството, „Трайлон“, „Бартин“, тайната стая на осемнайсетия етаж, срещите с Бени, Найджъл и плана да предаде секретна информация в ръцете на врага. И накрая, намесата на Рой Бенедикт и ФБР.

Кайл няколко пъти се извини, че не се е доверил на баща си. Призна грешките си — твърде многобройни, за да ги изброява. Изля душата си. Когато приключи, сякаш бяха минали часове. Слънцето грееше високо на небосклона, кафето бе свършило и двамата отдавна бяха забравили за лова.

— Мисля, че се нуждая от помощта ти — заяви Кайл.

— По-скоро от стабилен ритник в задника. Защо не ми каза?

— Прав си.

— За бога, сине! Каква бъркотия.

— Нямах избор. Бях ужасен от записа и не можех да понеса мисълта за ново разследване. Ако гледаш филма, ще ме разбереш.

Те оставиха пушките в пикапа и се отпавиха на дълга разходка през гората.

Печената пуйка, всички сосове и гарнитурите бяха купени от местен ресторант. Заведението предлагаше целия пакет за онези, които нямаха време да готвят. Джон сложи масата, а Кайл отиде да вземе майка си.

Пати му отвори с усмивка и го прегърна силно. Този път не бе забравила да вземе лекарствата си и изглеждаше добре. Тя поведе Кайл из апартамента, нетърпелива да му покаже последните си шедьоври. Накрая двамата излязоха, качиха се в колата и поеха по улиците на Йорк. Пати си бе сложила червило и грим. Носеше красива оранжева рокля, която Кайл помнеше още от тийнейджърските си години. Косата ѝ — вече почти изцяло побеляла — беше чиста и прибрана на опашка. Тя не спираше да разказва истории за стари познати, скачайки от тема на тема, което при други обстоятелства би било комично.

Кайл почувства облекчение. Беше се страхувал, че ще завари майка си в ужасно състояние. Родителите му се поздравиха с приятелска прегръдка и членовете на измъченото семейство заговориха за сестрите близначки, които не се бяха връщали в Йорк повече от година. Едната живееше в Санта Моника, а другата в Портланд. И двете се обадиха по телефона, за да се чуят с Джон и Пати. Телевизорът в хола работеше с изключен звук. Скоро щеше да започне някакъв футболен мач. Кайл наля вино в три чаши, въпреки че Пати не пиеше алкохол.

— Вече си позволяваш вино, така ли? — попита го Джон, след като сложи малката пуйка на масата.

— В умерени количества.

Кайл и баща му направиха всичко възможно, за да предразположат Пати. Тя не спираше да говори за картините си и за разни събития от миналото. Не пропусна да попита Кайл за работата му в Ню Йорк, а той представи нещата в доста положителна светлина. Личеше си, че ежедневието му в Ню Йорк е много напрегнато, но Пати не забеляза това. Тя почти не докосна храната, но синът ѝ и бившият ѝ съпруг изядоха всичко за нула време. След ореховия пай и кафето Пати заяви, че иска да се прибира, за да поработи. Без да се опитва да я разубеди, Кайл я закара до жилището ѝ.

По телевизията излъчваха поредица от футболни мачове. Кайл седеше на канапето, а Джон се бе разположил в един фотьойл. Гледаха мълчаливо играта и от време на време подремваха. Във въздуха се носеха неизказани въпроси и планове, които се нуждаеха от обсъждане. Бащата изпитваше желание да поучава и крещи, но синът му бе твърде уязвим в момента.

— Хайде да се поразходим — предложи Кайл, когато навън почти се бе стъмнило.

— Къде?

— В квартала. Трябва да поговорим.

— Не може ли да говорим тук?

— Не.

Те се облякоха и вързаха Зак на каишка. Излязоха навън и Кайл заяви:

— Съжалявам, но не обичам да провеждам сериозни разговори на закрито.

Джон запали цигара с лекотата на обигран пушач.

— Страхувам се да попитам за причината.

— Бръмбари, микрофони и други подслушвателни устройства.

— Нека изясним нещо. Мислиш, че моята къща се подслушва от някакви гангстери, така ли?

Двамата вървяха по улицата, където Кайл бе играл като малък. Познаваше съседите, поне от своето детство. Всяка къща си имаше собствена история. Той кимна към една от тях и попита:

— Какво стана с мистър Полк?

— Най-накрая почина. Живя в инвалидна количка почти петдесет години. Тъжна история. Но да се върнем на въпроса ми. Не искам да изпадаме в носталгия по миналото.

— Не, не мисля, че подслушват къщата или кантората ти, но съществува такава вероятност. Тези типове следят жертвите си и разполагат с неограничен бюджет. Подслушването е лесна работа. Питай мен. Вече съм експерт. За половин час мога да сглобя самоделно подслушвателно устройство с помощта на няколко предмета от магазина за електроника.

— И как придоби такива познания?

— Изчетох доста книги и наръчници. В Манхатън има една страхотна книжарница за шпионска литература. Отбивам се там,

когато успея да се измъкна от преследвачите.

— Всичко ми звучи абсолютно невероятно, Кайл. Ако не те познавах добре, щях да помисля, че си откачил. Говориш като шизофреник. Като някои мои клиенти.

— Все още не съм изгубил разсъдъка си, но се научих да действам предпазливо и да провеждам важни разговори на открито.

— Подслушват ли апартамента ти?

— О, да. Знам за поне три подслушвателни устройства в жилището ми. Едното е във вентилационния отвор над канапето в дневната. Другото е скрито на стената в спалнята, точно над шкафа. Третото е в облицовката на кухненската врата. Нямам възможност да ги разгледам отблизо, защото в дома ми има поне три малки камери, които ме следят непрекъснато. Но аз не си седя много вкъщи. Открих устройствата, като се преструвах, че върша всякакъв вид домакинска работа — почистване на отдушника, миене на прозорците, търкане на пода. Мястото е истинска дупка, но е доста чисто.

— А телефонът ти?

— Все още съм със стария от университета. Знам, че го подслушват, но не го смених, за да не се усъмнят. Прокарах си и стационарен телефон в апартамента, който вероятно също се подслушва. Не съм го проверил заради камерите. Ето защо го ползвам само за безобидни неща — поръчвам си пица, говоря с хазяина или се обаждам в автосервиза. — Кайл извади фирмения телефон от джоба си. — От „Скъли“ ни ги раздадоха първия ден. Убеден съм, че този е сигурен.

— Въпросът е защо е в теб в Деня на благодарността.

— По навик. В момента е изключен. За важни разговори ползвам служебните телефони в офиса. Ако са способни да подслушват и тях, здравата съм загазил.

— Ти вече си загазил, синко. Трябваше да ми разкажеш всичко преди месеци.

— Така е. Можех да постъпя по различен начин, но не знаех какви ще бъдат последствията. Бях уплашен. И все още съм.

Зак спря до един противопожарен кран. Джон запали нова цигара. Вятърът се усили и понесе падналите листа около тях. Вече се беше стъмнило, а тепърва щяха да ходят на вечеря у Зоуи.

Двамата обиколиха квартала и поговориха за бъдещето.

Адвокатите, дръзнали да напуснат офиса за празника, се завърнаха с гръм и трясък в ранната съботна утрин. Почивката им се бе отразила освежаващо, въпреки че се чувстваха още по-изморени от дългия път. А и отсъствието им означаваше по-малко заработени часове.

Кайл започна да отчита времето точно в осем часа, когато влезе в тайната стая на осемнайсетия етаж и седна пред един от компютрите. В помещението присъстваха още четирима колеги от екипа „Трайлон“, потънали в безкрайни юридически справки. Кайл кимна на двама от тях, но никой не продума. Той носеше джинси и спортно вълнено сако, а в ръка държеше черното си куфарче, което вече изглеждаше леко изтъркано. Беше го купил от един магазин на Пето Авеню, седмица преди да постъпи на работа. Всички във фирмата имаха черни куфарчета.

Той го остави на пода, точно под белия компютър, който бе възхитил стария му приятел Найджъл. Извади бележник и папка и не след дълго работното му място придоби съвсем автентичен вид. След няколко минути Кайл свали сакото, преметна го върху облегалката на стола и запретна ръкави. В момента „Трайлон“ плащаше на „Скъли“ допълнителни четиристотин долара на час.

Кайл се огледа набързо из стаята и забеляза още едно куфарче. Всички други колеги бяха оставили връхните си дрехи в своите кабинети на по-горните етажи. Часовете минаваха, а Кайл потъна във футуристичния свят на свръхзвуковия бомбардировач Б-10 и инженерите, които го бяха конструирали.

Единственото предимство на тайната стая беше абсолютната забрана за ползване на мобилни телефони. След няколко часа Кайл реши да си почине и да провери имейлите си. Очакваше най-вече съобщение от Дейл, която не се бе появила на работа в тази слънчева сутрин. Той отиде в кабинета си, затвори вратата — безобидно

нарушение на фирмения правилник — и й звънна на личния мобилен телефон.

— Да — отвърна тя.

— Къде си?

— Още съм в Провидънс.

— Ще се върнеш ли в Ню Йорк?

— Не знам.

— Нека ти напомня, че това е третият свободен ден, в който не си работила нито час.

— Да разбирам ли, че си в офиса?

— Да, блъскам като луд подобно на всички останали новаци.

Само ти отсъстваш.

— Уволни ме. Дай ме под съд. Не ми пука.

— С такова отношение никога няма да станеш съдружник.

— Сигурен ли си?

— Искаше ми се да вечеряме заедно днес. В Ист Вилидж има нов ресторант, който наскоро получи две звезди от критика Франк Бруни.

— Да не би да ме каниш на среща?

— Моля те. Ще си поделим сметката. Нали във фирмата ни учат на равнопоставеност между половете?

— Толкова си романтичен.

— Да оставим романтиката за по-късно.

— Значи това е единствената ти цел.

— Разбира се.

— Ще ти звънна към седем, когато пристигна.

* * *

Кайл начисли дванайсет часа на „Трайлон“ и повика кола, за да го закара до ресторанта. Заведението разполагаше с двайсет маси и предлагаше турски специалитети. Нямаше дрескод, въпреки че повечето посетители носеха джинси. Благодарение на отличната рецензия на „Таймс“ вътре беше пълно. Кайл успя да запази маса само защото друга резервация бе отпаднала.

Дейл седеше на бара, пиеше бяло вино и изглеждаше почти спокойна. Те се целунаха по бузата, прегърнаха се и започнаха да

обсъждат отминалите дни, сякаш бяха прекарали цял месец на плажа. Двамата родители на Дейл преподаваха математика в колежа в Провидънс. Въпреки че бяха интересни хора, те водеха доста скучен живот. Дейл бе отлична математичка, бе получила бързо докторска степен, но скоро след това се бе уплашила, че ще стане като родителите си. Правото беше новото ѝ призвание. Адвокатската професия, представяна във филмите като безкрайно вълнуваща. Законите като основа на демокрацията и арена на множество социални конфликти. След като бе завършила с отличен успех, Дейл бе получила предложения за работа в най-престижните фирми. Сега, след три месеца в „Скъли“, тя изпитваше силна носталгия по математиката.

По-късно, докато отпиваха вино на своята маса, тя побърза да сподели с Кайл вълнуващите новини.

— Тази сутрин бях на интервю за работа.

— Мислех, че вече имаш работа.

— Да, но е гадна. В центъра на Провидънс има една малка кантора. Намира се в прекрасна стара сграда. Работих за тях едно лято по време на следването ми. Обслужвах копирната машина, правех кафе и изпълнявах всякакви дребни поръчки. Фирмата разполага с около двайсет служители, половината от които са жени. Явих се на интервю тази сутрин.

— Но ти заемаш престижна позиция в най-голямата адвокатска фирма в света. Какво още искаш?

— Нормален живот. Също като теб.

— Аз искам единствено да стана съдружник и да се събуждам в пет часа всяка сутрин, докато не умра на петдесет. Нищо повече.

— Огледай се, Кайл. Много малко от колегите се задържат над три години. По-умните си тръгват още след втората. Само лудите решават да градят кариера.

— Значи ще напуснеш?

— Мястото ми не е в „Скъли“. Мислех си, че съм по-издръжлива. Ако ти желаеш да останеш, няма да те разубеждавам.

Сервитьорът взе поръчките им и сипа още вино в чашите. Двамата седяха един до друг, в тясно сепаре с гледка към целия ресторант. Кайл бе сложил ръката си върху коляното на Дейл под масата.

— Кога смяташ да напуснеш? — попита той.

— Възможно най-скоро. Тази сутрин едва не паднах на колене, за да получа другата работа. Ако не ме вземат, ще продължа да търся. Това е лудост, Кайл. Не мога повече.

— Поздравления. Колегите в офиса ще ти завидят.

— А ти какво ще правиш?

— Нямам представа. Чувствам, че съм едва в началото. Всички изпаднахме в шок, но скоро ще се съвземем. Все едно сме на тренировъчен лагер. Още ни боли от понесените удари.

— Не мога да изтърпя повече удари, Кайл. Вече припаднах веднъж и няма да позволя да се случи отново. Работя по петдесет часа седмично. Само да посмеят да ми кажат нещо.

— Така те искам, скъпа.

Поднесоха им плато с маслини и козе сирене. Двамата се заеха с храната.

— Как беше в Йорк? — попита Дейл.

— Както винаги. Обядвах с истинската си майка и вечерях с новата приятелка на баща ми. Ходихме на лов, но не улучихме нищо. Говорих дълго с баща ми.

— За какво?

— За обичайните неща. Живота, миналото, бъдещето.

И този път Найджъл присъстваше на срещата. Беше подготвил всичко много преди Кайл да пристигне в хотелския апартамент. На едно малко бюро имаше компютър, който наподобяваше машините от осемнайсетия етаж. До него се виждаше монитор, идентичен с онзи, в който Кайл се бе взирал цели дванайсет часа предишния ден.

— Улучихме ли модела, Кайл? — почти пропя Найджъл и гордо посочи работното място. — Заповядай, седни.

Кайл зае място пред компютъра, а Бени и Найджъл следяха всяко негово движение.

— Доста се доближава — отвърна Кайл.

— Както знаеш, това е само хардуерът. Не е чак толкова важен, но се опитваме да отгатнем кой е производителят. Нищо повече. Съзнаваме добре, че софтуерът е от по-голямо значение. Сбъркали ли сме при избора?

На компютъра и монитора липсваха символи или имена на модела и производителя. Изглеждаха точно толкова безлично, колкото и машините, които се опитваха да имитират.

— Съвсем идентични са — каза Кайл.

— Разгледай ги добре, човече. Постарай се да откриеш някаква разлика — настоя Найджъл, приведен над Кайл.

— Компютърът в офиса е малко по-тъмен на цвят, почти сив. Широк е шестнайсет инча, висок — дваисет.

— Да не си го премерил, Кайл?

— Очевидно. Използвах петнайсетинчов бележник.

— Невероятно — възкликна Найджъл, готов да прегърне Кайл. Бени не успя да скрие усмивката си.

— Сигурно е продукт на „Фарго“ — отбеляза Найджъл.

— На кого?

— На „Фарго“, Кайл. Специализирана компютърна фирма от Сан Диего. Произвеждат машини предимно за правителството и военните. Работят най-вече с ЦРУ, проектират огромни модерни компютри със защита и функции, които дори не можеш да си представиш. Няма да откриеш подобен модел в близкия магазин. „Фарго“ е собственост на компанията „Дийн“, а ти знаеш коя фирма им осигурява правна помощ. Добрата стара „Скъли“ им пази задника срещу хиляда долара на час.

Докато говореше, Найджъл натисна един бутон на клавиатурата. На монитора изскочи интерфейс, какъвто Кайл не бе виждал до момента. Нищо, което да напомня „Майкрософт“ или „Епъл“.

— Е, Кайл, кажи ми как изглежда началният екран. Прилича ли ти на този?

— Не, съвсем различен е. На компютрите в офиса има само една икона, откъдето се пускат инструкциите за ползване на програмата. Няма други икони, карета със съобщения, ленти за редактиране или форматни функции. Само индекс на документите. Когато пуснеш компютъра и въведеш кодовете и паролите за достъп, минават около десет секунди, преди да попаднеш директно в архива. Липсват системни профили, спецификации и начална страница.

— Невероятно — каза Найджъл, без да откъсва очи от монитора. — А индексът, Кайл?

— Индексът е истинско предизвикателство. Започва с по-обща категории на документите, които са разделени на множество подгрупи. Отнема известно време да откриеш необходимата информация.

Найджъл отстъпи назад и се протегна. Бени се доближи до Кайл и заяви:

— Да предположим, че искаш да прочетеш за въздушнореактивните двигатели на Б-10 и различните видове водородни горива, изпробвани до момента. Как ще стигнеш до тях?

— Не знам. Все още не съм влизал в тази папка. Не съм чел за въздушнореактивните двигатели.

Последното беше истина, но Кайл реши да не издава нищо повече. При наличието на четири милиона документи спокойно можеше да твърди, че не е виждал материалите, които интересуваха Бени.

— Но ти би могъл да намериш тази информация?

— Да, ако разбере къде да я търся. Програмата „Звук“ е доста бърза, но съществуват цял тон документи, които трябва да отсея.

Движенията на Бени бяха припрени, а гласът му звучеше по-нервно от обикновено. Найджъл изглеждаше много доволен от информацията, която Кайл им предоставяше. Напредъкът очевидно ги радваше.

— Беше ли в стаята вчера? — попита Бени.

— Да, цял ден.

— С куфарче и сако?

— Да, нямаше проблеми. Един друг колега също бе внесъл куфарчето си. Никой не ги проверява.

— Кога ще отидеш пак? — поинтересува се Бени.

— Екипът се събира всяка сутрин. Има голяма вероятност да получа нова задача. Сигурно още в понеделник или вторник.

— Тогава да се срещнем във вторник вечерта.

— Умирам от нетърпение.

След като официално бе зачислен към случая „Трайлон“, Кайл получи привилегията да започва всяка нова седмица в седем сутринта със среща в огромна заседателна зала, която не бе виждал досега. Дори след три месеца в офиса той все още се удивляваше на помещенията за срещи, балконите, скритите фойета и малките библиотеки, на които се натъкваше непрекъснато. Човек се нуждаеше от карта, за да се ориентира в сградата.

Залата се намираше на четирийсет и първия етаж и беше достатъчно просторна, за да побере няколко по-малки адвокатски кантори. Масата в средата беше с размерите на писта за боулинг. Около нея се бяха струпали близо четирийсет адвокати, които пиеха кафе и се подготвяха за поредната дълга седмица. Уилсън Ръш стана от мястото си в далечния край на масата и прочисти гърло, а останалите застинаха в очакване.

— Добро утро. Слагам начало на седмичната ни сесия. Моля, бъдете кратки в изказванията си. Срещата ще продължи само час.

Никой не се съмняваше, че ще приключат точно в осем.

Кайл седна възможно най-далеч от Ръш. Сведе глава и започна ожесточено да си води бележки, които самият не бе в състояние да разчете. Осемте съдружници на масата се изредиха да дават подробна информация за внесените в съда молби, последните битки за документи и специалисти, както и съответните тактически ходове на ЕПЕ и „Бартин“. Дъг Пекам представи първия си доклад, свързан със сложна молба за предоставяне на доказателства на отсрещната страна. Кайл и другите адвокати едва не заспаха от скука.

Но той остана буден. Докато водеше записки, си повтаряше, че не бива да се смее на цялата тази абсурдност. Кайл беше шпионин, внедрен от своя резидент, а пред него се разкриваха тайни — толкова важни, че не можеше да осмисли реалната им стойност. Но очевидно те бяха достатъчно ценни, за да послужат като мотив за убийство.

Кайл вдигна очи, когато Изабел Гафни взе думата. Не се заслуша в коментара ѝ, а погледна към далечния край на пистата за боулинг, откъдето Уилсън Ръш сякаш го зяпаше. Може би Кайл се лъжеше. Делеше ги голямо разстояние, а старият мъж носеше очила за четене, така че бе трудно да се определи към кого точно гледа.

Как би реагирал мистър Ръш, ако научеше истината? Какво щяха да сторят стотиците съдружници и адвокати от „Скъли“, ако разкриеха младия Кайл Макавой, бивш главен редактор на „Правен журнал“ в Йейл?

Последствията можеха да бъдат ужасяващи. Сърцето на Кайл се разтуптя при мисълта за мащабността на конспирацията. Устата му пресъхна и той отпи от изстиналото кафе. Искаше му се да хукне към вратата, да изчезне от сградата и да се втурне като обезумял по улиците на Ню Йорк.

През обедната почивка Кайл използва подземния изход, за да се промъкне до кабинета на Рой Бенедикт. Поговори с него няколко минути, след което Рой му съобщи, че иска да го запознае с двама души. Първият беше приятелят му от ФБР, а вторият — старши адвокат от Министерството на правосъдието. Кайл се съгласи неохотно и те влязоха в съседната заседателна зала.

Федералният агент се казваше Джо Бълингтън. Беше симпатичен, с чаровна усмивка. Здрависа се приятелски с Кайл. Човекът от министерството, Дрю Уингейт, беше кисел и явно не обичаше да се ръкува. Четиримата заеха места около малката заседателна маса — Кайл и Рой от едната страна, държавните служители — от другата.

Рой веднага пое инициативата.

— Първо ни кажи с колко време разполагаш, Кайл.

— С около час.

— Вече разказах всичко на господата. Проведохме десетина разговора с мистър Бълингтън и мистър Уингейт, а сега предлагам да обсъдим ситуацията. Джо, кажи ни какво научи за Бени Райт.

Продължавайки да се усмихва, Бълингтън склочи ръце и кимна.

— Да, разбира се. Въведохме снимката на непознатия в нашата система. Няма да ви губя времето с подробности, но трябва да знаете,

че разполагаме с доста модерни компютри, в които се съхраняват дигитални изображения на милиони хора. Когато вкараме снимката на някой заподозрян, компютрите претърсват цялата база данни и накрая винаги намират човека. Но при мистър Райт, или както всъщност се казва, не открихме нищо. Никакво съвпадение или следа. Впоследствие изпратихме снимката на ЦРУ, които предприеха подобно търсене. Различни компютри и програми, но същия резултат. Нищо. Честно казано, останахме доста изненадани. Бяхме убедени, че ще идентифицираме мъжа.

Кайл бе по-скоро разочарован, отколкото изненадан. Беше чел за суперкомпютрите, използвани от разузнавателните служби, а и след толкова време много искаше да научи истинската самоличност на Бени.

Бълингтън продължи с малко по-жизнерадостен тон.

— Найджъл е друг случай. Вкарахме вашия фоторобот в системата, без да постигнем особен резултат. ЦРУ обаче откри човек, който отговаря на това описание. — Бълингтън отвори една папка, извади голяма черно-бяла снимка и я подаде на Кайл, който веднага разпозна Найджъл.

— Той е.

— Чудесно. Истинското му име е Дери Хобарт. Роден в ЮАР, израснал в Ливърпул, обучен като технически специалист в британското разузнаване. Изхвърлили го преди десет години, тъй като проникнал в тайни файлове на някакви богаташи в Швейцария. Смятат го за един от най-талантливите хакери в света. Но всъщност е истински престъпник. Наемник, издирван от полицията в поне три страни.

— Каква информация сте предали на тези хора? — попита Уингейт.

Думите му прозвучаха укорително. Кайл погледна към адвокатата си, който кима и заяви:

— Отговори, Кайл. Никой не разследва теб. Не си сторил нищо нередно.

— Описах им оборудването в компютърната стая. Общи сведения, достатъчни, за да задоволят любопитството им. Не съм предавал важна информация.

— Както и да е — продължи Бълингтън. — Другите два фоторобота не доведоха до резултат. Но ако съм разбрал правилно, тези мъже само ви следят и не са толкова важни.

— Така е — потвърди Кайл.

— Вашият фоторобот на мистър Хобарт е забележителен, Кайл — каза Бълингтън.

— Направих го с помощта на един уебсайт. Казва се QuickFace.com. Не е толкова сложно.

— Какъв е следващият ви ход? — попита Уингейт.

— Ще се срещна с тях утре вечер, за да им предам следващата информация. Планът им е по някакъв начин да проникна в системата, да сваля или да запиша документите и да им ги предоставя. Нямам идея как ще стане. Компютърната система изглежда напълно защитена.

— Кога трябва да го направите?

— Още не са ми казали, но имам чувството, че ще е скоро. Бих искал да ви задам един въпрос.

Бълингтън и Уингейт не реагираха. Затова Кайл продължи.

— Кой са тези хора? За кого работят?

Бълингтън се усмихна широко и сви рамене.

— Наистина не знаем, Кайл. Хобарт е същинска уличница, която обикаля света и се продава на всеки. Нямаме представа откъде е Бени. Според вас не е американец, така ли?

— Не говори като такъв.

— Без да узнаем самоличността му, не можем да предположим за кого работи.

— В първата ми среща с Бени през февруари участваха поне още петима агенти. Сигурен съм, че бяха американци.

Бълингтън поклати глава.

— Вероятно са наемници, Кайл. Престъпници, които изпълняват мръсни поръчки и продължават напред. Съществува цял подземен свят, пълен с бивши ченгета, агенти и военни, уволнени от служба поради някаква причина. Повечето, така или иначе, не се вписват в нормална среда. Обучени са от тайни организации и продължават да работят в сянка. Биха се продали на всеки, който им плати. Петимата, за които говорите, вероятно са нямали представа с какво се занимава Бени.

— Ще хванете ли убийците на Бакстър Тейт?

Усмивката на агента изчезна. И двамата служители изглеждаха мрачни и объркани. Накрая Бълингтън каза:

— Първо трябва да заловим Бени. С негова помощ ще се доберем до големите клечки, които му плащат. Накрая ще стигнем и до физическия извършител. Но ако Бени е професионалист, какъвто изглежда, шансовете да издаде някого са доста малки.

— Как ще хванете Бени?

— Това е лесната част. Вие ще ни отведете при него.

— Ще го арестувате ли?

— О, да. Имаме достатъчно основания — подслушване, изнудване, заговор. Ще вкараме двамата с Хобарт зад решетките и никой федерален съдия на света няма да ги отърве. Вероятно ще се наложи да преместим Бени в таен затвор извън Ню Йорк, за да започнем с разпитите.

Мисълта как Бени седи завързан на стол, докато два питбула му се зъбят насреща, допадна на Кайл.

Рой прочисти гърло, погледна часовника си и каза:

— Извинете ни, но трябва да говоря с Кайл. Ще ви звънна по-късно.

Кайл се изправи, ръкува се с двамата и последва адвоката си към кабинета. Рой затвори вратата и попита:

— Е, какво мислиш?

— Вярваш ли им? — попита Кайл.

— Да. А ти?

— Би ли им поверил живота си?

— Да.

— Представи си следния сценарий. В страната официално има поне осемнайсет разузнавателни служби. Вероятно съществуват и други, за които не знаем. Ами ако Бени работи за някоя от тях? Ако проектът му има за цел да защити държавни тайни? Възможно ли е суперкомпютрите да не са идентифицирали образа му, защото не е трябвало да го правят?

— Доста абсурден сценарий, Кайл. Безкомпромисен агент, който работи за Съединените щати, а същевременно шпионира американска фирма и убива свои съграждани? Едва ли.

— Знам, че звучи абсурдно, но когато човек се превръща в потенциална мишена, въображението му става учудващо богато.

— Успокой се. Само така ще се измъкнеш невредим от ситуацията.

— Вероятно няма да успея.

— Напротив. Ще напредваме с малки крачки. Не изпадай в паника.

— През последните девет месеца съумях да запазя самообладание, но вече съм на края на силите си.

— Не е така. Спокойно. Трябва да се доверим на тези хора.

— Ще ти се обадя утре.

Кайл взе кафявия си шлифер и излезе от кабинета.

Частният самолет „Чесна 182“ беше собственост на един пенсиониран лекар, който летеше само през деня, и то в ясно време. Той познаваше Джон Макавой от четирийсет години и го бе возил няколко пъти из щата по служебни въпроси. Пътуванията им бяха както полезни, така и приятни. Самият Джон понякога поемаше управлението на самолета и се наслаждаваше на моментната си роля на пилот. Двамата винаги спореха за парите. Джон настояваше да плати на приятеля си повече от самите разходи за гориво, но лекарят не искаше и да чуе, защото летенето беше негово хоби. Щом се споразумяха за сумата от 250 долара, те се срещнаха на летището в Йорк рано сутринта във вторник и излетяха при идеални метеорологични условия. Седемдесет и една минути по-късно кацнаха в Скрантън. Джон взе кола под наем, а докторът продължи със самолета към Уилямспорт, за да посети сина си.

Адвокатската кантора на Мишлен Чиз се намираше на втория етаж в стара сграда на Спрус Стрийт в центъра на Скрантън. Джон пристигна точно в девет и бе посрещнат хладно от секретарката. До момента не бе виждал или чувал за мис Чиз, което едва ли бе учудващо при наличието на шейсет хиляди адвокати в щата. Негов познат колега от Скрантън му бе разказал, че в кантората й работят само жени — няколко адвокатки, асистентки и обичайният асортимент от секретарки и друг помощен персонал. В екипа не се допускаха мъже.

Мис Чиз беше специалист по бракоразводни дела, родителски права, сексуално насилие и полова дискриминация на работното място. Винаги защитаваше жени и офисът й кипеше от оживление. Имаше отлична репутация. Мишлен беше добра юристка, умееше да води преговори и не се страхуваше от съдебната зала. Колегата на Джон го бе информирал, че тя не изглежда никак зле.

И той определено се оказа прав. Мис Чиз седеше в кабинета си, когато Джон влезе и я поздрави. Носеше черна кожена пола, тесен лилав пуловер и черно-лилави обувки на висок ток, които биха

уплашили повечето проститутки. Беше на около четирийсет и пет години и според източника на Джон имаше поне два развода зад гърба си. Носеше твърде много бижута и грим за вкуса на Джон, но той не бе дошъл на конкурс за красота.

Самият Джон бе облечен в скучен сив костюм и червена вратовръзка, които не биеха на очи.

Двамата седнаха на малка масичка в съседната стая и мис Чиз помоли секретарката да направи кафе. Двамата започнаха да се надцакват с имена на познати адвокати от Филадельфия до Иъри. След като им сервираха кафето и останаха насаме, мис Чиз заяви:

— Да караме по същество.

— Страхотна идея — отвърна мистър Макавой. — Можеш да ме наричаш Джон.

— Чудесно. А аз съм Майк. Не знам дали това е подходящото съкращение от Мишлен, но отдавна ми викат така.

— Значи Майк. — До момента тя излъчваше чар и добронамереност, но Джон знаеше, че зад фасадата се крие коравосърдечен боец. — Искаш ли да започнеш първа? — попита я той.

— Не. Ти се свърза с мен и дойде дотук. Очевидно искаш нещо, така че давай.

— Добре. Мой клиент е собственият ми син, което едва ли е признак за професионализъм, но не мога да променя ситуацията. Може би знаеш, че той работи за адвокатска фирма в Ню Йорк. Завърши „Дюкейн“, а след това учи право в Йейл. Сигурен съм, че си запозната с така нареченото изнасилване.

— Разбира се. Елейн работи при мен и сме доста близки. Тя също иска да следва право.

— Желая й успех. Както ти е известно, полицията в Питсбърг доста бързо е приключила с разследването. Ако трябва да бъда честен, доскоро изобщо не знаех за случилото се.

На лицето й се изписа изненада. Джон продължи.

— Тогава Кайл не ми каза какво е станало. Възнамерявал е да го направи, но изведнъж случаят е приключил. Фактът е доста тревожен, тъй като със сина ми сме много близки, но това не е от значение сега. Разбрах, че преди няколко седмици двете с мис Кийнан сте се срещнали с Джоуи Бернардо тук, в Скрантън. Според Джоуи

разговорът не е протекъл особено приятно. Знам също, че Бакстър Тейт се е свързал с твоята клиентка и очевидно е тръгнал насам, за да говори с нея. За съжаление е бил убит по пътя.

— Точно така.

— Двамата смятали ли са да се срещнат?

— Да.

— Значи излиза, че инцидентът отпреди пет години и половина все още не е забравен. Моят клиент иска да приключи със случая. Над тези момчета е надвиснал тъмен облак и аз съм тук, за да предложа изход от ситуацията. Представявам единствено сина си. Останалите не подозират за тази среща. Както и семейство Тейт, но те бездруго преживяват тежък период. Джоуи чака дете и скоро ще се ожени. Доколкото знам, Алън Строк е забравил за случката.

Майк го слушаше внимателно, като леко докосваше върховете на пръстите си. Повечето бяха осеяни с масивни пръстени, а на двете ѝ китки блещукаха евтини гривни. Строгите ѝ кафяви очи не мигваха.

— Убедена съм, че си замислил нещо — каза тя. В гласа ѝ определено се долавяше очакване.

— Не знам какво точно иска твоята клиентка. Може би се надява да види тримата живи съквартиранти зад решетките. Може би ще се задоволи с едно извинение или пък търси парично обезщетение. Какво ще кажеш по въпроса?

Майк облиза устни. Гривните ѝ издрънчаха.

— Познавам Елейн от две години. Миналото още я преследва. Тя е крехка, ранима и понякога изпада в доста мрачни настроения. Може да се каже, че е депресирана. От близо година не пие алкохол, но продължава да се бори със своята зависимост. Чувствам я като дъщеря. Още на първата ни среща тя сподели, че е била изнасилена, и аз ѝ вярвам. Елейн е убедена, че семейство Тейт е използвало връзките си, за да убеди ченгетата да приключат с разследването.

Джон поклати глава.

— Не ми се вярва. Никой от четиримата не е казал на родителите си.

— Няма как да сме сигурни в това. Независимо от всичко повечето проблеми на Елейн се дължат на този инцидент. Преди е била здрава, жизнерадостна и енергична, с големи планове за бъдещето.

Скоро след изнасилването е напуснала колежа. Оттогава се бори със случилото се.

— Виждала ли си оценките ѝ от „Дюкейн“?

— Не.

— През първия семестър са я скъсали на един изпит, а на друг изобщо не се е явила. По останалите три предмета е получила много слаби оценки.

— Как си се добрал до тази информация?

— През втория семестър успехът ѝ леко се подобрил. След предполагаемото изнасилване взела всичките си изпити с добри оценки и се прибрала вкъщи. Повече не се върнала в „Дюкейн“.

Майк вдигна вежди и изпъна гръб.

— Как си се добрал до тази информация? — изсъска тя повторно. Като че ли започваше да показва темперамента си.

— Няма значение. Колко често се случва клиентите ти да казват цялата истина?

— Да не би да твърдиш, че Елейн лъже?

— Майк, в случая истината е доста разтегливо понятие. Никога няма да разберем какво точно се е случило през въпросната вечер. Хлапетата са пили алкохол и са пушили трева в продължение на осем часа. Държали са се много по-разкрепостено, отколкото бихме могли да допуснем. Клиентката ти е била известна с фриволното си поведение.

— Всички са били такива. Което не е оправдание за изнасилването.

— Разбира се.

Във въздуха се носеше мирис на пари. Оставаха още няколко уточнения, но и двамата адвокати знаеха, че в крайна сметка ще заговорят за „финансово обезщетение“.

— Какво казва твоят клиент за случилото се? — попита Майк, възвърнала деловия си тон. Яростта ѝ бе стихнала, но можеше да се прояви във всеки един момент.

— Той твърди, че прекарали целия следобед до басейна. После партито се преместило в апартамента. Присъствали около петнайсет хлапета, повечето от които момчета. Елейн не била сред гостите. По същото време празнувала в съседен апартамент. Към единайсет и

половина вечерта се появили ченгетата и веселбата приключила. Полицаяте не арестували никого и решили да ги оставят на мира.

Майк го слушаше търпеливо. Всичко това бе описано в полицейския доклад.

— След като ченгетата си тръгнаха — продължи Джон, — се появила Елейн. Дватама с Бакстър започнали да се натискат на канапето и скоро се разгорещили. Моят клиент и Алън Строк гледали телевизия в същата стая. Клиентът ми бил доста пиян и в даден момент просто заспал. Той е напълно сигурен, че не е спал с Елейн през въпросната вечер, а тогава не е знаел дали някой от останалите е правил секс с нея. На следващата сутрин не си е спомнял нищо, а както знаеш, клиентката ти е подала оплакване чак четири дни по-късно. Полицията започнала разследване. Четирите момчета се канели да кажат на родителите си, но следователите заключили, че не разполагат с достатъчно доказателства, за да повдигнат обвинения. През последните седмици моят клиент е разговарял с Бакстър Тейт и Джоуи Бернардо. И двамата признават, че са правили секс с Елейн по време на партито. Но са твърдо убедени, че всичко се е случило с нейно съгласие.

— Тогава защо Бакстър е търсил прошка?

— Не мога да отговоря на този въпрос. Не представлявам Бакстър.

— А Джоуи? Присъствах, когато се извини на Елейн.

— За какво се е извинил? За това, че я е изнасилил или заради полученото се недоразумение?

— Просто се извини. Другото не е от значение.

— Но това не променя нищо. Не доказва, че е имало изнасилване. Сигурно е, че са правили секс, но другото остава загадка.

Майк записа нещо в лилавия си тефтер. Почеркът ѝ бе елегантен. Гривните на китките ѝ издрънчаха. Тя си пое дълбоко въздух и се загледа през прозореца.

За отбора на Макавой настъпи най-рискованият момент. Те нямаше да разкрият всички факти, тъй като успешните преговори никога не се базират на пълни разкрития. Но бомбата, която заплашваше да провали сделката, трябваше най-накрая да бъде хвърлена.

— Говори ли с разследващите полицаи в Питсбърг? — попита Джон.

— Не, но прочетох целия протокол.

— В него споменава ли се нещо за видеозапис?

— Да, имаше такива предположения. Но ченгетата не са го открили. Елейн също бе чула подобни слухове.

— Не са слухове. Записът наистина съществува.

Майк дори не потрепна при тази новина. Лицето ѝ не издаваше и най-малкото учудване. Какво хладнокръвие, помисли си Джон. Адвокатката просто изчакваше.

— Аз лично не съм го гледал — продължи той. — Но някой го е показал на клиента ми в началото на февруари. Не знам къде е филмът сега и колко други хора са го гледали. Може би няколко. Съществува риск да попадне в интернет или директно в пощенската ти кутия.

— И какво доказва записът?

— Доказва, че клиентката ти е била пияна и дрогирана, когато е започнала да се натиска с Бакстър Тейт на канапето. Камерата не разкрива целите им тела, но по това, което се вижда от кръста надолу, си личи, че хлапетата добре се забавляват. След Бакстър идва ред на Джоуи. На моменти Елейн не изглежда активна. Но в други определено взема дейно участие. Според моя клиент записът доказва, че тя е изгубила съзнание за определено време. Но Кайл не е сигурен. Знае само, че двамата с Алън Строк не са спали с нея.

— Къде е записът?

— Не знам.

— А твоят клиент знае ли?

— Не.

— Кой притежава записа?

— Не знам.

— Добре, кой тогава го е показал на клиента ти?

— Кайл не знае истинското му име. Срецнали са се за пръв път, когато той му е пуснал филма.

— Ясно. Предполагам, че историята е доста заплетена.

— Изключително.

— Някакъв непознат се появява от нищото, показва записа на сина ти и после изчезва?

— Да, само че не е изчезнал. Непознатият все още поддържа контакт с клиента ми.

— И го изнудва?

— Нещо такова.

— Затова ли си тук? Твоят клиент се е уплашил от записа? Искаш да се помирим, за да се отървете от изнудвачите?

— Много си досетлива.

Майк не мигваше. Изглежда, се опитваше да прочете мислите му.

— Предполагам, че филмът е доста скандален — каза тя.

— Моят клиент смята, че е обезпокоителен, макар той да не присъства на секс сцената. От филма проличава, че клиентката ти се забавлява на канапето. Не става съвсем ясно дали губи съзнание, или не.

— И се вижда как тя се движи из стаята и говори?

— Да. Момчетата не са я завлекли от улицата, Майк. Била е често в апартамента им. Както пияна, така и трезва.

— Горкото момиче — каза Майк.

Първият ѝ грешен ход.

— Горкото момиче се е забавлявало доста добре. Чантата ѝ е била пълна с наркотици и фалшиви документи за самоличност. Непрекъснато е ходила по партита.

Майк се изправи бавно и каза:

— Извини ме за момент.

Докато излизаше от стаята, Джон се загледа в черната ѝ кожена пола. След малко долови приглушения ѝ глас. Вероятно разговаряше по телефона. Майк се върна, а на лицето ѝ изгря фалшива усмивка.

— Може да спорим с часове, без да стигнем до споразумение — заяви тя.

— Имаш право. Точно преди три седмици Бакстър е посетил клиента ми в Ню Йорк. След като двамата обсъдили подробно случката, той споделил, че се е възползвал от Елейн. Изпитвал е силно чувство на вина. Може би наистина става дума за сексуално посегателство.

— А изнасилвачът е мъртъв.

— Така е. Но моят клиент е присъствал на инцидента. Всичко се е случило в неговия апартамент, сред неговите приятели. Той иска да се отърве от случката веднъж завинаги, Майк.

— Колко?

Джон се усмихна нервно. Каква прямота. Лицето на Майк беше напълно безизразно.

Той си записа нещо и попита:

— Ако се договорим за финансово обезщетение, клиентката ти ще се откаже ли от обвиненията?

— Да, в случай че обезщетението ни удовлетворява.

Джон си записа още нещо и отвърна:

— Клиентът ми не разполага с много средства.

— Знам много добре колко печели. Работя от двайсет години, а като новак той изкарва повече пари от мен.

— От мен също, дори след трийсет и пет години в бранша. Но той изплаща студентски заем и наемите в Ню Йорк са високи. Вероятно ще се наложи да му помогна, а аз не съм богат човек. Не притежавам нищо, освен една оживена адвокатска кантора в центъра на Йорк, която не ми носи кой знае какви доходи.

Неговата искреност сякаш я обезоръжи и тя се усмихна. Двамата се насладиха на кратката пауза, в която обмениха впечатления за трудностите на адвокатската практика в малките градове. Накрая Джон заяви:

— Разкажи ми за Елейн. Работа, доходи, семейство.

— Както вече споменах, тя работи при мен по няколко часа и не изкарва много. Печели по двайсет и четири хиляди долара годишно като асистент на директора на „Паркове и озеленяване“ в общината. Работата ѝ не е особено интересна. Живее под наем в скромен апартамент с приятелката си Бевърли. Кара нисан, който е купила на лизинг. Семейството ѝ е от Иъри. Не знам колко заможни са били преди, но сега определено не са добре финансово. Елейн е на двайсет и три и се справя съвсем сама, но продължава да мечтае за по-хубав живот.

Джон си записа нещо и каза:

— Вчера разговарях с един от адвокатите на семейство Тейт. Бакстър е имал попечителски фонд, който му е осигурявал по шест хиляди месечно. Парите обаче никога не му стигали. Сумата щяла да нарасне с времето, но всички фондове на рода се контролират строго от един стар чичо. След смъртта на Бакстър фондът бил ликвидирани. На негово име се водят малко имоти, така че всяко финансово участие

от страна на роднините му би се осъществило под формата на дарение. А тези хора не са известни с благотворителните си акции. Трудао ми е да си представя как връчват чек на една от бившите приятелки на Бакстър.

Майк кимна утвърдително.

— А Джоуи? — попита тя.

— Работи усилено и се опитва да издържа семейството си. Положението му е доста затруднено и се очертава да бъде такова още дълги години. Клиентът ми предпочита да държи Джоуи и Алън Строк настрана от всичко.

— Възхитена съм.

— Предлагаме две плащания. Едното сега, а другото след седем години, когато изтича давността на обвинението в изнасилване. В случай че забрави за инцидента и се откаже от съдебно дело, твоята клиентка ще получи солидно обезщетение. Ще ѝ платим двайсет и пет хиляди долара сега, а през следващите седем години клиентът ми ще внася по десет хиляди на специална сметка. Така Елейн ще е получила общо сто хиляди долара, когато навърши трийсет години.

Майк продължаваше да го гледа хладнокръвно.

— Двайсет и пет хиляди е смешна сума — заяви тя.

— Той дори не разполага с толкова пари. Аз ще му ги дам.

— Не ни интересува кой плаща. Важна е единствено сумата.

— Не забравяй, че в момента нямате нито цент. Ако не постигнем споразумение, ще останете с празни ръце. При евентуален процес шансовете ви да спечелите са минимални.

— Тогава защо ни предлагате обезщетение?

— За да забравим случката. Стига, Майк. Нека веднъж завинаги приключим с тази история, за да могат децата ни да продължат напред. Кайл почти бе изтрил инцидента от паметта си. Та той работи по сто часа на седмица! Но ето че Джоуи се среща с Елейн, а Бакстър се появява от нищото, разяждан от гузна съвест, защото изведнъж си е спомнил всичко съвсем ясно. Това е лудост. Те са били просто няколко пияни хлапета.

Майк не успя да възрази. Кръстоса крака, а Джон се възхити на стройното ѝ тяло, но тя улови погледа му.

— Нека говоря с Елейн. Ще те уведомя за решението ни — каза адвокатката.

— Добре, но имай предвид, че няма да отстъпим много, Майк. Аз ще покрия първата вноска, всъщност ще заема пари на моя клиент, който и бездруго е притеснен от седемгодишното обвързване. В момента той е на двайсет и пет. Не може да предвиди какво ще се случи в бъдеще.

— Ще се обадя на Елейн. Сигурно ще поиска да дойде на място и да вземе участие в разговора.

— Няма да си тръгна от Скрантън, докато не се договорим. Ще почакам в близкото кафене.

Джон се върна в кантората час по-късно. Двамата заеха същите места, извадиха химикалките си и продължиха с преговорите.

— Предполагам, че отхвърляте предложението ни — започна той.

— И да, и не. Седемгодишният период на плащане е приемлив, но Елейн държи на по-голяма първоначална вноска. След две години тя ще завърши университета в Скрантън. Мечтата ѝ е да следва право, но няма да успее без финансова помощ.

— За каква помощ говорим?

— Сто хиляди като начало.

На лицето му се изписа шок, изумление, отхвърляне. Джон направи кисела гримаса, намести се на стола и изсвири в знак на почуда. Но всичко беше преструвка — обигран трик, използван от опитния адвокат при преговори с противниковата страна.

— Виж, Майк, опитваме се да постигнем споразумение — каза раздразнено той. — Това си е чист обир.

— След две години Елейн ще продължава да взема по двайсет и четири хиляди долара годишно. Твоят клиент обаче ще печели по четиристотин хиляди — сума, която гарантирано ще нараства. Парите не са проблем за него.

Джон се изправи, сякаш бе готов да си тръгне и да сложи край на дискусиата.

— Трябва да говоря с клиента си.

— Разбира се. Ще почакам.

Джон излезе от сградата и долепи мобилния телефон до ухото си, но всъщност не се обади на никого. Парите, които щяха да платят на Елейн, нямаха за цел да осигурят бъдещето ѝ, а да я накарат да забрави за инцидента. При създадите се обстоятелства сумата беше приемлива.

— Последното ни предложение е седемдесет и пет хиляди — каза Джон, като се върна.

Тя му подаде ръка, а гривните ѝ издрънчаха игриво.

— Дадено — съгласи се Майк.

Двамата адвокати се ръкуваха и прекараха следващите часове в подготовка на необходимите документи. След като приключиха, Джон я покани на обяд и Майк охотно прие.

Найджъл бе аранжирал набързо най-новото си работно място на елегантна махагонова маса в просторния апартамент в хотел „Уолдорф-Астория“ на Парк Авеню. Компютърът представляваше точно копие на десетте машини от тайната стая на осемнайсетия етаж в „Скъли“. Мониторът също изглеждаше идентичен. До него се виждаше тъмносиня кутия с размерите на голям лаптоп.

Бени и Кайл слушаха безмълвно Найджъл, който гордо описва функциите на различните жици, наричани от него „спагети“. Сред оборудването имаше захранващ кабел и други за звук, монитор и принтер.

— Какво ще кажеш за аудиото, Кайл? Проклетите машинки издават ли някакъв звук?

— Не — отвърна Кайл.

Найджъл навигира внимателно аудио кабела и го остави настрана. Приведе се ниско зад компютъра и посочи магическото място.

— Ето че стигнахме до обетованата земя, Кайл. USB порта. Той е почти скрит, но знам, че ще го намериш на същото място, тъй като говорих с човек от „Фарго“. Повярвай ми.

Кайл изсумтя, но не каза нищо.

— Планът е следният, Кайл — продължи възторжено Найджъл, опиянен от успеха си. От хакерското си куфарче той извади две малки устройства, еднакви по форма и размери. Бяха широки около два сантиметра и дълги три и половина. — Безжичен USB предавател, последен писък на техниката. Изключително модерна джаджа, която още не се продава на пазара. — Той бързо пхна устройството в порта под захранващия вход. Навън стърчеше само сантиметър от него. — Пъхаш го вътре и готово. Почти не се забелязва. — Найджъл размаха другото устройство и обясни: — А този малък дявол е USB приемник, който влиза в синята кутия. Разбираш ли, Кайл?

— Аха.

— Кутията ще бъде скрита в куфарчето ти. Слагаш го на пода, точно под компютъра, натискаш това копче и документите се свалят мигновено.

— С каква скорост?

— Шейсет мегабайта в секунда, или близо хиляда документа, ако успееш да доближиш приемника на три метра от преподавателя. Мисля, че няма да има проблем. Колкото по-близо, толкова по-добре, Кайл. Следиш ли мисълта ми?

— Не — отвърна Кайл и седна на стола пред монитора. — Очаквате от мен да се пресегна зад компютъра, да пъкна преподавателя и да сваля файловете, при положение че в стаята присъстват други колеги и всичко се следи с камери? Как по-точно ще стане?

— Можеш случайно да изпуснеш химикалката си — каза Бени. — Или да разсипеш кафе. Създай суматоха. Влез в стаята, когато е празна, и седни с гръб към камерата.

Кайл поклати глава.

— Прекалено рисковано е. Тези хора не са глупави. В съседното помещение седи човек, който наблюдава стаята. Казва се Гант.

— Но дали работи по шестнайсет часа на ден?

— Не съм запознат с работното му време. Именно там е проблемът. Никой не знае по кое време се следи стаята.

— Наясно сме с охранителните системи, Кайл. Служителите, на които им плащат да се взират в мониторите по цял ден, обикновено спят през половината време. Работата е ужасно скучна.

— Това не е стая за почивка, Бени. Очакват от мен да върша работа вътре. Кражбите може би са ваш приоритет, но фирмата ми плаща, за да преглеждам документи. Ще ми възложат проект, а съдружниците разчитат на мен.

— Ако намериш бързо файловете, можеш да приключиш за два часа, Кайл — намеси се Найджъл.

Бени набързо отстрани всички притеснения.

— Основният ни приоритет са въздушнореактивните двигатели, разработени съвместно от „Трайлон“ и „Бартин“. Технологиата е толкова революционна, че Пентагонът продължава да следи всичко с огромно притеснение. Вторият приоритет е горивната смес. Напиши ключова дума „криогенно водородно гориво“, а после „свръхзвуков реактивен самолет“. Файловете съдържат огромно количество

техническа информация. Третият ни приоритет е така нареченият „Уейврайдър“. Потърси и него. За да повишат аеродинамичното качество на Б-10, инженерите са използвали тази специална технология. Погледни справката.

Бени му подаде два листа.

— Някои от тези неща звучат ли ти познато? — попита Найджъл.

— Не.

— Тук е описано всичко — подчерта Бени. — Самото ядро на проучванията, превърнало се в ябълката на раздора. Ще успееш, Кайл.

— Благодаря ти за доверието.

Найджъл извади предавателя и го подаде на Кайл.

— Да видим как ще се справиш.

Кайл стана бавно, наведе се над компютъра, провря ръката си през кабелите и с известно усилие пъкна предавателя в USB порта. После седна и каза:

— Няма начин да успея.

— Напротив — възрази Бени. — Използвай главата си.

— В момента тя е напълно празна.

Найджъл се доближи до синята кутия.

— Софтуерът е мое дело. След като си сложил предавателя, трябва да се наведеш и да натиснеш този малък бутон. Скриптът автоматично локализира компютъра и стартира свалянето на базата данни. Всичко ще стане много бързо, Кайл. Можеш да направиш кратка почивка или да отидеш до тоалетната. Преструвай се, че вършиш рутинната си работа. Междувременно малкото устройство ще изтегли документите.

— Гениално — заяви Кайл.

Бени извади черно куфарче, наподобяващо това на Кайл — с къс кожен капак и закопчалка от едната страна. Имаше три отделения. Средното бе подплатено специално за пренасяне на лаптоп. Имитацията бе осеяна с няколко драскотини, а в специален прозрачен джоб се виждаше визитната картичка на Кайл от „Скъли и Пършинг“.

— Ще ползваш това куфарче — каза Бени.

Найджъл повдигна внимателно синята кутия и я сложи в средното отделение.

— Щом разкопчаеш куфарчето — каза Найджъл, — приемникът вече ще бъде на мястото си. Ако поради някаква причина се наложи да

прекратиш операцията, просто затвори куфарчето и натисни този бутон. То ще се заключи автоматично.

— Да прекратя операцията?

— Казвам го, за да се подсигурим, Кайл.

— Чакайте малко. Да приемем, че ситуацията излезе извън контрол. Може някой да ме забележи или пък при трансфера на документите да се включи алармата на някой суперкомпютър, за чието съществуване дори не подозираме. Какво да правя тогава? Да заключа куфарчето и да грабна предавателя? А после? Да избягам от стаята като крадец, хванат на местопрестъплението? Къде по-точно да отида, Найджъл? Някакви идеи, Бени?

— Спокойно, Кайл — отвърна резидентът и се усмихна насилено. — Много е лесно. Ще се справиш.

— Няма да се включат никакви аларми, Кайл — добави Найджъл. — Софтуерът е твърде добре изпитан. Повярвай ми.

— Ще престанеш ли да го повтаряш?

Кайл отиде до прозореца и се загледа в небостъргачите на Манхатън. Беше вторник, девет и половина вечерта. Не бе ял нищо от 11:30 ч., когато двамата с Тейбър хапнаха набързо във фирмения ресторант. Но гладът не беше основното му притеснение в момента.

— Готов ли си, Кайл? — провикна се Бени през стаята, опитвайки се да го нахъса.

— По-готов отвсякога — отвърна той, без да се обръща.

— Кога ще действаме?

— Колкото се може по-скоро. Искам всичко да свърши. Утре ще се отбия няколко пъти в стаята, за да проверя колко е оживено. Предполагам, че ще е най-подходящо да сваля документите утре, към осем вечерта. Хем ще е достатъчно късно, хем ще приключа навреме, освен ако охраната не ме застреля.

— Някакви въпроси за оборудването? — попита Найджъл.

Кайл се върна при масата и се загледа в компютъра. Сви рамене и каза:

— Не, всичко изглежда достатъчно просто.

— Страхотно. Само още нещо, Кайл. Синята кутия излъчва радиосигнал, така че ще знаем с точност кога сваляш документите.

— Необходимо ли е?

— Просто те наблюдаваме. Ще бъдем съвсем наблизо.

Кайл отново сви рамене.

— Правете, каквото искате.

Синята кутия все още се намираше в куфарчето. Найджъл го подаде внимателно на Кайл, сякаш беше бомба. Кайл прехвърли нещата от собственото си куфарче и когато вдигна новото от масата, се учуди на тежестта му.

— Тежко е, нали, Кайл? — попита Найджъл, който следеше всяко негово движение.

— Доста.

— Не се тревожи. Подсилили сме дъното. Няма да се скъса, докато ходиш по Броуд Стрийт.

— Моето ми харесва повече. Кога ще си го получа обратно?

— Скоро, Кайл. Скоро.

Кайл облече шлифера си и тръгна към вратата. Бени го последва с думите:

— Успех, Кайл. Почти стигнахме до края. Вярваме в теб.

— Вървете по дяволите — отвърна Кайл и излезе от стаята.

Куфарчето му се стори още по-тежко след кратката безсънна нощ. Когато го вдигна от задната седалка на таксито в сряда сутринта, Кайл наистина пожела дъното да се скъса и синята кутия да се разбие на хиляди парченца. Така изобретението на Найджъл щеше да изчезне завинаги. Кайл не можеше да предвиди последствията, но всеки друг сценарий изглеждаше по-примамлив от този, който Бени бе измислил.

Двайсет минути след като той се качи до трийсет и четвъртия етаж, Рой Бенедикт влезе в асансьора на „Скъли и Пършинг“ с двама млади мъже, които очевидно работеха във фирмата. Нямаха още трийсет години, а часовникът показваше едва 6:35 ч. сутринта. Те изглеждаха намръщени и уморени, но носеха скъпи костюми и елегантни черни куфарчета. Рой беше готов да реагира, в случай че види някое познато лице, но много се съмняваше. Присъствието на чужди адвокати в офиса не беше необичайно. Рой познаваше поне петима съдружници в „Скъли“, но едва ли щеше да ги срещне сред множеството адвокати, които работеха във фирмата. И той се оказа прав. Двете зомбита в асансьора бяха поредните безлични души, които щяха да напуснат компанията до една година.

Рой също носеше черно куфарче, идентично на онова, което Кайл си бе купил през август. Беше третото, необходимо за операцията. Рой слезе сам от асансьора на трийсет и четвъртия етаж и мина покрай празната рецепция. Продължи по коридора вдясно и подмина няколко врати, след което влезе в кабинета на клиента си. Кайл седеше зад бюрото и пиеше кафе. Подмяната на куфарчетата стана бързо и Рой се приготви да тръгва.

— Къде са федералните? — попита Кайл съвсем тихо, макар по коридорите да нямаше жива душа.

— В един ван зад ъгъла. Ще направят бърза инспекция, за да се уверят, че в куфарчето няма проследяващи устройства. Ако открият нещо, ще ти го върна незабавно и ще скалъпим някаква история. Ако

всичко е наред, ще го занесат в лабораторията на ФБР в Куийнс. Доста е тежко.

— Заради синята кутия. Конструирана е специално от някакви зли гении.

— Кога да ти донеса куфарчето?

— Към седем вечерта. Имате дванайсет часа. Ще стигнат ли?

— Поне така твърдят. Бълингтън каза, че разполага с малка армия компютърни специалисти, които нямат търпение да разглобят кутията.

— Нали са наясно, че нямат право на грешки?

— Спокойно. Ти как се чувстваш?

— Страхотно. Подготвили ли са заповед за арест?

— О, да. Обвинения в подслушване, изнудване и заговор. Доста пикантни неща. Чакат единствено теб.

— Мисълта, че ще заловят Бени, ме мотивира изключително много.

— Успех.

Рой изчезна. Новото куфарче имаше същите драскотини и визитна картичка. Кайл бързо го напълни с папки, бележници и химикалки, след което отиде да си сипе още кафе.

* * *

След дванайсет тягостни часа Рой се върна с второто куфарче. Кайл затвори вратата.

— Е? — попита той.

— Очакванията ни се оправдаха. Кутията представлява специален компютър, подобен на моделите в армията. Всичко е последна дума на техниката. Машината е конструирана изцяло за сваляне на файлове. Има два хард диска по 750 гигабайта. Достатъчно, за да изтеглиш цялата документация на тази фирма и на още няколко други. Софтуерът е изключително сложен. Специалистите от ФБР не бяха виждали такъв до момента. Имаме си работа с професионалисти, Кайл.

— Добре, че ми каза.

— Компютърът наистина излъчва радиосигнал, с който могат да те проследят.

— По дяволите! Значи трябва да сваля нещо?

— Опасявам се, че да. Сигналът не показва характера и количеството на свалените документи. Просто ще ги информира, че си в стаята и започваш с трансфера на данни.

— Мамка му!

— Ще се справиш, Кайл.

— Всички ми го повтарят.

— Знаеш ли къде ще се срещнете после?

— Не. Ще ми съобщят мястото, след като приключи. В случай че сваля документите, без да задействам някаква аларма, ще съобща на Бени радостната новина, а той ще предложи място за среща. Смятам да вляза в стаята след час. Ще остана най-много до девет, независимо колко информация съм изтеглил. Ако имам късмет, ще напусна сградата към 21:15 часа.

— Ще чакам в кабинета. Моля те, обади ми се при първа възможност. Мисията е много вълнуваща, Кайл.

— Вълнуваща? По-скоро ужасяваща.

— Ще се справиш.

Рой отново смени куфарчетата и изчезна.

След като не спря да се взира в часовника си цели шейсет минути, Кайл начисли на „Трайлон“ един час изработено време и се подготви за действие. Разхлаби възела на вратовръзката и навиръкавите на ризата си, стараяйки се да изглежда небрежно. После слезе с асансьора до осемнайсетия етаж.

Шери Абни беше в стаята и той трябваше да я поздрави. Разхвърляната ѝ маса подсказваше, че тя е прекарала часове там, и то без особен успех. Кайл избра най-отдалеченото работно място и седна. Шери оставаше с гръб към него.

Въпреки опасенията си Кайл се съмняваше, че някой от екипа ще забележи нещо странно в поведението му. Всички столове бяха обърнати към стените. Докато правеше справки, той виждаше само монитора, компютъра и стената зад тях. Опасността дебнеше от тавана, където бяха разположени видеокамерите. Все пак би предпочел да е сам в стаята.

След петнайсет минути Кайл реши да отиде до тоалетната. На излизане попита Шери:

— Да ти донеса ли кафе?

— Не, благодаря. Скоро приключвам.

Чудесно. Шери си тръгна в 20:30 ч. — кръгъл час, който улесняваше пресмятането на изработеното време. Кайл сложи върху компютъра един бележник и две химикалки — те лесно можеха да паднат на пода. После струпва няколко папки до монитора и създаде пълен хаос на работното си място. В 20:40 ч. той почука на заключената метална врата, която водеше към стаята с принтера, но не получи отговор. После почука на друга врата, зад която подозираше, че се намира Гант. Кайл го засичаше от време на време около помещението с компютрите и предполагаше, че работи наблизко. Отново никаква реакция. Пет минути по-късно Кайл реши да действа, преди в стаята да е влязъл някой друг адвокат. Той отиде до масата и уж случайно бутна бележника, който се намираше върху компютъра. Химикалките се разхвърчаха наоколо. Кайл изруга колкото се може по-силно и се наведе, за да събере предметите от земята. Намери едната химикалка, но не успя да открие другата и продължи да търси. Опипа пода, провери зад монитора, под стола и после пак зад компютъра. Там той внимателно пъхна малкия предавател в USB порта. В същия миг откри липсващата химикалка и я вдигна високо, така че да се види ясно на камерите. После зае отново мястото си и започна да щрака по клавиатурата. Пъхна бавно куфарчето под масата и натисна бутона.

Не се задействаха аларми и на екрана не изскочиха предупреждения за вируси. Гант не нахлу в стаята с въоръжена охрана. Нищо не се случи. Хакерът Кайл крадеше файлове със страхотна скорост. За девет минути прехвърли в синята кутия всички налични документи от категория А — писма, справки и стотици безобидни материали, които вече бяха предоставени на ЕПЕ и „Бартин“. Когато свърши с документите от тази категория, Кайл повтори процеса и ги свали отново. И така още няколко пъти.

Един час след като бе влязъл в стаята, той за втори път изпусна химикалките. Докато търсеше наоколо, извади предавателя от USB порта. После събра вещите си и излезе. Изтича до кабинета си, взе сакото и шлифера и се отправи към асансьора, без да попадне на никого. Докато слизаше, Кайл осъзна, че е настъпил моментът, от

който винаги се бе страхувал. Той напускаше офиса като крадец. Изнасяше фирмени документи — достатъчна причина да го осъдят и да му отнемат завинаги адвокатските права.

Когато излезе навън в студената декемврийска нощ, Кайл се обади на Бени.

— Мисията е изпълнена! — заяви гордо той.

— Браво, Кайл. Хотел „Оксфорд“, на ъгъла на Лексингтън Авеню и Трийсет и пета улица, стая 551. На петнайсет минути от теб.

— Тръгвам веднага.

Кайл се отправи към една черна лимузина, регистрирана в известна фирма за коли под наем в Бруклин, и седна на задната седалка. Дребният шофьор, азиатец по произход, попита:

— Накъде?

— Как се казваш?

— Ал Капоне.

— Къде си роден, Ал?

— В Тътуайлър, щата Тексас.

— Браво на теб, Ал. Хотел „Оксфорд“, стая 551.

Агентът Ал веднага се обади на някого и повтори информацията. Изслуша инструкциите, след което подкара колата съвсем бавно и каза:

— Планът е следният, мистър Макавой. Екипът ни ще пристигне в хотела след десет минути. Ние ще се позабавим. Шефът на екипа ще ми се обади от хотела с нови инструкции. Искате ли жилетка?

— Моля?

— Бронирана жилетка. Има една в багажника, ако желаете.

Кайл дотолкова бе погълнат от кражбата на документите, че нямаше време да обмисли самото задържане на Бени и, евентуално, на Найджъл. Не се съмняваше, че ще отведе ФБР до своя резидент, но не се бе замислял особено за подробностите около операцията. Защо му бе нужна бронирана жилетка?

За да го предпази от куршумите, разбира се. В объркания му мозък изникна образът на Бакстър.

— Не, благодаря — отвърна Кайл.

— Както кажете, сър.

Ал нарочно избра обходен маршрут с по-натоварено движение, за да убие малко време. Мобилният му телефон иззвъня, той вдигна и след малко се обърна към Кайл.

— Добре, мистър Макавой. Ще спра пред хотела, а вие ще влезете сам във фоайето. Отивате до асансьорите вдясно и натискате копчето за четвъртия етаж. Слизате, завивате наляво по коридора и се насочвате към вратата на стълбището. Там ще ви чака мистър Бълингтън с още няколко агенти. Те ще поемат нещата.

— Звучи забавно.

— Успех, мистър Макавой.

След пет минути Кайл влезе във фоайето на хотел „Оксфорд“ и изпълни инструкциите. На стълбището между четвъртия и петия етаж се срещна с Джо Бълингтън и още двама агенти, облечени точно като мъжете, на които се бе натъкнал след баскетболния мач в Ню Хейвън десет месеца по-рано. Тези обаче бяха истински и Кайл нямаше никакво желание да проверява служебните им значки. Напрежението бе осезаемо и изтощеното сърце на Кайл биеше като лудо.

— Аз съм агент Бут, а това е агент Харди — каза единият. Кайл се впечатли от едрия им ръст.

— Отиди до стая 551 — продължи Бут. — В момента, в който тръгнат да отварят вратата, я изритай с всичка сила и скочи встрани. Ще бъдем плътно зад теб. Не очакваме да открият огън. Сигурно са въоръжени, но едва ли предполагат, че сме им устроили засада. Щом влезем вътре, колегите ми ще те отведат оттук.

Моля? Да открият огън?! Кайл понечи да се изсмее, но коленете му омекнаха.

— Разбра ли? — изръмжа Бут.

— Да. Да действаме.

Кайл тръгна самоуверено по коридора и спря пред стая 551. Натисна звънеца, пое си дълбоко въздух и се огледа. Бут и Харди дебнеха на пет метра зад него, готови да атакуват. В ръцете им проблясваха черни пистолети. От другия край на коридора приближаваха още двама агенти с извадени оръжия.

Може би трябваше да си сложа жилетка, помисли си Кайл и натисна отново звънеца. Нищо. Отвътре не се чуваше и звук. Той чувстваше, че се задушаваше, а стомахът му се сви на топка. Куфарчето, вече пълно с откраднати файлове, тежеше цял тон.

Кайл погледна намръщено Бут, който също изглеждаше объркан. Кайл натисна звънеца за трети път. После почука на вратата и извика:

— Отвори, Бени. Аз съм, Кайл.

Отново нищо. Той звънна още два пъти.

— Стаята е единична — прошепна Бут. В следващия миг агентите се прегрупираха и той нареди на Кайл: — Ако обичаш, отстъпи встрани. Оттегли се в края на коридора и чакай там.

Харди извади карта за влизане в стаята и я пхна в отвора. Вратата се отключи и четиримата федерални агенти нахлуха вътре, насочвайки pistolетите си във всички посоки. Джо Бълингтън връхлетя след тях, последван от другите агенти.

Стаята беше празна. Дори там да бе имало някого, той не бе оставил никакви следи. Бълингтън излезе в коридора и извика по радиостанцията:

— Блокирайте всички изходи!

Той погледна безпомощно пребледнелия Кайл. Агентите се суетяха наоколо, нерешителни и объркани. Някои се затичаха към стълбите, други към асансьорите.

Една възрастна жена излезе от стая 562 и извика: „Пазете тишина!“, но бързо загуби кураж, когато двама навъсени агенти насочиха оръжия към нея. Тя се прибра невредима, но определено нямаше да спи цяла нощ.

— Кайл, влез тук — подкани го Бълингтън и посочи стая 551.

Кайл стисна куфарчето и изпълни заповедта.

— Изчакай ме няколко минути — добави агентът. — Моите колеги ще останат с теб.

Кайл седна на ръба на леглото и остави куфарчето между краката си. Двата мъже затвориха вратата и прибраха pistolетите. За няколко минути Кайл си представи стотици ужасяващи сценарии. Сети се за Рой и му се обади. Адвокатът все още чакаше в кабинета си.

— Измъкнаха се — каза Кайл с тих, немощен глас.

— Как така?

— Отидохме в хотелската стая, но не заварихме никого. Изчезнали са, Рой.

— Къде си сега?

— В стая 551, хотел „Оксфорд“. Имам охрана. ФБР претърсва сградата, но едва ли ще ги открие.

— Идвам до петнайсет минути.

Докато агентите претърсваха хотела, трима техни колеги се отправиха към апартамента на Кайл в Челси. Те влязоха с неговия ключ и претършуваха жилището, което им отне четири часа. Откриха три скрити камери, подслушвателно устройство на телефона и още шест други в целия апартамент. Достатъчно материал, за да повдигнат обвинения. Федералните агенти разполагаха с неоспорими доказателства, но преди всичко трябваше да заловят заподозрените.

Рой пристигна в 11 ч. Пред хотела го посрещна Джо Бълингтън и го преведе през фоайето. Сградата все още бе блокирана, всяка стая се претърсваше, гостите недоволстваха, а на рецепцията цареше пълен хаос.

— Как е Кайл? — попита веднага Рой.

— Доста объркан — отвърна Бълингтън. — Да се качим по стълбите. Асансьорите са спрени. По дяволите, всички сме адски объркани.

Следващият въпрос на Рой дойде напълно очаквано.

— Какво стана?

— Не знам, Рой. Много е странно.

Кайл седеше на ръба на леглото и продължаваше да стиска куфарчето между краката си. Още беше с шлифера си. Взираше се в пода и не обръщаше внимание на двамата агенти, които го пазеха. Рой сложи ръка на рамото му, коленичи пред него и попита:

— Добре ли си, Кайл?

— Да.

Младежът се успокои, като видя познато лице.

Бълингтън разговаряше по телефона. След като приключи, се обърна към Кайл.

— На втория етаж има свободен апартамент. По-лесен е за охраняване и доста по-голям. Да се преместим там.

На излизане Кайл промълви на адвоката си:

— Чу ли, Рой? По-лесен за охраняване. Вече се налага да ме пазят навсякъде.

— Не се тревожи, Кайл.

Апартаментът се състоеше от три стаи. Една от тях бе превърната в кабинет — с бюро, факс, безжичен интернет, няколко удобни стола и малка заседателна маса в ъгъла.

— Ще свърши работа — каза Бълингтън.

После свали шлифера и самото си, сякаш се канеше да остане дълго време там. Кайл и Рой последваха примера му. Седнаха на масата, а двамата по-млади агенти застанаха до вратата.

— Ето с какво разполагаме до момента — продължи Бълингтън. — Стаята е била резервирана днес следобед от мистър Рандъл Кар. Използвал е псевдоним и фалшива кредитна карта. Около 20:45 ч. мистър Кар се е появил сам в хотела с малка чанта и черно куфарче. Казал е на рецепционистката, че тъкмо пристига от Мексико Сити. Гледахме записа от видеокамерите. Мъжът е Бени, без дегизировка. Качил се е горе и според данните от електронната карта е влязъл в стая 551 в 20:58 ч. Осемнайсет минути по-късно е отворил отново вратата и очеводно е напуснал сградата, тъй като никой не е влизал в стаята след това. Не са го видели да излиза от хотела. В коридорите и фойето са поставени видеокамери, но до момента не откриваме нищо. Той просто е изчезнал.

— Разбира се, че е изчезнал — каза Кайл. — И няма да го хванете.

— Опитваме се.

— Какви документи свали, Кайл? — попита Рой.

— Само файлове от категория А. Прехвърлих ги пет-шест пъти. Не съм докосвал другите папки.

— И всичко мина добре?

— Поне докато бях в стаята.

— Кога започна с трансфера на данни? — попита Бълингтън.

— Към 20:45 ч.

— А кога се обади на Бени?

— Малко преди 22 ч.

Бълингтън се замисли за миг и установи очевидното.

— Бени е изчакал да получи сигнал и е дошъл в хотела, щом е разбрал, че сваляш файловете. Избягал е осемнайсет минути по-късно. Нещо не се връзва.

— Защото не познаваш Бени — заяви Кайл.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бълингтън.

— Явно някой му е съобщил за малкия ни план. Не съм бил аз, нито моят адвокат. В случая сте замесени единствено ти, ФБР, мистър Уингейт и неговият екип от Министерството на правосъдието. В момента нямаме представа кой ни е издал и вероятно никога няма да

узнаем. Независимо от всичко Бени е бил информиран и е решил да се подиграе с нас. Знаел е, че ще ви заведе при него. Всичко е било нагласено. Сигурно сега се е скрил наблизко, наблюдава как стотина федерални агенти претърсват хотела и се превива от смях.

Бълингтън се изчерви. Внезапно напусна стаята, за да се обади спешно по телефона.

— Успокой се, Кайл — каза тихо Рой.

Кайл склочи ръце на тила и се приведе напред. Продължаваше да придържа куфарчето между краката си. Затвори очи и се опита да разсъждава трезво, но не постигна особен резултат. Рой го изгледа, отиде до минибара и извади две бутилки вода.

— Трябва да поговорим — каза той и подаде едната бутилка на Кайл. — Необходимо е да вземем бързо решение.

— Добре. Какво ще правим с проклетото нещо? — попита Кайл и потупа куфарчето. — „Скъли“ не се нуждае от него, защото документите не са секретни. Все още не са загубили нищо. Техните файлове си остават недокоснати.

— ФБР ще го поиска като доказателство.

— Срещу кого?

— Срещу Бени.

— Срещу Бени? Бени изчезна, Рой. Чуй ме. Никога няма да го открият, защото е много по-умен от тях. Няма да го арестуват, нито ще го осъдят. В момента Бени най-вероятно се намира на борда на някой частен самолет и се чуди кой от петнайсетте фалшиви паспорта да използва.

— Не можем да бъдем сигурни.

— Защо не? Нима Бени не ни надхитри тази вечер? Той има редица високопоставени приятели. Може би не тук, в Ню Йорк, а във Вашингтон. Твърде много хора бяха замесени, Рой — и от ФБР, и от Министерството на правосъдието. Слуховете се разпространяват бързо. Планове, разрешителни, срещи по високите етажи, все повече въвлечени агенти. Допуснах грешка.

— Нямах друг избор.

— Имах няколко алтернативи. Но явно съм избрал погрешната.

— Какво ще стане с работата ти в адвокатската фирма?

— И тя ще отиде по дяволите. Какво ще ме посъветваш? Все пак плащам за услугите ти, макар и да ползвам отстъпка.

Двамата се усмигнаха вяло. Рой отпи от водата, избърса устни с ръкава на ризата си и се приведе към Кайл. Агентите пазеха на вратата.

— Можеш да не казваш нищо. Просто отиди утре на работа и се дръж така, сякаш нищо не се е случило. Документите са на сигурно място. Не е изтекла информация от фирмата. Виж, Кайл, ти никога не си възнамерявал да предадеш каквото и да било на Бени. Беше принуден да свалиш някои файлове, за да улесниш ареста му. Кое то така и не се случи. Никой от фирмата не подозира. Ако разследването пропадне, никога няма и да разберат.

— Но планът ни беше да заловим Бени, да признаем всичко пред „Скъли“ и да помолим за прошка. Нещо от сорта на банков обирджия, който връща откраднатите пари и се извинява за стореното. Нашият случай е по-заплетен, разбира се.

— Искаш ли да останеш във фирмата, Кайл?

— Още в деня, когато влязох в кабинета ти, знаех, че ще напусна „Скъли и Пършинг“.

— Сигурно има начин да запазиш позицията си.

— Приех работата, защото Бени беше опрял пистолет в главата ми. Сега оръжието е друго, но поне се отървах от изнудвачите. Ако записът излезе наяве, ще се почувствам неловко, но нищо повече. Искам да се махна от фирмата.

Една радиостанция избуCHA в хола и агентите подскочиха. Но очевидно нямаше новини, тъй като тя скоро затихна.

Кайл най-накрая остави куфарчето и изпъна крака. Обърна се към адвокатата си и каза:

— Ти си съдружник в голяма фирма. Какво би направил, ако някой от подчинените ти забърка такава каша?

— Бих го уволнил на момента.

— Именно. Едва ли ще проявиш търпение да го изслушаш. Как очакваш шефовете да ми имат доверие след тази случка? Хиляди новаци чакат на опашка за мястото ми. Но има и още нещо, Рой. Нещо, което съм длъжен да призная пред „Скъли“. — Кайл погледна към хола, където охранителите бяха пуснали телевизора. — Аз не съм единственият шпионин. Бени знаеше твърде много. Вероятно разполага с друг информатор във фирмата. Трябва да им кажа.

Пред вратата се чу раздвижване. Двамата агенти бързо изключиха звука на телевизора и скочиха от местата си. Кайл и Рой се

изправиха, когато в стаята влезе Бълингтън в компанията на няколко човека. Най-важният сред тях беше мъж на около шейсет години с къса посивяла коса, изискан костюм и осанка на човек, който държи нещата под контрол. Бълингтън го представи като мистър Марио Делано, изпълнителен директор на нюйоркския офис на ФБР.

Той се обърна едновременно към Кайл и Рой:

— Господа, очевидно мистър Бени Райт е напуснал сградата. Изправени сме пред сериозен проблем. Нямам представа откъде е изтекла информация, но мога да ви уверя, че не е от моето обкръжение. Това едва ли ще ви успокои. В момента претърсваме усилено целия град — железопътни гари, летища, метростанции, хеликоптерни площадки и магистрали. Всеки агент от моя офис участва в издирването.

Кайл не се впечатли особено. Сви рамене, сякаш му се искаше да каже: „Голяма работа. Нали ви влиза в задълженията?“

— Налага се да напуснете града, мистър Макавой — продължи Делано. — Предлагам да ви поставим под федерална защита за няколко дни, докато нещата се поутоложат. Така ще имаме време да открием Бени Райт.

— А ако не успеете? — попита Кайл.

— Ще обсъдим това по-късно. На летище „Титърбъро“ ви чака малък самолет. До половин час ще сте там. Ще ви осигурим денонощна охрана, докато ситуацията не се промени.

Непоколебимият глас на Делано подсказваше, че опасността е огромна. Кайл не можеше да се противопостави. Изведнъж се превръщаше не само в двоен агент, но и в основния свидетел на правителството, в случай че хванеха Бени. Щом той и хората му бяха убили Бакстър само за да го държат настрана от Елейн, какво ли щяха да причинят на Кайл?

— Да тръгваме — нареди Делано.

— Искам да поговоря насаме с клиента си — помоли Рой.

— Разбира се — отвърна Делано, щракна с пръсти и стаята се опразни.

Рой затвори вратата и се обърна към Кайл.

— Ще се обадя на „Скъли“ и ще скалъпя някакво извинение.

Кайл извади фирмения си телефон.

— Няма нужда. Ще звънна на Дъг Пекам, за да си взема болнични. Бени така и не успя да се добере до този телефон.

— Добре. Ще взема със себе си куфарчето.

— Само не го давай на федералните агенти.

— Няма.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Постъпи правилно, Кайл.

— Но нямаше особен ефект.

— Ти не им предостави нищо. Не предаде доверието на клиента.

— Ще говорим друг път.

— Пази се.

В четвъртък Джон Макавой се наслаждаваше на спокойната утрин в кабинета си, когато една от секретарките му съобщи, че двама господа от ФБР искат да говорят с него. Те влязоха набързо в кабинета му, представиха се и показаха значките си.

— Кайл добре ли е? — попита Джон.

— Да — отвърна агентът на име Халси. Другият, Мърдок, кимна утвърдително.

— Какво се случи?

— Кайл спомена, че сте знаели за плановете му да предаде своя резидент — каза Халси.

— Да, така е. Какво се случи?

Двамата агенти пристъпваха нервно от един крак на друг. Мърдок взе думата.

— Нещата не се развиха, както очаквахме. Кайл успя да набави документите, след което трябваше да се срещне с резидента към десет вечерта в един хотел. Резидентът обаче не се появи. Избягал е в последния момент. Засега не сме го открили.

Джон затвори очи, свали очилата си и запали цигара.

— Къде е Кайл?

— При нас, под федерална защита. На сигурно място е и няма търпение да говори с вас. Но на този етап е невъзможно.

Над бюрото на Джон се разстла синкав облак от цигарен дим.

— Федерална защита? — повтори той.

Димът се разнесе над Халси и Мърдок.

— Налага се. Може да е в опасност.

— Кой е саботирал операцията?

— Не сме сигурни, че е саботаж. В момента работим усилено по случая.

— Кога ще ми позволите да говоря с него?

— Скоро — отвърна Халси.

— Ние сме от офиса във Филадельфия — добави Мърдок, — но ще останем в Йорк през следващите дни. Задачата ни е да ви предаваме съобщения. — Агентите извадиха визитните си картички. — Номерата на мобилните ни телефони са на гърба. Не се колебайте да ни се обадите.

На следващата сутрин Кайл се събуди късно от шума на вълните. Имаше усещането, че се носи из облаците. Лежеше сред дебела бяла завивка, пухкави бели възглавници и плътна бяла кувертюра, набрана в краката му. Над двойното легло се простираше бял балдахин. Кайл знаеше къде се намира, но му отне няколко минути да се увери, че наистина е там.

По стените висяха евтини морски пейзажи, а подът бе покрит с дървен паркет. Той се вслуша в океана и долови далечните крясъци на чайките. Наоколо не се чуваше нищо друго — ярък контраст спрямо сутрешното оживление в Челси. Кайл не подскочи от будилника в ранни зори. Не побърза да си вземе душ, да се облече и да се втурне като луд към офиса. Не му се налагаше да прави подобни неща. Не и днес.

Мисълта, че може да се събужда по този начин през остатъка от живота си, му се стори много приятна.

Спалнята се помещаваше в скромна двуетажна къща на плажа, на един час източно от Дестин, щата Флорида. Дотам се стигаше за два часа и четирийсет и осем минути с „Лиърджет“ от летище „Титърбъро“ в Ню Джърси. Кайл й новите му приятели кацнаха в Дестин към четири сутринта. Оттам продължиха с охраняван ван по магистрала 98, подминавайки безброй пусти къщи, плажни вили и малки хотели. Ако се съдеше по колите на паркингите, в околността вече бяха пристигнали първите курортисти. Повечето автомобили имаха канадска регистрация.

Двата прозореца в спалнята бяха откренати и пердетата се полюляваха от морския бриз. Изминаха цели три минути, преди Кайл да се сети за Бени. Бързо отхвърли мисълта за него и се вслуша в далечните крясъци на чайките. Някой почука леко на вратата.

— Да — извика той с дрезгав глас.

Вратата се отвори и новият му най-добър приятел Тод подаде пълното си лице през нея.

— Искаше да те събудим в десет — каза Тод.

— Благодаря.

— Добре ли си?

— Да.

Тод се бе присъединил към групата в Дестин. Възложиха му задачата да пази Кайл в качеството му на свидетел, информатор или както всъщност го възприемаха. Тод работеше в офиса на ФБР в Пенсакола. Беше с две години по-голям от Кайл и бърбореше повече от всички фалшиви и истински агенти, които Кайл бе срещнал до момента.

Облечен само с боксерки, Кайл напусна пухкавите облаци и отиде в съседната стая — голям хол с кухненски бокс. Тод бе купил някои неща от местния магазин. На плота бяха струпани кутии с овесени ядки, бисквити и чипс.

— Кафе? — попита Тод.

— Да, благодаря.

На кухненската маса се виждаше купчина сгънати дрехи. Вторият нов приятел на Кайл — Бари — беше доста по-възрастен. Мълчалив тип с преждевременно посивяла коса и повече бръчки от всеки друг 41-годишен мъж.

— Добро утро — каза Бари. — Бяхме на пазар. Купихме ти две тениски, шорти, панталони и мокасини. В местния универсален магазин продават много добри неща. Не се притеснявай. Чичо Сам плати сметката.

— Сигурен съм, че ще изглеждам страхотно с тях — заяви Кайл и взе чаша кафе от Тод.

Тод и Бари бяха с бежови панталони и ризи с къс ръкав. Не изглеждаха въоръжени, но пистолетите им бяха наблизо. В другата стая имаше още двама агенти — Ник и Матю.

— Трябва да звънна в офиса — каза Кайл. — Ще ги излъжа, че съм болен и не мога да отида на работа. Сигурно се чудят къде съм.

Тод извади отнякъде фирмения му телефон.

— Заповядай. Доколкото знаем, не се подслушва. Просто не им казвай къде си. Ясно ли е?

— Къде съм всъщност?

— В Западното полукълбо.

— Доста изчерпателно.

С чаша кафе и телефон в ръка Кайл излезе на голямата тераса с изглед към околните дюни. Плажната ивица беше дълга, красива и пуста. Въздухът му се стори свеж и по-топъл от този в Ню Йорк. Кайл погледна неохотно телефона си. Имаше нови имейли, текстови и гласови съобщения от Дъг Пекам, Дейл, Шери Абни, Тим Рейнълдс, Тейбър и още няколко колеги, но нищо притеснително. Обичайната ежедневна комуникация между хора, които работят заедно почти непрекъснато. Дейл на два пъти го питаше дали всичко е наред.

Кайл се обади на Дъг Пекам, попадна на гласовата му поща и остави съобщение, че е болен от грип и не може да стане от леглото. После звънна на Дейл, която беше в среща. Повтори същото извинение. Едно от предимствата на взаимоотношенията между работохолици беше фактът, че те нямат време да мислят за дребните проблеми на колегите си. Щом си болен, пий си лекарствата и се наспи добре, но не идвай в офиса, за да не заразиш останалите.

Рой Бенедикт сякаш чакаше с ръка на телефона.

— Къде си, Кайл? — попита почти задъхано той.

— В Западното полукълбо. Всичко е наред. Ти как си?

— Добре. На сигурно място ли си?

— Да. Пазят ме поне четирима агенти, които нямат търпение да изпробват оръжията си. Някакви новини от нашия човек Бени?

— Не. До обяд ще са готови обвиненията, които включват и убийство. Ще обявят Бени за всеобщо издирване. Ти се оказа прав, Кайл. В апартамента ти имаше повече бръмбари, отколкото на полето. При това доста модерни. Най-нова технология на подслушване.

— Чувствам се поласкан.

— Намерили са предавател под задната броня на джипа ти.

— Не се бях сетил да проверя.

— Както и да е. В момента всички доказателства се представят пред голямото жури, така че срещу Бени ще бъде повдигнато тлъсто обвинение, ако допусне грешка и бъде заловен.

— Не бих разчитал на това.

— Говори ли с шефовете си?

— Оставих съобщение на Пекам. Излъгах, че съм пипнал грип. Няма да се усъмни поне за няколко дни.

— Значи никой не подозира какво се е случило?

— Не. Много е странно, Рой. Намирам се на хиляда и шестстотин километра от Ню Йорк и като погледна назад, не мога да повярвам с каква лекота откраднах файловете. Можех да сваля над четири милиона документи от базата данни и да ги предам на Бени или всеки друг престъпник. И да отида на работа, сякаш нищо не се е случило. Някой трябва да предупреди „Скъли“.

— Кой ще го направи?

— Аз самият. Искам да сваля този товар от плещите си.

— Нека го обсъдим утре. Цяла сутрин разговарях по телефона с Бълингтън. Той на два пъти спомена програмата за защита на свидетели. От ФБР настояват да те включат в нея. Притесняват се за теб, Кайл.

— Аз също, но чак пък защита на свидетели?

— Защо не? Ти смяташ, че няма да открият Бени, но те са на друго мнение. Ако въпреки всичко го изправят като подсъдим по редица обвинения, ти ще бъдеш основният им свидетел. Ако не си в състояние да се явиш в съдебната зала, всички усилия на правителството ще се окажат напразни.

Приятната сутрин на плажа започваше да губи очарованието си. Но в това нямаше нищо странно. Ситуацията отдавна бе излязла извън контрол.

— Трябва сериозно да помисля — заяви Кайл.

— Тогава започни още сега.

— Ще ти звънна по-късно.

Кайл облече новите шорти и една тениска, след което изяде две купички овесени ядки. Прочете „Пенсакола Нюз Джърнъл“ и „Ню Йорк Таймс“. В „Таймс“ не се споменава за вчерашната операция в хотел „Оксфорд“. Нищо чудно, помисли си Кайл. Инцидентът се бе случил късно вечерта, а и операцията се пазеше в тайна. Защо тогава търсеше подобна статия?

След като бе изял закуската си и бе прочел вестниците, Тод седна до него на кухненската маса.

— Трябва да спазваш някои правила — каза той с усмивка, но лицето му излъчваше твърдост.

— Каква изненада!

— Можеш да се обаждаш, но само от този телефон. Не бива да издаваш местонахождението си. Позволено ти е да се разхождаш на плажа, но ние ще вървим след теб.

— Шегуваш ли се? Нима очакваш да изляза на разходка, докато зад гърба ми дебне някой с автомат? Не е особено приятно.

Тод схвана шегата и се засмя.

— Няма да носим автомати, нито ще се набиваме на очи.

— Хора като вас винаги се набиват на очи. Мога да разпозная федерален агент от километри.

— Не трябва да се отдалечаваш от къщата.

— Колко време ще остана тук?

Тод сви рамене.

— Нямам представа.

— Какво е всичко това? Федерална защита или програма за защита на свидетели?

— Мисля, че е федерална защита.

— Не си сигурен ли, Тод? Я стига. Щом съм под федерална защита, значи съм заподозрян. Така ли е, Тод?

Агентът отново сви рамене.

— Не съм заподозрян, а свидетел. При това не съм давал съгласието си да ме включват в програмата за защита на свидетели. Според моя адвокат, с когото разговарях току-що, мога да си тръгна, когато поискам. Какво ще кажеш, Тод?

— Помниш ли автоматите, за които спомена преди малко? Разполагаме с шест в тази къща.

— Значи е по-добре да остана.

— Точно така.

— В момента е едва обяд. Какво ще правим?

Бари стоеше наблизко, без да изпуска и дума от разговора. Приблужи се до масата с голяма кутия в ръце.

Беше пълна с всякакъв вид игри, оставени от собствениците на къщата.

— Имаме „Монопол“, „Риск“, карти, „Скрабъл“ и китайска дама. Избери си нещо, Кайл — каза Бари.

Кайл огледа кутията.

— Нека бъде „Скрабъл“.

Болестта на Кайл се проточи до петък. Въпреки че демонстрираше съчувствие, Дъг Пекам се интересуваха дали Кайл не усеща някакво „подобрене“. Адвокатите в „Скъли“ бяха засипани с още работа по делото „Трайлон“ и се нуждаеха от всеки член на екипа. Съчувствието на Пекам не се простираше дотам да пита Кайл къде се намира, какви лекарства взема или кой се грижи за него. Част от плана на Кайл беше твърдението, че заболяването е „силно заразно“. Тъй като в Ню Йорк върлуваше грипна епидемия, историята звучеше съвсем достоверно. Дейл също му повярва, но определено прояви повече загриженост.

В ранния следобед температурата достигна двайсет и шест градуса и на Кайл му омръзна да стои в къщата.

— Искам да се поразходя — каза той на Тод. — Ще подготвите ли плажа?

— С удоволствие. В коя посока ще тръгнеш?

— На изток. Към Маями.

— Ще повикам момчетата. И бездруго умират от скука.

Кайл се разхожда в продължение на един час, а по пътя си среща по-малко от десетина души. На трийсет метра зад него вървяха двама от охранителите — мъж и жена, които даваха вид на влюбена двойка, но всъщност носеха слушалки и пистолети.

Докато вървеше по пясъка и слушаше музика, Кайл зърна група хора под един навес от изкуствена тръстика, част от семейния хотел „Гейтър“, построен в стил 50-те години на миналия век. В евтиния комплекс имаше малък басейн. Като цяло доста потискащо място, но единственото, пред което се забелязваше някакво оживление. За да подразни своите преследвачи, Кайл се отдалечи от брега, мина между две малки дюни и седна в бар „Педро“. От тонколониите се носеше песен на Джими Бъфет, описваща живота в банановите републики. Барманът забъркваше коктейли с ром. Кайл преброи още седем посетители — всички над шейсет години и с наднормено тегло.

Веднага дочу северняшкия им акцент. Очевидно бяха едни от първите курортисти.

Кайл си поръча коктейл и пура. Погледна към дюните и съзря двамата си охранители, които изглеждаха объркани и се чудеха какво да направят. Само след минута от предната част на хотела се появи друг агент. Той мина през открития бар, намигна на Кайл и продължи напред. Тук сме, приятелче.

Кайл отпи от коктейла и се наслади на пурата, опитвайки се да се успокои. Нямаше защо да се тревожи. Беше просто един уморен адвокат, отдал се на заслужена почивка.

В Ню Йорк обаче го чакаха още хиляди задачи.

След като прекара три дни под строга охрана, Кайл изгуби търпение. Самолетът „Лиърджет“ кацна на летище „Титърбъро“ малко след шест вечерта в събота, 6 декември. По настояване на Кайл ФБР го настани в хотелски апартамент в „Трайбека Гранд“, между Уокър Стрийт и Уайт Стрийт, близо до Гринич Вилидж. Кайл помоли агентите да останат във фойето и коридорите. Беше му омръзнало от пресилените мерки за сигурност.

Дейл пристигна точно в осем. След като бе докарана от двама агенти, тя се промъкна през служебния вход на хотела. Когато останаха насаме, Кайл реши да ѝ разкаже всичко, като започне с мнимата болест и се върне назад. Разговорът се проточи дълго. Подобно на Рой Бенедикт и Джон Макавой, Дейл не можеше да повярва на историята. Двамата си поръчаха омари и скъпо бяло вино за сметка на правителството и продължиха да си приказват. Кайл смяташе да напусне фирмата, но не беше сигурен какво ще прави после. Дейл имаше същите планове и се подготвяше за по-спокоен живот в Провидънс. Кайл искаше да обсъдят бъдещето ѝ, но Дейл държеше първо да приключат с миналото му. Историята ѝ се стори вълнуваща, абсурдна и страховита. Тя не спираше да го пита защо не ѝ е казал по-рано, а Кайл обясни, че не е говорил за това с никого.

Срещата приключи чак след полунощ и беше по-скоро между добри приятели, отколкото между интимни партньори. Те се разделиха с дълга целувка и си обещаха да се видят, след като нещата се поуталожат.

В един часа Кайл се обади на рецепцията и информира агентите, че смята да си ляга.

В неделя на обяд Кайл Макавой влезе за последен път в луксозния офис на „Скъли и Пършинг“. Придружаваха го Рой Бенедикт, мистър Марио Делано от ФБР и Дрю Уингейт от Министерството на правосъдието. Те отидоха в една заседателна зала на трийсет и петия етаж — поредното помещение, което Кайл не бе виждал до момента. Мъжете бяха посрещнати от шестима навъсени съдружници във фирмата, които се представиха набързо. Единствено Дъг Пекам демонстрира известна сърдечност към Кайл, но само за миг. Адвокатите от „Скъли“ седнаха от другата страна на масата подобно на вражеска армия, готова за битка — управляващият съдружник Хауард Мийзър, Пекам, Уилсън Ръш, който изглеждаше доста разстроен, пенсионираната легенда Ейбрахам Кинц и двама по-млади съдружници от Управителния съвет на фирмата, които Кайл виждаше за пръв път.

Предишната вечер Рой Бенедикт им бе изпратил резюме на приключенията на Кайл, дълго цели двайсет и пет страници. Шестимата съдружници несъмнено го бяха прочели повече от веднъж. Към него Рой бе прикрепил молбата за напускане на Кайл.

Мийзър даде начало на срещата с любезните думи:

— Мистър Макавой, приемаме единодушно молбата ви за напускане.

Не само че приемаха, но и бяха единодушни. Кайл кимна безмълвно.

— Прочетохме резюмето, подготвено от вашия адвокат — продължи Мийзър бавно и методично. — Останахме изумени и доста разтревожени. Трябва да ви зададем няколко въпроса. Предлагам да ги подредим по важност.

Всички около масата се съгласиха.

— Първият е как да постъпим с вас, мистър Макавой. Разбираме причините за кражбата, но това не променя нещата. Взели сте без разрешение секретни файлове на един от най-ценните ни клиенти. Би следвало да ви подведем под наказателна отговорност. Не мислите ли?

Кайл бе инструктиран да мълчи, освен ако Рой не му даде знак да отговори.

— Съществува такава възможност — призна Рой. — Но няма да постигнете кой знае какво. Фирмата не е загубила нищо.

— Фактът, че не сме загубили нищо, не изключва възможността за завеждане на съдебен иск, мистър Бенедикт.

— Технически погледнато, да. Но нека разсъждаваме практично. Кайл не е възнамерявал да предаде документите на врага. Той ги е взел с единствената цел да предотврати конспирация, която можеше да навреди сериозно на фирмата и клиента.

— ФБР няма да ви съдейства, в случай че се стигне до наказателно дело, мистър Мийзър — заяви Делано, тежката ръка на разузнаването.

— Нито Министерството на правосъдието — добави Уингейт.

— Благодаря — отвърна Мийзър. — Но не се нуждаем от помощта ви. Кражбата е щатско престъпление, а ние имаме добри контакти в местните институции. Въпреки това предпочитаме да не разглеждаме инцидента като криминално деяние. — Той акцентира върху думата „криминално“. — Ще спечелим малко, а рискуваме да загубим много. Последното, което желаем, е клиентите ни да се притесняват за сигурността си. Тази случка определено би предизвикала бурни реакции в пресата.

Уилсън Ръш не откъсваше очи от Кайл, но Дъг се бе втренчил в бележника си. Той присъстваше на срещата в ролята си на наставник на Кайл. А и в този злощастен момент фирмата се нуждаеше от повече хора, които да демонстрират нейната мощ. Кайл погледна към Дъг и се зачуди колко от шестимата съдружници ще начислят двойна тарифа на „Трайлон“ за това, че са повикани на работа в неделя.

Кайл се надяваше никога повече да не му се налага да изчислява изработеното си време, да поглежда непрекъснато часовника и да дели часовете на десети. Не искаше никога повече да се страхува дали е изработил по-малко от двеста часа на месец.

— Що се отнася до етичния кодекс — продължи Мийзър, — смятаме, че става дума за сериозна злоупотреба с доверието на клиента. Би трябвало да уведомим щатската дисциплинарна комисия.

Той замлъкна в очакване на ответна реакция.

— Мислех, че не искате случаят да добива публичност — каза Рой. — Подобни въпроси обикновено се разглеждат конфиденциално, но както знаем, често изтича информация. А ако Кайл бъде порицан или загуби правото си на адвокатска практика, данните ще влязат в обществения регистър. „Адвокат от «Скъли и Пършинг» губи разрешителното си заради кражба на секретни документи“. Нима искате в „Ню Йорк Лойър“ да излезе подобна статия?

Четирима от съдружниците бавно поклатиха глава и Кайл осъзна, че те са също толкова притеснени, колкото и той. Рискуваха да загубят добрата си репутация. Един от основните клиенти на фирмата можеше да се откаже от услугите им, а вероятно и други щяха да последват този пример. Конкурентите на „Скъли“ само чакаха да разпространят на Уолстрийт пикантния слух за инцидента.

— Смятате ли да останете в Ню Йорк, мистър Макавой? — попита го Мийзър.

Рой кимна и Кайл отвърна:

— Не, не бих могъл.

— Чудесно. Ако се съгласите да не практикувате повече в щата Ню Йорк, ние ще забравим за нарушенията на етичния кодекс.

— Добре — каза малко прибързано Кайл. Нямахше търпение да напусне града.

Мийзър прегледа бележките си, сякаш му оставаха още десетки неприятни въпроси, но срещата на практика бе приключила. Адвокатите от „Скъли“ държаха на този разговор, за да могат да уволнят официално Кайл, да го порицаят за извършените деяния и да изслушат извиненията му, преди да се сбогуват.

— Къде е синята кутия? — попита Уилсън Ръш.

— Заключих я в моя кабинет — отвърна Рой.

— Наистина ли съдържа само документи от категория А?

— Да — потвърди Рой.

— Искам нашите специалисти да я разгледат.

— Разбира се.

— Но държим това да стане в наше присъствие — намеси се Делано. — Ако заловим Бени, кутията ще бъде доказателство номер едно срещу него.

— Някакъв напредък в издирването? — поинтересува се Мийзър, отклонявайки се от сценария.

Делано нямаше право да отговаря на подобни въпроси, докато тече разследването. Затова даде стандартното обяснение.

— Работим по няколко следи. Все още вярваме, че ще го заловим.

С други думи, не.

Мийзър продължи да прелиства бележките си.

— Мистър Макавой, в резюмето вие посочвате, че в „Скъли и Пършинг“ съществуват и други проблеми със сигурността. Бихте ли уточнили какво имате предвид?

Рой кимна и Кайл започна:

— Да, но първо бих искал да се извиня за действията си. Надявам се, че разбирате подбудите ми, което в никакъв случай не намалява моята вина. Съжалявам. Трябва да кажа, че откакто пристигнах в Ню Йорк, се видях десет пъти с въпросните мафиоти. Първата ни среща се състоя през февруари, а последната — миналия вторник. Всеки път отбелязвах старателно деня, мястото и продължителността на разговорите ни. Записвах си кой е присъствал, какво е било казано и други подробности. Адвокатът ми разполага с тези бележки. ФБР също имат копие от тях. В три от случаите получих информация, която може да е известна само на човек от фирмата. Мисля, че в „Скъли“ има друг шпионин. Бени например — мразя да използвам това име, защото е псевдоним, но за съжаление не открихме истинската му самоличност — знаеше за склада с документите. На една от срещите той и Найджъл — друг псевдоним — ми подказаха, че напредват в опитите си да проникнат в склада. Те споменаха и за тайната стая на осемнайсетия етаж. Бени разполагаше с имената на всички съдружници и адвокати, зачислени към делото. Знаеше също, че младият Макдугъл ще напусне фирмата и че е подчинен на старшата адвокатка Шери Абни в екипа „Трайлон“. Бени ме посъветва да започна да играя скуош, защото Шери обича този спорт. Той ми връчи копия от всички искове, молби и съдебни решения по делото. Имам над шестстотин страници от съдебното досие, което е засекретено и недостъпно за обществеността.

Няколко съдружници зяпнаха от учудване — не изглеждаха ужасени от новините, но определено не очакваха подобно развитие. Мисълта, че един младши адвокат е пробил системата за сигурност,

беше достатъчно кошмарна. Наистина ли трябваше да се страхуват и от друг шпионин?

За да ги довърши съвсем, Кайл добави още нещо, в което бе убеден, макар и да не можеше да го докаже.

— Не мисля, че шпионинът е сред адвокатите — заяви той и се отпусна на стола.

Шестимата съдружници си помислиха едно и също. Щом не е от адвокатите, трябва да е някой съдружник.

Дъг Пекам преглътна тежко и прочисти гърлото си.

— Да не искаш да кажеш, че...

Уилсън Ръш, който седеше до него, бързо вдигна ръка, отчасти пред лицето му. Приличаше на могъщ владетел, който се опитва да въдвори тишина. Всички замлъкнаха.

— Нещо друго? — попита накрая Рой.

— Не, приключихме — отвърна Мийзър.

След няколко секунди неловко мълчание Рой се изправи. Последваха го Кайл, Делано и Уингейт. Шестимата съдружници не помръднаха от местата си. Те наблюдаваха намръщено как Кайл и неговите придружители напускат залата.

Във фоайето на сградата мъжете бяха посрещнати от тримата едри агенти, ескортирали Кайл до офиса. Групата излезе на Броуд Стрийт и тръгна на изток към сградата, където работеше Рой. Качиха се до кабинета му на шестнайсетия етаж. Тримата бодигардове останаха до рецепцията и отново зачакаха. В кабинета на Рой Дрю Уингейт обяви, че работата му по случая е приключила. Помоли да го извинят и преди да си тръгне, обеща да помогне с каквото може. Кайл, Рой и Делано седнаха около малката заседателна маса. Секретарка, принудена да работи в неделя, усмихнато им сервира кафе.

— Какво ще правиш, Кайл? — попита Делано.

— Е, очевидно няма да практикувам право на територията на щата. Смятам да се прибера вкъщи за няколко седмици и да си почина.

— Не мисля, че е много мъдро.

— Благодаря, мистър Делано. Оценявам загрижеността ви, но нямам намерение да се крия. Бих искал да се откажа от участието си в програмата за защита на свидетели. Аз съм само на двайсет и пет години. Загазих доста, но няма да се предам. Ще се справя и без вашата помощ.

Рой понечи да отпие от кафето, но ръката му застина във въздуха.

— Не говориш сериозно, Кайл.

— Напротив, Рой. Току-що прекарах три дни под строга охрана. Не искам да живея по този начин. Бъдещето крие далеч по-интересни неща от фалшиви имена и безкрайни игри на „Скрабъл“.

— „Скрабъл“?

— Не питай. Вижте, през последните десет месеца ме следяха непрекъснато. Знаете ли как се отразява това на психиката? Ставаш пълен параноик. Започваш да подозираш всички около себе си. Изучаваш с недоверие всяко непознато лице, защото се чудиш дали не е поредният преследвач. Оглеждаш всички улички и алеи, бездомниците в парка и мъжете, които носят тъмни шлифери. Вдигаш телефонната слушалка и се питаш дали някой не те подслушва.

Пращаш само кодирани имейли, тъй като се страхуваш, че могат да попаднат в грешни ръце. Преобличаш се бързо в собствения си апартамент, и то с гръб към камерата, за да скриеш интимните си части. Когато влизаш в някое кафене, винаги сядаш до прозореца, за да наблюдаваш тротоара за преследвачи. Научаваш се на всякакви глупави трикове, защото колкото повече знаеш, толкова повече се притесняваш. Пространството около теб се затваря. Светът става ужасно тесен, тъй като някой винаги те наблюдава. Омръзна ми. Няма да се крия цял живот.

— Тези типове убиха Бакстър Тейт, без да им мигне окото — възрази Рой. — Защо си мислиш, че няма да направят същото с теб?

— Операцията все още беше в разгара си, когато Бакстър се появи. Но сега всичко свърши. Или поне онази част, която ме засяга лично. Бени изчезна. Операцията се провали. Вероятно той ще се върне с друг план...

— Бъди сигурен в това — прекъсна го Делано.

— Но аз вече няма да бъда замесен. Какво би спечелил Бени, ако ме елиминира?

— Ще се отърве от основния свидетел — обясни Рой.

— Да, ако го хванат, но дълбоко се съмнявам. Мога да размисля, когато изправят Бени на съд.

— Но тогава ще е твърде късно, Кайл — каза Делано. — Повярвай ми. В момента, в който заловим Бени, неговите хора ще тръгнат да те търсят.

— Нека заповядат. Вкъщи има поне пет ловни пушки. Ще нося и пистолет в куфарчето си. Ако се появят, ще си спретнем хубава престрелка.

— Не се шегувай, Кайл — помоли го Рой.

— Вече взех решение. ФБР не може да ме включи принудително в програмата за защита на свидетели. Затова официално заявявам, че се отказвам от нея. Благодаря, мистър Делано, но отговорът ми е „не“.

— Надявам се, че няма да съжالياваш — каза Делано.

— Аз също — отвърна Кайл. — И ако обичате, спрете да ме следите. Може да откача и да застрелям първия човек, когото видя да дебне в сенките.

— О, не се притеснявай. Имаме достатъчно друга работа.

Делано се изправи, ръкува се с двамата и каза на Рой:

— Ще ти се обаждам веднъж седмично с информация по случая. Рой го изпрати до вратата. Така ФБР напусна живота на Кайл. Рой се върна при него и го погледна учудено.

— Да знаеш, че си много смел — каза той.

— Или по-скоро глупав. Границата между двете често е размита.

— Защо не изчезнеш за няколко месеца или година? Изчакай нещата да се поуталожат.

— Една година не е нищо. Тези типове имат дълга памет. Ако търси отмъщение, Бени ще ме открие, независимо къде се намирам.

— Нямах ли доверие на ФБР?

— Не. Вярвам само на теб, баща ми и Дейл.

— Мислиш ли, че е бил замесен вътрешен човек?

— Никога няма да разберем. Имам усещането, че Бени работи за същото правителство, на което двамата с теб плащаме данъци. Вероятно заради това успя да се измъкне и никога няма да бъде заловен.

— Все още ми е трудно да повярвам.

Кайл сви рамене. Двамата замълчаха за дълго. Накрая той погледна часовника си.

— Слушай, Рой. Днес е неделя. Защо не се прибереш при семейството си?

— А ти?

— Аз ли? Смятам да изляза оттук и да се разходя до жилището си, без да поглеждам през рамо. Щом стигна, ще натоваря всичките си вещи в стария джип, с който съм навъртял поне двеста хиляди километра, и ще поема към къщи. Би трябвало да стигна при баща ми късно вечерта. Утре двамата ще подпишем договор за съдружие — адвокатска фирма „Макавой и Макавой“. Така ще се превърна в най-младия съдружник в историята на Йейл.

— Звучи ми добре. Главният редактор на „Правен журнал“ в Йейл работи като адвокат в центъра на Йорк, щата Пенсилвания.

— На мен също. Очакват ме истински клиенти и истински случаи. Лов на елени в събота, мач на „Стийлърс“ в неделя. Истински живот.

— Не се майтапиш, нали?

— Никога не съм бил по-сериозен.

— Да тръгваме. Ще те изпратя.

Те слязоха с асансьора и напуснаха сградата. След като се сбогуваха, Рой проследи с поглед своя клиент. Кайл Макавой тръгна спокойно по Брод Стрийт и изчезна зад ъгъла.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.